முதல்வரின் உரைத்தொகுப்பு

1982-பிப்ரவரி

சட்டமன்றப் பேரவை
சட்டமன்ற மேலவை

பதிப்புரை

மேதகு தமிழ்நாடு ஆளுநர் அவர்கள், 1—2—1982 அன்று தமிழ்நாடு சட்டமன்றப் பேரவை, சட்டமன்ற மேலவை ஆகியவற்றின் கூட்டுக் கூட்டத்தில் உரையாற்றி னார். ஆளுநர் உரைமீது நிகழ்ந்த விவாதங்களுக்கு, மாண்பு மிகு முதல்வர் திரு எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் சட்டமன்றப் பேரவை யிலும் மேலவையிலும் விளக்கமாகப் பதிலளித்தார். அரசின் ஆக்கப் பணிகளையும் ஆற்றப்படும் அரும் பணிகளையும் எடுத்தியம்பி அவர்கள் ஆற்றிய உரைகளைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிடுகிறோம்.

இயக்குநர்,
செய்தி–மக்கள் தொடர்பு,
தமிழ்நாடு அரசு.

ஏப்ரல், 1982.

177203

ACL-11
01560

முதல்வரின் உரைத் தொகுப்பு

பொதுவாக இம்மாமன்றத்திலே பேசியவர்கள் நாங்கள் ஆட்சிக்கு வரும்போது தேர்தல் நேரத்திலே வெளியிட்ட அறிக்கையில் என்னென்ன குறிப்பிட்டோமோ அவற்றைச் செய்யாமல் மக்களை ஏமாற்றுகிறோம் என்கிற எண்ணத்தை வெளியிலே சொல்வதோடு மட்டுமல்லாமல் இங்கேயும் அதையே வேறுவகையான வார்த்தைகளில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். தேர்தல் நேரத்திலே தேர்தல் அறிக்கையிலே என்ன சொன்னோம் என்பதையும் அதில் நாங்கள் சொன்னதை எப்படி ஏறத்தாழ இந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் நிறைவேற்ற முயன்று வருகிறோம் என்பதையும் இங்கு சொல்ல விரும்புகிறேன்.

1980-ஆம் ஆண்டு நாங்கள் அளித்த தேர்தல் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வாக்குறுதிகளை, எப்படி நிறைவேற்ற முயற்சிக்கின்றோம் என்பதை வெளியிட முயன்று, அம்முயற்சி இங்கே இருக்கக் கூடிய மாமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு நியாயம் தான் என்று படுமேயானால், அதுவே எங்களுக்கு முழு மனநிறைவைத் தரக்கூடிய ஒன்றாகும்.

விவசாயிகளின் நலன்கள்:

விவசாயிகளின் உற்பத்திப் பொருள்களுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்கவும், இடுபொருள்கள் குறைந்த விலையில் கிடைக்கவும், விவசாயிகளின் ஆதாய விலையை முன்கூட்டியே அறியவும், விவசாய சங்கப் பிரதிநிதிகளின் துணை கொண்டு நடுவர் குழு மேற்கொள்ளப்படும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தோம். **விவசாய சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடைய பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு ஒரு குழு அமைத்து, அதன் தலைவருக்கு ஏறக்குறைய அமைச்சருக்கு உரிய உரிமையோடு பதவி அளித்து**

அனைத்துக் கட்சி வ்வசாயப் பிரதிநிதிகளையும், அந்தக் குழு விலே அங்கம் வகிக்கச் செய்து, அந்தப் பரிந்துரைகளை ஏற்றுச் செயலாக்க நாங்கள் முனைவோம் என்றும் கூறியிருந்தோம்.

வேளாண்மை உற்பத்திப் பொருள்களுக்கு நியாயவிலை கொடுப்பது என்பதிலே இந்தியப் பேரரசு நிர்ணயித்த விலையை விட, அதிகமான விலையை நாங்கள் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தோம் என்பதை இந்த மன்றம் அறியும்.

ஆனால் அதற்கு முன்னால் ஒன்றைச் சிந்திக்க வேண்டும். தமிழகத்தை கறுப்புப் பட்டியலில் சேர்த்து விடுவோம் என்று சொன்ன அந்தப் பின்னணியைத் தயவு செய்து கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ரிசர்வ் வங்கி எப்படிப்பட்ட கட்டளையிடுகிறது, மறுக்கிறது என்பதோடு, கறுப்புப் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டால் வெவ்வேறு காரியங்கள், மற்ற உதவிகள் இவைகளுக்கெல்லாம் தரக் கூடிய பணம் அதோடு நிறுத்தப்பட்டு விடும் என்பதையும், இங்கே என்னென்ன திட்டங்களை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியிருக்கிறீர்களோ, நாங்களும் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ அவைகள் எதையுமே செய்ய முடியாமல் போகும் என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். கூடுமான வரையில் இந்தியப் பேரரசோடு சுமுகமான வகையில் மீண்டும் மீண்டும் கேட்டு எழுதிப் பதில் பெற்று, அவர்களுக்கு விளக்கம் தந்து, அவர்கள் கருத்துக்களை மாற்றிக் கொள்ளச் செய்ய நாங்கள் விரும்புகிறோமே தவிர, வேண்டுமென்றே ஒரு சிக்கலான நிலைமையை ஏற்படுத்தி, அதனால் நாம் போடுகிற திட்டங்கள் அனைத்தும் தடைபட்டுவிடக் கூடாது என்பதிலே மிகுந்த அக்கறை எங்களுக்கு உள்ளது.

விவசாய உற்பத்திப் பொருள்களுக்கு விலையை உயர்த்திய தோடு மட்டுமல்ல, நாங்கள் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று மைய அரசுக்குச்சிபாரிசு செய்தோம், வற்புறுத்தினோம். இயலாது என்று கூறியது மட்டுமல்ல, உயர்த்தக்கூடாது என்றும் இறுதியாகப் பதில் வந்தது. இங்கே அமைக்கப்பட்டிருக்கிற உச்ச மட்ட விவசாயிகள் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட குழுவின் தலைவர் அவர்கள் எங்கள் கட்சியைச் சார்ந்தவராக இருந்தும்கூட அவர்கள் சொல்லியும் நீங்கள் செய்யவில்லையே. என்று கேட்டார்கள். நாங்களும் அதைப் பற்றிச் சிந்தித்து, நெல் விலை ரூபாய் 147 என்று நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று மத்திய அரசுக்கு எழுதினோம். ஆகவே விவசாயிகளுக்கு அதிகமான நலன்களைச் செய்ய வேண்டும், போதுமான அளவில் வருவாய் கிடைக்க வேண்டும் என்பதில் இந்த அரசுக்கு மாற்றுக் கருத்து எதுவும் இல்லை. ஆனால் தன்னிச்சைப்படி செய்ய முடியாத சூழ்நிலை. நாம் திட்டங்கள் தீட்டுவது என்றாலும் மத்திய அரசினுடைய ஒப்புதல் பெற வேண்டியிருக்கிறது. ஒட்டு மொத்தமாக ஓர் ஆண்டுக்கு எவ்வளவு செலவு செய்யலாம் என்றாலும் கூட மத்திய அரசினுடைய திட்டக் குழுவிடம் நாம் அனுமதி கேட்க வேண்டியிருக்

கிறது. இவைகளையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்தால் இந்த அரசு என்னென்ன செய்ய முடியுமோ அந்த வகையில், அந்த அளவிற்குத் தன் கடமையைச் செய்திருக்கிறது என்பதையும் தேர்தல் நேரத்தில் என்ன சொன்னோமோ அதைச் செய்ய நாங்கள் முயன்று கொண்டிருக்கின்றோம், செய்து காட்டினோம் என்பதையும் தயவு செய்து மாமன்ற உறுப்பினர்கள் தெரிந்து கொண்டிருந்தாலும் மறந்துவிட மாட்டார்கள் என்று நான் கருது கிறேன்.

விவசாய நலக் குழுக்கள் ஆங்காங்கே அமைக்கப்பட வேண் டும், விலை நிர்ணயிக்க வேண்டிய உரிமை அந்த விவசாயிகளுக்கு, உற்பத்தி செய்பவர்களுக்கு இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து நம் யாருக்கும் வேறுபட்ட கருத்தல்ல என்பதை நானும் ஒத்துக் கொள்கிறேன்: ஆனால் அந்தக் கருத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முன் நமக்கிருக்கிற வசதி, வாய்ப்புகளைத்தான் பயன்படுத்த வேண்டியிருப்பினும் மக்களுடைய ஒத்துழைப்போடு, விவசாயிகள் துணையோடு, ஆதரவோடு அந்தந்த சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட குழுக்களை ஆங்காங்கே நாம் நியமித்து ஆவன செய்ய முற்பட்டோம் என்பதை இந்த மாமன்றம் மறந்துவிடாது என நான் கருதுகிறேன். அந்த முயற்சியை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். பல விவசாயச் சங்கப் பிரதிநிதிகளும் அதில் பங்கு கொண்டிருக் கிறார்கள்.

கிராமங்கள் தன்னிறைவு பெறுகின்றன

இதேபோல் தன்னிறைவுத் திட்டத்திலும் எங்கள் கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறோம். கிராமப்புற மேம்பாட்டுத் திட்டம் என்று சொல்லித் தேர்தல் அறிக்கையில் நாங்கள் குறிப்பிட்டதற்காகத் தான் அதைத் தன்னிறைவுத் திட்டம் என்று கொண்டு வந்தோம்.

தன்னிறைவுத் திட்டம் என்பது பரவலாக எங்குமே பேசப் படுகின்ற ஒரு முக்கியமான செய்தியாக இன்றைய தினம் ஆகி யிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறக்க மாட்டார்கள். எந்த மாநிலமும் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் இப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல திட்டத்தைத் தொடங்காத நிலையில், எவ்வளவு தொகை இதற்காகத் தேவை என்பதை எண்ணிப் பார்த்து, ஏன் இதை எடுத்துச் செய்து வீணாகக் கெட்ட பெயருக்கு ஆளாக வேண்டி யிருக்குமே என்று எண்ணி ஒதுங்கி விடாமல், இருக்கின்றபணத்தை எப்படி எப்படி நல்ல முறையில் பயன்படுத்த வேண்டுமோ அதற் கேற்பத் திட்டங்களை வகுத்து அமரர் அண்ணா விரும்பிய, என் போன்றவர்களுக்குச் சொல்லித் தந்திருக்கின்ற அந்தக் கொள் கையின் அடிப்படையில், லட்சியத்தைச் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக் காத முறையில் அதைப் பரிந்துரை செய்து நடைமுறைப்படுத்தி யிருக்கிறோம்.

எத்தனையோ முறைகளிலே, எத்தனையோ வகைகளிலே தேவைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளிலே தவிர்க்க முடியாத தேவை அல்லது ஒரு மனிதன் வாழ்வதற்குக் குறைந்த அளவு அடிப்படையில் நாம் எண்ணிப் பார்த்தால், நான் மனம் விட்டுப் பேச விரும்புகிறேன், ஒரு முதலமைச்சர் பதவியிலே இருந்தால்கூட, ஒரு சாதாரண மனிதனாக, பசியால், பட்டினியால் வாடிக் கொண்டிருக்கின்ற ஒருவனுடைய நிலையில் என்னை வைத்து நான் பேச விரும்புகிறேன். இப்போது மக்கள் நொந்து இருக்கிறார்கள், அவர்களுடைய உள்ளம் குமுறிக் கொண்டிருக்கிறது, அவர்கள் எப்படிப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கூட நம்மால் சொல்லி விளக்கம் தர முடியாத அளவிற்கு வறுமை, பசி, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் என்பதை நாம் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். இன்றைய தினம் நாட்டின் நிலைமை இது. ஆகையால்தான், நாங்களே சிந்தித்து முடிவெடுத்து இந்தத் திட்டத்தினை எப்படியாவது தமிழகத்தில் ஐந்தாண்டுக் காலத்திற்குள் நிறைவேற்றியாக வேண்டும் என்ற 'தீராத' வேட்கையில் இந்தத் திட்டத்தை அமுல்படுத்தினேன். இந்தத் தன்னிறைவுத் திட்டத்தில் முதன் முதலாகக் குடிதண்ணீர் வசதி எல்லாக் கிராமங்களுக்கும், கொடுத்தாக வேண்டும் என்பது முக்கியமான ஒன்று என்ற வகையில் அதற்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்டது. 69 ஒன்றியங்களுக்காவது கிடைக்க வேண்டும் என்று முதலில் துவக்கினோம்.

திட்டமிடுவதோடு நின்றுவிடவில்லை. அவைகளைக் கவனிப்பதற்குக் குழுக்களையும் நியமித்திருக்கிறோம். அவர்கள் அதிகாரிகளுக்குத் துணையாக இருந்து குற்றங்களை எடுத்துச் சொல்லாமல் மறைக்கவோ, சாதகமான நிலைமைகளை உருவாக்கவோ இடமளிக்காமல் அனைத்துக் கட்சியைச் சார்ந்த நண்பர்களையும் கலந்து அந்தக் காரியத்தை செய்யவும், குற்றங்குறைகள் இருப்பின் அவற்றை எடுத்துச் சொல்லவும் வாய்ப்புத் தந்திருக்கிறோம். அதிலும் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் மாதத்திற்கு ஒருமுறை இத்தகைய நடவடிக்கைகளைக் குறித்து, கண்டிப்பாக எங்களுக்கு அறிக்கை தர வேண்டும் என்று சொல்லியிருப்பதன் மூலம் எங்களுக்கும் செய்திகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அப்படி வருவதால்தான் எங்கே மேல்நிலைத் தொட்டி உடைகிறது என்பதையும் எங்கே குழாய்கள் பழுதுபடுகின்றன என்பதையும் பொது மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தண்ணீர் சப்ளை எங்கே நின்றுவிட்டது என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள ஒரு வாய்ப்பு இப்போது கிடைத்திருக்கிறது. இது பற்றி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களை அழைத்து, இரண்டு நாட்கள் கூட்டங்களை நடத்தினோம். அவர்களிடத்தில் இதுபற்றிக் கண்டிப்பாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, அந்த வகையில் திட்டமிடுவது, பணத்தை ஒதுக்கீடு செய்வது என்பதோடு நின்று விடாமல் ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தைக் கொண்டு பணிகளை எப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று கூடத் தெரிந்து கொள்ள நாங்கள் ஒரு முறையான அமைப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். அதாவது பொதுமக்களுக்கும் தொடர்பு

ஏற்படுத்தி, பல்வேறு கட்சிகளைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகளும் ஆங்காங்கே உள்ள குழுக்களில் இடம் பெற்றுப் பணியாற்றவும் நாங்கள் வாய்ப்பளித்திருக்கிறோம்.

நாங்கள் தேர்தலிலே மக்களைச் சந்தித்தபோது, சில கோட்பாடுகளை அடிப்படையாக வைத்து, எதை எதை நாங்கள் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னோமோ, அவைகளை எப்படி நடைமுறைப்படுத்துகிறோம் என்பதை எடுத்துக்கூற வேண்டிய மிகப் பெரிய கடமை எனக்கிருக்கின்றது. இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில் கிராமப் பொருளாதாரம், கிராம மேம்பாடு, கிராமத்திற்கென அவசர நிலைமைகளில் செய்ய வேண்டிய புதிய காரியம் என்ற வகையில் மூன்றாகப் பிரித்து, நாங்கள் தேர்தல் அறிக்கையிலே வெளியிட்டு, இதை நடைமுறைப்படுத்த முயற்சிக்கிறோம். நிதி நிலைமை எந்த அளவிற்கு ஒத்துழைக்கிறதோ அந்த அளவிற்கு அவைகளைச் செயலாக்க நாங்கள் முனைகிறோம். அந்த வகையில், 1980-81-ஆம் ஆண்டில் தன்னிறைவுத் திட்டத்தில் முதற் கட்டமாக 69 ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் கீழ்க்கண்ட பணிகள் எடுக்கப்பட்டு, முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைக் குறிப்பிட நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

குடிநீர் வசதித் திட்டங்கள் 2509; செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 18.03 இலட்சம்; இணைப்புச் சாலைகள் 6587.06 கிலோமீட்டர்; செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ.1236.32 இலட்சம். சிறு பாலங்கள் எண்ணிக்கை 3043; செலவழிக்கப்பட்டதொகை ரூ. 350.80 இலட்சம். ஆதிதிராவிடர்களுக்கான இடுகாட்டுக்குச் செல்லும் சாலை வசதி ஏற்படுத்தித் தர அமைக்கப்பட்ட சாலைகள் 927.71 கிலோ மீட்டர். செலவழிக்கப்பட்டதொகை ரூ. 79.87 இலட்சம். சிறு பாலங்கள் என்ற வகையில் மேலும் பல இடங்களில் கட்ட வேண்டுமென்று கணக்கிட்டு 1023 நிறைவேற்றப்பட்டன. ரூ. 68.20 இலட்சம் மேற்கொண்டு செலவழிக்கப்பட்டது. ஊரக மருந்தகங்கள் 82; செலவு தொகை ரூ. 47.42 இலட்சம்; தாய்-சேய் நல நிலையங்கள் 237; செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 118.87 இலட்சம். பள்ளிக் கட்டிடங்கள் 947; செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 486.48 இலட்சம்.

அதேபோல் இரண்டாவது கட்டமாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட 150 வட்டாரங்களில் இதுவரை நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள பணிகள் விவரம் வருமாறு—

குடிநீர் வசதிக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட குறியீடு 5922; முடிக்கப்பட்ட எண்ணிக்கை 2891. 31-12-1981 வரை செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 1342.96 இலட்சம். இணைப்புச் சாலைகள் 11,534.95 கி. மீ. குறியீடு; முடிக்கப்பட்டவை 4994.90 செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 1672.4 இலட்சம். சிறு பாலங்கள் குறி

யீடு 11,256; முடிக்கப்பட்டவை 59.16; செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 1053.98 இலட்சம். ஆதிதிராவிடர் மயானத்திற்குச் செல்லும் சாலை 742.60 கிலோ மீட்டர்—குறியீடு; முடிக்கப் பட்டவை 505.10 கிலோ மீட்டர்; செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ.31.05 இலட்சம். சிறு பாசன வசதி மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் 933; முடிக்கப்பட்டவை 386; செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 2.68 இலட்சம்; ஊரக மருந்தகங்கள் எண்ணிக்கை 170; முடிக்கப்பட்டவை 16; செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 111.48 இலட்சம். தாய்-சேய் நல விடுதிகள் எண்ணிக்கை 492; முடிக்கப்பட்டவை 33; செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 175.94 இலட்சம். பள்ளிக் கட்டிடங்கள் எண்ணிக்கை 1774; முடிக்கப் பட்டவை 355 ; செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 677.32 இலட்சம்.

இதையெல்லாம் நான் இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் காரணம் —இந்த அரசு எந்தெந்த வசதி வாய்ப்புகளைப் பெற்றிருக்கிறதோ அதைப் பயன்படுத்தி நாங்கள் தேர்தல் காலத்தில் சொன்னவைகளை நடத்தி முடிப்பதற்கு எப்படியும் எங்கள் கடமைகளைச் செய்கிறோம் என்பது மாமன்ற உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்றாலும் இங்கே அவற்றை வெளியிடுவதன் மூலம் மாமன்றத்தின் வெளியிலே உள்ளவர்களுக்கும் தெரிவிக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தாலும் தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

நாங்கள் தேர்தல் அறிக்கையில் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். கிராமப்புறங்களில் பெண்களுக்குத் தனிக் கழிப்பிடங்கள் இல்லை; அதை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் அது பற்றி நாங்கள் குறிப்பிட்டிருந்தோம். 1980-81-ஆம் ஆண்டு துவக்கப்பட்டு 69 முதல் கட்ட தன்னிறைவுத் திட்ட ஒன்றியங்களிலே ஒவ்வொரு ஒன்றியத்திற்கும் 22 வீதம் 138 கழிப்பிடங்கள், ஒவ்வொன்றிற்கும் 6330 ரூபாய் வீதம் 8.74 இலட்சம் செலவில் கட்டி முடிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் இரண்டாவது கட்ட தன்னிறைவுத் திட்ட ஒன்றியங்களில் நிறைவேற்றுவது குறித்து ஆராய்கையில் தமிழகத்திலே உள்ள 16 ஆயிரம் கிராமங்களில் ஆடவர்-பெண்டிர் இருபாலர்க்கும் ஒவ்வொரு கழிப்பிடத்திற்கும் 14,100 ரூபாய் வீதம் கழிப்பிடம் அமைக்கும் திட்டத்தை 22.56 கோடி ரூபாய் செலவில் 3, 4 ஆண்டுகளிலே நிறைவேற்றத் திட்டமிடப்பட்டு உள்ளது.

வறட்சி நிவாரணப் பணிகள் :

13 மாவட்டங்களில் ஏற்பட்ட வறட்சி நிலைமையைச் சமாளிக்கப் பல்வேறு நிவாரணப் பணிகளை எடுத்துக் கொள்ள 137 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு விரிவான குறிப்புகள் தயாரித்து அதை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி மத்திய அரசிடம் நிதி உதவி கோரப்பட்டது. மத்திய அரசு ஆய்வுக் குழுவை 1981-

ஏப்ரல் 1, 2, 3, 4 தேதிகளில் தமிழகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தது. அந்தந்தக் குழுவின் பரிந்துரை அடிப்படையில் 48 கோடியே 90 இலட்சம் ரூபாய் என்று மத்திய அரசு நிர்ணயித்தது.

ஜூலை மாதத்திலே கீழ்க்கண்ட இனங்கள் மீது மத்திய அரசாங்கத்திற்கு நிர்ணயித்த உச்சவரம்பை உயர்த்தும்படி கேட்டுக் கொண்டோம். அனுமதிக்கப்பட்ட உச்சவரம்புக் குழாய்க் கிணறு அமைப்பதற்கு 8 கோடி; கூடுதலாகக் கோரப்பட்ட தொகை 3.62 கோடி. நகராட்சி, பேரூராட்சி குடிநீர்த் திட்டங்கள் 2 கோடி; கூடுதலாகக் கோரப்பட்டது 40 இலட்சம். சென்னை மாநகர் குடிநீர்த் திட்டங்கள், அதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 87 இலட்சம். நீர்ப்பாசன வேலைகளுக்கு அனுமதிக்கப்பட்ட அளவு 15 கோடி. கூடுதல் கோரப்பட்ட தொகை 1.50 கோடி.

சென்னைக்குக் குடிநீர்த் திட்டம் :

இதுபோன்று சாலைப் பணிகள், ஊரணிகள், குட்டைகள் மேம்பாடு இவைகளுக்கெல்லாம் அவ்வப்பொழுது குறிப்பாகக் கொடுத்து, ஏறத்தாழ 8 கோடியே 92 இலட்சம் கூடுதல் கோரப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் ஓரளவுக்குக் கொடுக்க முன்வந்தார்கள். அவர்கள் கொடுத்த தொகை போக தமிழக அரசு அதிகமாகச் செலவழித்திருக்கிறது. சென்னை நகரக் குடிநீர்ப் பணிகளைப் பொறுத்தவரையில் மட்டும் புதிதாக 1.87 இலட்சத்தைக் குடிநீர்ப்பணிகள் என்ற தலைப்பில் அதிகமாகச் சேர்த்துக் கொடுக்க ஒப்புதல் தெரிவித்துள்ளது.

இந்த அரசு பதவிக்கு வருவதற்கு முன் 1980 தேர்தலின் போது கிருஷ்ணாநதிநீரைக் கொண்டு வருவதைப் பற்றி நாங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். கிருஷ்ணாநதி நீரைக்கொண்டு வரலாம் என்று நாங்கள் விரும்புவதை அதிலே குறிப்பிட்ட பொழுது அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்த நேரத்தில் ஆந்திராவின் முதலமைச்சராக இருந்த சென்னா ரெட்டி அவர்கள் மிக அக்கறை காட்டியது மட்டுமல்ல, அதை எந்த அளவிற்கு விரைவாகச் செயல்படுத்த முடியுமோ அதைச் செயலாக்கலாம் என்ற எண்ணத்தையும் அவர்கள் சொல்லி மற்ற மாநிலங்கள் தரவேண்டிய 10 டி. எம். சி. தண்ணீரை அவர்கள் தரத் தயங்கினாலும்கூட எங்களைப் பொறுத்தவரையில் தர வேண்டிய 5 எம். எம். சி. தண்ணீரை நாங்கள் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அதையொட்டி அதிகாரிகள் மட்டத்தில் பேச்சு நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் தாமதம் ஆவதைப் பார்த்து, இனி இது பயன்படாமல் போய்விடுமோ என்ற அச்சம் வேறு கிருஷ்ணா நதித் தண்ணீர் வருவது என்பது இயலாத காரியமாகிவிடுமோ என்று இருந்த நேரத்தில், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இந்திராகாந்தி

அம்மையார் அவர்கள் என்ன கருத்தைச் சொன்னார்களோ, அதே கருத்தை மீண்டும் இப்பொழுது சொல்லி அதை நடத்துவது உதவிகரமாக இருக்கும் என்று ஆந்திர அரசினரும் நம் அதிகாரிகளும் குறிப்பிடுவதோடு அண்மையில் சில சாதகமான எண்ணங்களையும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது பற்றிய குறிப்பை நான் இங்கே எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமுடையதாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

வீராணம் திட்டத்தில் 2.5 டி. எம். சி. தண்ணீர் கிடைக்கும். கால்வாயின் நீளம் 192 கிலோ மீட்டர். ஆகக்கூடிய செலவு ரூ. 150 கோடி. கட்டளைக் கால்வாய்த் திட்டம் 15 டி. எம். சி. 451 கிலோ மீட்டர் நீளம். ஆகக் கூடிய செலவு ரூ. 203 கோடி. கிருஷ்ணா நதி திட்டம் 15 டி. எம். சி. 260 கிலோ மீட்டர் நீளம். ஆகக்கூடிய செலவு ரூ. 188 கோடி. இந்த ரூ. 188 கோடி. 260 கிலோ மீட்டருக்கு எப்படி வருகிறது என்ற கேள்வி இருக்கும். அதற்கு ஒன்றைத்தான் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவர்கள் ஒரு யோசனையைச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் பாசன வசதிக்காகத் தண்ணீர் கொண்டு வர வேண்டியிருக்கிறது. அதிலே நாங்கள் ஸ்ரீசைலம் வரை கொண்டு வருகிறோம். அது ஆந்திரப் பிரதேசத்திற்குள்ளேயே இருக்கிறது. அதை குந்தேறு என்கிற நதியின் வழியாகக் கொண்டு வந்து, அதை சோமசீலம் அணைக்கட்டிலே சேர்த்து அதுவரையிலே நாங்கள் கொண்டு வந்துவிடுகிறோம் என்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தேவை-ஆகவே அதை மேற்கொண்டு அங்கிருந்து நீங்கள் செம்பரம்பாக்கம்

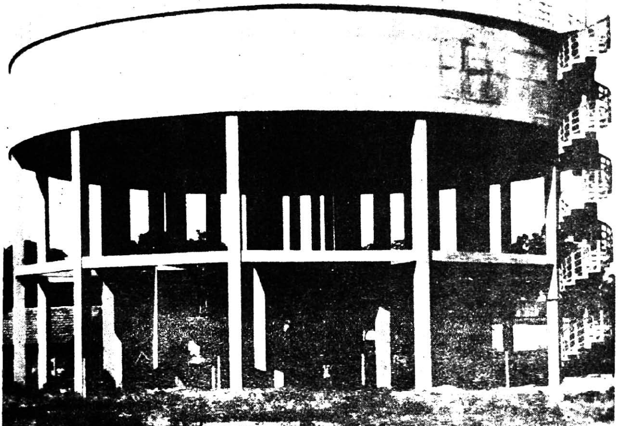

ஏரிக்குக் கொண்டுவருவதற்கு, நீங்கள் பாதித் தொகையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அதிலே குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்து 163.9 கிலோ மீட்டர்தான் போட வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அந்த இடங்களுக்குப் பாதிப்பாதி, அல்லது இன்னும் கொஞ்சம் அதிகம் அல்லது குறைவு என்ற விதத்திலே பேசி முடித்தோமானால் நாங்களும் செலவு செய்கிறோம் நீங்களும் செலவு செய்யுங்கள் என்கிறார்கள். இந்த வகையில்தான் அந்த ரூ. 188 கோடி என்ற நிலை வந்திருக்கிறது. இதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக் கிறார்கள். இதற்கு மத்திய அரசும் உதவியாக இருக்கிறது. ஆகவே அதை மீண்டும் எடுத்துப் பரிசீலிப்பது மட்டுமல்லாமல் அதை ஏற்றுக்கொண்டு, உடனடியாக அந்தப் பணியைத் தொடங்குவதற்கு என்ன என்ன செய்யவேண்டுமோ அதை மைய அரசோடு தொடர்பு கொண்டு, ஆந்திர அரசோடு பேசி ஒரு முடிவுக்கு வரலாம் என்று இந்த அரசு கருதுகிறது.

இந்த 5 டி. எம். சி. தண்ணீர் கொண்டு வந்தால் மட்டும் போதாது. சென்னையிலே இதற்காகக் குழாய் அமைப்பது என்பது மிகப் பெரிய செலவு ஆகக்கூடிய ஒன்றாக இருக்கிறது. ஏறத்தாழ 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் போட்ட குழாய்களை எல்லாம் இப்பொழுது திரும்பவும் மாற்ற வேண்டிய அவசியத்தில் நாம் இருக்கின்றோம். ஆகவே, அந்த வகையில் கட்டளைக் கால்வாயா, கிருஷ்ணா நதியா, எதை நாங்கள் எடுத்துக் கொள் ளப் போகிறோம் என்ற சந்தேகம் யாருக்காவது இருக்குமானால் கிருஷ்ணா நதி நீரை விரைவில் கொண்டு வருவோம் அதில் தண்ணீர் அதிகமாப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பு உள்ளதால், முதலில் 5. சி. எம். சி. கிடைக்கிறது. அதற்குப் பிறகு மகாராஷ்டிரா மாநிலம் கர்நாடக மாநிலம் 5 டி. எம். சி. 5 டி. எம். சி. என்று 10 டி. எம். சி. தர இருக்கிறது. அது முன்னால் ஏற்றுக்கொண்டு ஓர் ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் நம்பிக்கையின் அடிப்படை யில் அது தொடர்கிறது என்ற காரணத்தால் உடனடியாகச் சென்னை மாநகராட்சிக்கு, மாநகரத்தினுடைய மக்களுக்குப் பயன்படத்தக்க வகையில் அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றலாம் என்று கருதுகின்றோம்.

கட்டளைக் கால்வாய் என்று சொல்லும்போது காவிரி நீர்ப் பிரச்சினையைப் பற்றியும் இதோடு இணைத்துப் பேசுவது பிரச் சினையோடு பிரச்னையாக முடியும் என்று நான் கருதுகிறேன். காவிரி நதி நீர்ப் பிரச்சினை பற்றி அண்மைக்காலத்தில் கர்நாடக அரசினுருடைய முதலமைச்சர் என்னுடைய நெருங்கிய நண்பராக நானும் அவரும் கூறிக்கொள்ளக் கூடியவர்கள் 2 முதல்மைச்சர் களாக இருந்தாலும் அவரவர்களுடைய பசியைப் பற்றி அவர வர்கள்தான் பேச வேண்டும்; தங்களைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொள்வார்கள் என்று அவர்கள் அவர்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள். நாம் நம்மைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்ளு கிறோம் என்பதைப் போல ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் இப்போது இருக்கின்ற தண்ணீர் எல்லாம் தங்களுக்கே போத

வில்லை என்றுகூட சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்ற நிலையில்தான் பேசுவோம் என்கிற நிலை தொடர்ந்து இருந்தது.

நாங்கள் கர்நாடகத்தில் சென்று பேசியபோது அந்தக் கூட்டத்தை முடித்துவிட்டதாகச் சொல்லாமல் அது தொடருகிறது என்கிற நிலையிலே இருக்கட்டும் என்ற எண்ணத்தோடுதான் விரும்பினோம். ஆனால் அதற்குப் பிறகு அவருடைய பேச்சுக்கள் அவர்கள் மேகதாது திட்டத்திலே அக்கறை காட்டுவதை எண்ணு கிறபோது அது நிச்சயமாகத் தமிழகத்திற்கு மாபெரும் ஆபத்தை மட்டுமல்ல அநியாயத்தைச் செய்வதாக இருக்கிறது என்பதை உணருகிற காரணத்தால் இனி மைய அரசுடன்தான் நாம் தொடர்பு கொண்டு இதற்கு ஒரு வழி காண வேண்டும் என்ற நிலைமையிலே இருக்கிறோமே தவிர, அண்டை மாநிலங்களோடு நல்ல உறவுவேண் டும் என்று எண்ணினாலும் இந்தப் பிரச்சினையில் கர்நாடகத் தோடு தனியாகப் பேசி எந்தப் பயனும் பெற முடியாது என்கிற அந்த அளவுக்கு எங்களுடைய உள்ளம் ஏமாற்றத்தை அடைந்து விட்டது என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு அந்தக் கர்நாடக மாநில முதல் அமைச்சர் மற்றும் அவருடைய அமைச்சர்கள் பேச்சுக் களும் செயலும் ஆகிவிட்டன என்று இந்த மன்றத்திலே வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆகவே, இனி மைய அரசுதான் ஒரு முடிவைச் சொல்வது என்ற நிலைமையில் நாம் இருக்கிறோம். ஆகவே, நாம் பேச வேண்டியது மைய அரசோடுதானே தவிர கர்நாடக அரசோடு பேசு வதில் பயன் இல்லை என்ற முடிவுக்கு இந்த அரசு வந்திருக்கிறது என்பதை வேதனையோடு சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நமக்குத் தேவையெல்லாம், நாம் விரும்புவதெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றைத்தான். இப்போது நாம் பயன்படுத்துகிறதில் எந்த அளவுக்கு உற்பத்தி செய்கின்றோமோ அந்த நிலைமைகளுக்கு உற்பத்திப் பாதகம் இல்லாத நிலையில் நமக்குத் தண்ணீர் கிடைக்க உத்திரவாதம் வேண்டும். அதுதான் நாங்கள் பேசிய கொள்கை. அந்தக் கொள்கையில் இருந்து தமிழகஅரசு பின் வாங்கவில்லை, அதைத்தான் இதுவரையில் வற்புறுத்தி வந்திருக் கிறது என்பதைத் திட்டவட்டமாக நான் தெரிவித்துக்கொள் கிறேன்.

இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையை நாம் கவனித்துப் பார்க்கும் போது, கட்டளைக் கால்வாயிலிருந்து வருகின்ற தண்ணீரை, அந்தப் பகுதியில் மழை பெய்த அந்த நதியிலே கலந்து கடலிலே போய்க் கலந்து வீணாகிப் போகும் அந்தத் தண்ணீரைப் புதுக் கோட்டை மாவட்டத்திற்கும், இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திற்கும் திருப்பி, அந்தப் பகுதிகளில் அதைப் பயன்படுத்தலாம் என்கிற திட்டம் ஆய்வில் இருக்கிறது அதை ஆய்வு செய்யச் சொல்லி யிருக்கிறோம். இதிலே யாரும் தவறு சொல்ல முடியாது. குற்றம் காண முடியாது. நாம் வேறுவிதமாகக் காவிரி ஆற்று நீரை மேட்டூரில் இருந்தோ அல்லது வேறு வகையிலோ எடுத்தால், தவறாக எடுத்துக் கொண்டோம் என்றும் நம் மீது பழிசுமத்த முடியாது. ஆகவே, இயற்கைத் தமிழகத்திற்குத் தருகின்ற அந்த

மழைத் தண்ணீரை நாம் அந்தப் பகுதிகளுக்குத் திருப்பி, அந்தப் பகுதி வாழ் மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில், அங்குள்ள ஏரி, குளம், ஆகியவற்றை நிரப்பக் கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்கி, இப்போது நாம் நிறைவேற்றுகின்ற தன்னிறைவுத் திட்டத்தின் மூலம் ஆங்காங்கு ஏரி, குளம் ஆழமாக்கப்பட்டு, சீரமைக்கப்பட்டுள்ளதால் அவற்றில் அதனைத் தேக்கி வைத்து, பயன்படுத்தலாம் என்பது எங்களுடைய எண்ணமாகும். இந்தத் திட்டமும் அதிகாரிகளால் ஆய்வு செய்யப்பட்டு வருகிறது.

அமைதியும் ஒழுங்கும்

நாட்டில் அமைதி இல்லை என்றும், நாட்டிலே அவ்வப்போது அவசரச் சட்டங்கள் போடப்படுகின்றன என்றும் அவசரச் சட்டத்தை நம்பியே ஓர் ஆட்சி இருந்துவிடக் கூடாது என்றும் இங்கே மாமன்ற உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்கள். நான் அவர்கள் சொல்வதை மறந்துவிடவில்லை, மதிக்கிறேன். அதைப் பற்றி சிந்திக்கவும் வேண்டும் என்ற அக்கறை இருக்கிறது; அலட்சியப்படுத்தவில்லை. ஆனால், அந்தத் தேவை அவ்வப் போது ஏன் ஏற்படுகிறது என்று தயவு செய்து சிந்திக்கவும் அப்படிப்பட்ட அவசரச் சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டால்கூட அவை அமுல் நடத்தப்படுகின்றனவா என்பதைக் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்கவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஓர் அவசரச் சட்டம் இப்போது கையில் இருக்கிறது அல்லது நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டம் இருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதைப் பயன்படுத்துகிறோமா, எப்படிப் பயன்படுத்துகிறோம் என்று எண்ணிப் பார்க்கும்போது ஓர் அரசு ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது எந்த நோக்கத்தில்? யாருக்காகக் கொண்டு வரப்பட்டது? எப்படிப்பட்டவர்களுக்காகக் கொண்டு வரப்பட்டது? எத்தகைய செயல்களைத் தடை செய்வதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டது? எத்தகைய வன்முறை எண்ணங்கள் தோன்றக்கூடாது, அதற்கு இடம் தரக்கூடாது என்பதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டது என்பதை எல்லாம் நாம் ஒவ்வொருவரும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய பணிவான வேண்டுகோள். சிந்தித்துப் பார்க்காமல் நீங்கள் கருத்துச் சொல்லியிருக்க மாட்டீர்கள். ஆனால் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது பொதுத் தன்மையில் இருந்து சிந்தித்தோமேயானால் சிலவற்றை நியாயம் என்று சொல்வதற்கு நமது உள்ளம் இடம் கொடுக்கும்.

சட்டமும் ஒழுங்கும்

சட்டம், ஒழுங்கு கெட்டுவிட்டது என்று சொல்வது மிகவும் எளிது. ஆனால் உண்மையிலேயே சட்டம், ஒழுங்கு கெட்டு விட்டதா என்றால், என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் அண்ணாவோடு இருந்த காலத்திலிருந்தும் அதற்குப் முன்னால் 1930-ல் கள்ளுக்கடை மறியலின்போது நடந்த செயல்களை எல்லாம் நேரில் கண்டதிலிருந்தும் எல்லாவற்றையும் எண்ணிப் பார்த்

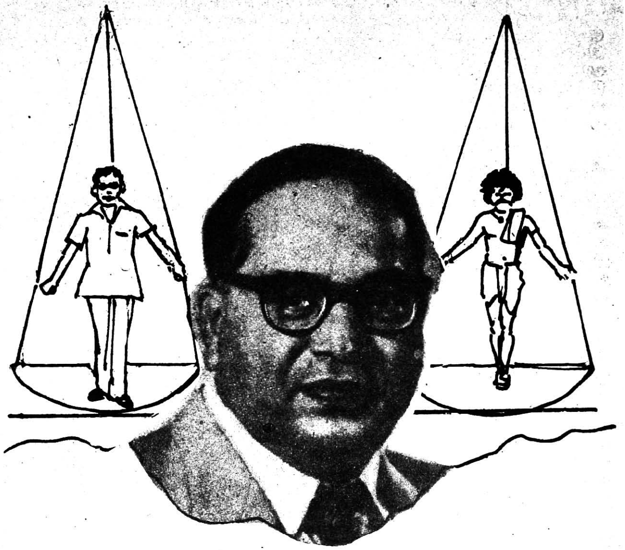

தால், நான் மனம விட்டுச் சொல்வேன், அந்தக் காலங்களில் சட்டம் ஒழுங்கு கெட்டுவிட்டிருந்த நிலைமைபோல் இன்றில்லை என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆனால் அன்றைய தினம் இவ்வளவு பத்திரிகைகள் இல்லை. படித்தவர்கள் இவ்வளவுபேர் இல்லை. மக்கள் தொகையும் இந்த அளவுக்கு இல்லை. இப்போது எதையெடுத்தாலும், ஜாதிப் பிரச்சினை யாக ஆக்க முடிகிறது. மதப் பிரச்சினையாக ஆக்க முடிகிறது. அரசியல் பிரச்சினையாக ஆக்க முடிகிறது. தனி நபரைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கி, அரசியல் கட்சி வரை போய், அங்கே ஜாதி உணர்வு மேலோங்கி மதத்தலைவர்கள் அதற்குப் பரிகாரம் தேட வேண்டும் என்று கேட்கிற அளவுக்கு நாடு போய்க் கொண்டிருக் கிறது என்பதை மட்டும் நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில் சட்டம் ஒழுங்கைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, இதைத்தான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒன்றை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கவனிக்க

வேண்டும். இன்றைய தினம் காவல் துறையினர் அதிகமான அளவுக்குத் தாக்கப்படுகிற நிலைமைகள் ஏற்படுகின்றன என்றால் காவல் துறையினர் எடுத்த எடுப்பிலேயே பலவந்தமாகக் காரியங்களில் ஈடுபடாததுதான் காரணம் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அரசும் சட்டமும்

இந்த மாமன்றத்திலே ஓர் உறுப்பினர் குறிப்பிடும்போது சொன்னதாக என் நினைவு. எதற்கெடுத்தாலும் சுட்டுத் தள்ளுகிறார்கள்; கேட்டால் நச்சலைட் என்று சொல்கிறார்கள் என்றார். அதிலும் அடிக்கடி இந்த மாமன்றத்திலே பேசியவர்களில பலர் தர்மபுரி பற்றி அதிகமாகப் பேசினார்கள். அதற்குப் பெயர் தர்மபுரிதான். ஆனால் எதிர்பாராத விதமாக அங்கே அதர்மம் அதிகமாக நடைபெறுகிற நிலைமை ஏற்பட்டதால்தான் அதைத் தடுப்பதற்கு என்ன செய்வது என்கின்ற நிலைமை அரசுக்கு கேள்விக் குறியாக வந்து, இதைத் தவிர வேறு வழியில்லையே என்ற நிலைமை உருவாக்கப்படுகிறது என்பதை நான் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். நான் விவாதத்திற்காக அல்ல, அனுபவப்பூர்வமாகச் சொல்கிறேன்.

நக்சலைட் என்றால் அவர்கள் சுடப்படத்தான் வேண்டும் என்பது இந்த அரசினுடைய கொள்கை அல்ல. பல நக்சலைட்டுகள் கைது செய்யப்பட்டு இருக்கிறார்கள். பலர் விடுதலைகூட செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது அவர்கள் அந்த நிலைமையிலே இல்லை என்று சொன்னதற்குப் பிறகு அது பற்றி விசாரித்து அறிந்து அவர்களை விடுதலை செய்யவும் நாங்கள் முன்வந்து இருக்கிறோம் என்பதை நான் இங்கே எடுத்துச் சொல்கின்றபோது நக்சலைட்டுகள் என்றால் சுடப்படத்தான் வேண்டும் என்ற எண்ணம் இந்த அரசுக்கு இல்லை என்பதைக் கண்டிப்பாக நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இது உண்மை.

வன்முறையில் எந்த நாடும் ஒரு ஒழுங்கான அரசியல் அமைப்பை அமைத்துக் கொள்ள முடியாது என்பதை உள்நாட்டில் மட்டுமல்ல, வெளிநாட்டிலேகூட அதைப்பற்றி புரிந்து கொள்ளக்கூடிய நிகழ்ச்சிகள் அண்மைக் காலங்களில் நடப்பதை நாம் காண்கிறோம். ஆகவே நமது நாட்டுக்கு, நமது மாநிலத்திற்கு எது சரி என்று தோன்றுகிறதோ அவைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் எங்களது கருத்தாகும். கூடுமான வரையில் கைது செய்யத்தான் நாம் விரும்புகிறோமே தவிர, கைது செய்து அதன் மேல் நடவடிக்கை எடுக்கத்தான் விரும்புகிறோமே தவிர, வேறு அல்ல.

ஆனால் அது முடியாமல் போய், காவலர்களுக்கு ஆபத்து வருகிறது; அல்லது ஒன்றிரண்டு உயிர்கள் அங்கே இதனால் போய்விட்டது என்ற நிலை வரும்போது, இனி இப்படிப்பட்டவர்களை விடக்கூடாது என்ற வகையில் சொன்னாலும் சரி, தற்காப்பு என்று சொன்னாலும் சரி, தப்பித்துப் போய் விடக்கூடாது என்ற நிலைமையிலே அப்படி நடந்தது என்று சொன்னாலும் சரி, காவலர்கள் அந்த நடவடிக்கைகளில் இறங்கி யாருடைய உயிராவது இழக்கப்படக்கூடிய சூழ்நிலையை இருக்குமேயானால், நமக்கு நிச்சயமாக அதில் மகிழ்ச்சி இல்லை.

அமரர் அண்ணா அவர்கள் ஓர் இடத்தில் பேசியதாக எனக்கு நினைவு. புழுவால் எதையும் செய்ய முடியாது. ஆனால், திரும்பத் திரும்ப அதைச் சித்திரவதை செய்து கொண்டிருந்தால், அது நெளிந்தாவது தன் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தும்; ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையென்றாலும் நெளிந்தாவது தன் உடலால் வேதனையை வெளிப்படுத்த முனையும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது எவ்வளவுதான் காவல்துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் அமைதியாக இருக்க வேண்டும், துப்பாக்கியை எடுத்துச் சுடக்கூடாது என்றாலும் அவர்கள் சாகடிக்கப்படக் கூடிய நிலைமைக்கு வந்த பிறகு அவர்கள் எப்படி தங்களைக் காத்துக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியும்?

அரசும் அவசரச் சட்டங்களும்

1975-ஆம் ஆண்டு 20 அவசரச் சட்டங்கள் வந்திருக்கின்றன; 1980-ஆம் ஆண்டு 15 அவசரச் சட்டங்கள் வந்திருக்கின்றன; 1981-ஆம் ஆண்டு 19 அவசரச் சட்டங்கள் வந்திருக்கின்றன. இதைச் சொல்வதிலிருந்து நீங்கள் தவறு செய்யவில்லையா, ஆகவே நான் செய்யக் கூடாதா என்கிற கேள்விக்கு நான் வரவில்லை. அப்படி அவசரச் சட்டத்தை உண்டாக்குகின்ற நிலையை, நாட்டை ஆளுகின்றவர்களுக்கு உண்டாக்குகிறார்கள். ஆகவே தான் அவைகள் கொண்டு வரவேண்டி இருக்கிறதே தவிர இதில் வேறு நோக்கம் இல்லை என்பதை இங்கே நான் திட்டவட்டமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

முதலில் யாராவது கைது செய்யப்படுவார்கள் என்று தோன்றி இருந்தால், எங்களுக்கு வேண்டியவர்கள் யாராவது தவறு செய்தால் அவர்கள்தான் முதலிலே கைது செய்து வைக்கப்படுவார்களே தவிர, அதற்குப் பிறகுதான் மற்றவர்கள் என்பதை இங்கே நான் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றேன். அப்படிப் பலர் மேல் இப்போது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தின் அடிப்படையிலே கூட அதைத் தொடர்ந்து செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டாலும் யாராவது அதிகாரிகளே எங்காவது தவறு செய்தால், அவர்களையும் கைது செய்வதற்கும்கூட இந்தச் சட்டம் பயன்பட வேண்டி வரலாம் என்று நான் சொல்வதை

நீங்கள் நம்ப வேண்டும் என்பது வேண்டுகோளாகும். ஆகவே, அவசரச் சட்டம் கொண்டு வருவது என்பது பழிவாங்குவதற்காக அல்ல.

பத்திரிகைச் சுதந்திரமும் நாட்டு நடப்பும்

ஆனால், அதோடு இன்னும் சொல்லுகிறார்கள். பத்திரிகைகளையே தடை செய்ய வேண்டும்; எதிர் கருத்து எழுதினால் அவர்களைக் கைது செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு செய்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஒரு பத்திரிகையிலே ஒரு செய்தி வந்தது. 'எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் வீட்டில் சி.பி.ஐ. சோதனை. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் வீட்டில், ராமாவரம் தோட்டத்தில் சி. பி. ஐ. சோதனையிட்டார்களாம் என்று இந்த 'ளாம்' கூட இல்லை. 'சோதனை இட்டார்கள்' பல மணி நேரம் சோதனை இட்டார்கள். அப்புறம் மாம்பலத்தில் உள்ள அவருடைய அலுவலகத்தில் சோதனை இட்டார்கள். இப்படி ஒரு செய்தி பத்திரிகையிலே வருகிறது என்றால், அதற்கு என்ன ஆதாரம்? இன்கம்டாக்ஸ்'ஆபீசர் வந்தால் அது உடனே வெளியே தெரியும். ஒத்துக் கொள்வதிலே நமக்கு ஒன்றும் நஷ்டம் இல்லை. அது எங்கும் நடக்கிற காரியம். சி. பி. ஐ. வந்து தேடுகிறார்கள் என்றால் தேவை இருந்தால் தேடுவார்கள், எங்கே போகவேண்டு

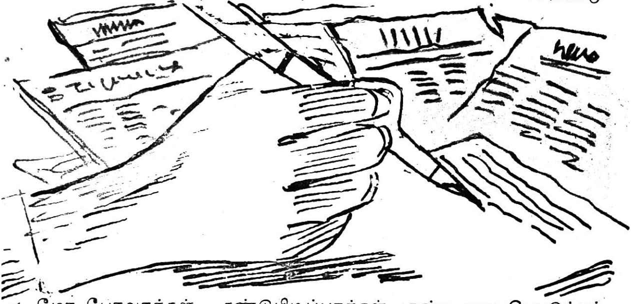

மோ போவார்கள். கண்டுபிடிப்பார்கள். தண்டனை கொடுக்கப் பட வேண்டி இருந்தால் சட்டப்படி கிடைக்கும். ஆனால், இல்லாத ஒன்றை நடக்காத ஒன்றை இப்படிப் பத்திரிகையிலே நடந்ததாகப் போடுகிறவர்களை இதுபோல செய்திகளைத் தவறாக, வேண்டுமென்றே வெளியிடுகிறவர்களை என்ன செய்வது, எத்தனையோ முறை சொல்லிப் பார்த்தாகிவிட்டது. எந்தப் பத்திரிகையானாலும் இப்படிப்பட்ட செய்திகள் வெளியிடுவதைத் தடுப்பதற்கு எந்த வழியும் காணப்படவில்லை. ஏதோ ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து பத்திரிகைகளையே நடத்த முடியாமல் செய்துவிட வேண்டும் என்ற ஆசை இந்த அரசுக்கு நிச்சயமாகக் கிடையாது.

நீர்ப்பாசனச் சீரமைப்பு

இந்த அறிக்கையில் நீர்ப்பாசன வசதியைப் பற்றி நாங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். அதற்காகப் பல்வேறு மாவட்டங்களில் நிலவிவரும் பாசனக் கட்டண விகிதங்களைச் சீரமைக்கும் வகையில் 1977-ஆம் ஆண்டு ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. மாற்றுப் பயிர் மீது விதிக்கப்படும் தண்டத் தீர்வையை ரத்து செய்வது பற்றியும் தனது ஆலோசனையைக் கூறுமாறும் இக்குழு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. இக்குழு சமீபத்தில் தனது அறிக்கையை அரசுக்குச் சமர்ப்பித்துள்ளது. இவ்வறிக்கையை அமைச்சரவை விவாதித்து முடிவு செய்வதற்காக வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதை வரும் ஆண்டில் எப்படி நடைமுறைப்படுத்தலாம் என்பதை நிர்ணயித்து அதை அமுலுக்குக் கொண்டு வருவோம் என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எந்தவொரு அரசியல் கட்சியுமே தேர்தல் முடிந்து ஆட்சிக்கு வந்த அந்த ஆண்டே வாக்குறுதி கொடுத்த அத்தனையையும் நிறைவேற்றிட முடியும் என்று இங்கே யாரும் எதிர்பார்க்க மாட்டீர்கள். அப்படிக் குறை சொல்லவும் நீங்கள் முன் வர மாட்டீர்கள் என்பதிலே உங்கள் அனுபவத்தின் மீது எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. நான்கைந்து ஆண்டுகளில் எந்த நடவடிக்கையையுமே எடுக்காமல் இருந்தால் அந்தப் பிரச்சனை வரும்.

பல்கலைக் கழகங்கள் தொடக்கம்

சென்ற ஆண்டு நாங்கள் ஆரம்பிப்போம் என்று சொன்ன பல்கலைக் கழகத்தை நாங்கள் ஆரம்பித்தோம்; திருச்சியிலேயும், கோவையிலேயும், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தைப் பற்றித் தேர்தல் அறிக்கையில் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால், ஆரம்பித்தோம். உலகத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்காக மதுரையில் இடம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு விட்டது என்பதையும், விரைவில் தொடக்க விழா நடைபெறும் என்பதையும் இங்கே நான் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இடம் தேடுவதில் கொஞ்சம் சிரமம் ஏற்பட்டது. ஊருக்கு வெளியில் அமைப்பதா, நகரத்திற்குள்ளேயே அமைப்பதா என்பதைச் சிந்தித்து, அதற்காக அமைச்சர்களையும் அணுகி அவர்களைப் பார்க்கும்படி செய்து, மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரையும் அங்கே போய்ப் பார்த்து அந்த இடத்தைத் தேர்தெடுக்கச் செய்திருக்கிறோம். ஆகவே, அது நிச்சயமாக நடைபெறும். அப்படிச் சொன்னதை நாங்கள் நிறைவேற்றியே தீருவோம்.

நியாய விலையில் உணவுப் பொருள்கள்

நியாய விலையில் மக்களுக்கு உணவுப் பொருள்கள் கிடைக்க வேண்டும் என்பதிலே இந்த அரசுக்கு மிகுந்த அக்கறை உண்டு. ஏறத்தாழ 16,000 கடைகளை இன்றைய தினம் உருவாக்கியிருக்கிறோம் என்றாலும் முழுமையாக உணவுப் பொருள் கிடைக்கிறதா, சரியாகக் கிடைக்கிறதா என்பதிலே பலருக்கு, சந்தேகம் இருக்கிறது. சில இடங்களில் இப்படிப்பட்டவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதும் இந்த மாமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு நன்கு தெரியும்.

இங்கே ஒன்றை நான் சொல்லிக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். 500 குடும்பங்கள் உள்ள இடத்தில் ஒரு நியாய விலைக் கடை இருக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கை, இந்த அரசும் ஏற்றுக் கொள்கிறது. அந்த 500 குடும்பங்களுக்கு ஒரு கடை என்று சொல்லும் போது பணியாளர்கள் எத்தனை பணியாளர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள் என்று கணக்கிட்டுப் பார்த்தோம் அதைப் போலவே கணக்கிட்டுப் பார்க்கும் போது, எத்தனை பேர்கள் பணியிலே ஈடுபட்டால் எவ்வளவுசம்பளம் கொடுக்க வேண்டி

யிருக்கும் என்றும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தோம். ஆனால், அந்த வகையில் அதை எப்படி அமுல்படுத்துவது என்பதைப் பற்றி பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்தக் கடைகளுக்குத் தேவை யான உணவுப் பொருட்களை நாம் தந்தாக வேண்டும்.

விலைவாசி குறைய வேண்டும்; உயர்ந்து கொண்டே போகிறது. ஆனால் விலைவாசி உயர்ந்து கொண்டே போகிறதே தவிர உற் பத்திச் செய்கின்றவர்களுக்குத் தேவையான அளவுக்கு, அவர்கள் செலவு செய்கிற அளவுக்கு வருமானம் கிட்டவில்லை; இலாபம் இல்லை என்பது குறை. இதையும் கூறுகிறோம். ஒரு பக்கம் விலைவாசி உயருகிறது. இன்னொரு புறம் பொருட்களை எந்த அளவுக்கு செலவு செய்து உற்பத்திச் செய்கிறார்களோ அந்த அளவுக்கு அவர்களுக்குத் தேவையான அளவுக்கு விலை கிடைக்க வில்லை. அப்படியானால் இடையிலே யார் நஷ்டப்படுவது என்பதுதான் கேள்வி.

பொதுமக்களுக்கு அதிலும் உத்தரவாதமுள்ள ஆதாயத்தைப் பெற முடியாத நிலையில் இருக்கின்ற அந்த உழைக்கும் வர்க் கத்திற்காகக் கேட்கக்கூட நாதியற்ற நிலையில் அவர்கள் இருக் கிறார்கள். அந்தக் கோடிக்கணக்கான உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் இன்றைய தினம் அத்தியாவசியமான பொருள்களை வாங்குவதற் காகக் கடைக்குச் சென்றால் அங்கே விலை உயர்ந்திருக்கின்றது என்ற நிலைமை ஏற்படுமானால் அவர்களுக்குத் தேவையான அளவுக்கு வருமானம் உயர்த்தப்படுகின்றதா? உயர்த்தப்பட முடிகின்றதா? உயர்த்தும்படி செய்ய யாராவது முன்வந்து கேட்க முடிகிறதா என்றால் முடிவதில்லை. விவசாயத் தொழி லாளர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச கூலி கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னோம். எவ்வளவு போராட்டத்திற்குப் பிறகு சில இடங் களிலே அது கொடுக்கப்படுகின்றது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அதிலே எத்தனை நடவடிக்கைகள்; எத்தனை தக ராறுகள்? வெளியிலே இருந்து ஆட்களைக் கொண்டு வரக்கூடாது என்று தடை. அவைகளை எல்லாம் செய்த பிறகும் சட்டத்தை விதித்து உத்தரவிட்டதற்குப் பிறகும் இதுதான் நிலைமை என் றால் சாதாரண மக்கள் என்ன செய்வார்கள் என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இன்றைய தினம் என். ஜி. ஓ. க்களை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்களுக்காகக் கேட்பதற்குச் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. அப்படி இல்லாத கோடிக்கணக்கான ஏழை மக்களுக்கு அன்றாடம் வேலை செய்து சம்பாதிக்கின்ற மக்களுக்கு இந்த விலைவாசி உயரும் போது அதற்கேற்றவாறு அவர்களுக்கும் போதிய வருமானம் வேண்டும் என்று கேட்க யார் இருக்கிறோம். நம்முடைய கருத்துக் களைச் சொல்கிறோம். விலைவாசி உயரக்கூடாது, ஏழைகள் கஷ்டப்படுவார்கள் என்று நாம் சொல்கிறோமே தவிர அதற்காக என்ன வழி செய்வது என்பது பற்றி யாரும் தனியாக சிந்தித்தோ

அல்லது கூட்டாகச் சிந்தித்தோ இன்னும் எந்த முடிவும் எடுக்க வில்லை. அப்படி எடுப்பதும் அவ்வளவு எளிதான காரியம் அல்ல. ஆகவே நியாயவிலைக் கடைகளின் மூலம் நியாயமான விலையில் பொருள்கள் கிடைக்கும் என்றால் அதாவது அவர் களுக்குக் கிடைக்கின்றதே என்ற மகிழ்ச்சியாவது அவர்களுக்கு இருக்கும். ஆனால் அதை நிறைவேற்றுவதும் எளிதல்ல.

பொருள்களை உற்பத்தி செய்கின்றவர்களுக்கு விலை குறைந்துவிடக் கூடாது; வாங்குபவர்களுக்கும் விலை உயர்ந்து விடக் கூடாது. ஆகவே, இவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து விலையினை நிர்ணயிக்கிற முறையை ஏற்படுத்தி அந்தக் கடைக்கு அவர்கள் சொந்தக்காரர்களாக இருப்பார்களேயானால் வருகின்ற லாபமும் அவர்களுக்கே பங்காகக் கிடைக்கின்ற உரிமை இருக்கும். அப்படிப் பட்ட நிலைமையில் சாதாரண மக்களைப் பற்றி அவர்களால் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியாது.

ஆகவே, வெறும் உத்திரவுகளை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு நடவடிக்கையில் இறங்க முடியாது. அங்கே இருக்கின்ற மக்களின் வாழ்க்கை நிலைமையைப் பற்றியும் பரிசீலித்து, வாரத்துக்கு ஒரு முறை அல்லது மாதத்திற்கு இருமுறை அவர்கள் கூடிப்பேசி இதுதான் விலை, இதைத்தான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நிர்ணயிருக்கிற அந்த உரிமை அவர்களுக்கு இருக்குமானால் நிச்சயமாக அதைப் பற்றி சிந்திக்க முடியும். சிந்தித்துப் பணி யாற்ற முடியும்.

உணவுப் பொருள்கள், அத்தியாவசியப் பொருள்கள் என்ப திலே நான் மீண்டும் அதைப் பற்றி விளக்கம் தர வேண்டும் என்று கருதுகிறேன். முதலில் இடைத்தரகர்களை நீக்கியாக வேண்டும். இடைத் தரகர்களை நீக்கியாக வேண்டும் என்றால், அரசு அவற்றை வாங்கி விநியோகிக்க வேண்டும்.

அரசு அவற்றை வாங்கி விநியோகிப்பதற்கு முன், யார் அந்தப் பொருள்களை வாங்குகின்றார்களோ, வாங்கிப் பயன் படுத்துகின்றார்களோ-அவர்களே விற்பனை செய்கின்றவர் களோடு இணைந்து இதில் செயல்படுபவர்களாக இருந்தால் மிகப் பெரிய பிரச்சனைகள் குறைக்கப்படும்; ஆங்காங்கு விளைகின்ற பொருள்களின் தரத்திற்கேற்ப, தேவைக்கேற்ப, எவ்வளவு உற் பத்தி செய்யப்படுகின்றதோ, அதற்கேற்ப அந்தந்த ஊர்களுக்கு எவ்வளவு அனுப்பவேண்டும் என்பதை நிர்ணயித்து நல்லமுறையில் செயல்பட முடியும் என்று நான் கருதுகிறேன். அவைகளைச் செய்தாக வேண்டும் என்றும் நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

ஆதிதிராவிடர் நலன் பேணும் அரசு

ஆதிதிராவிடர்களுக்கு இந்த அரசு வந்த பிறகு இதுவரையில் 11,355 வீடுகள் கட்டித்தரப்பட்டுள்ளன. மேலும் கிராமப்புற வீட்டு வசதித் திட்டத்தின் கீழ் 60,399 வீடுகள் கட்டி முடிக்கப் பட்டுள்ளன. மேலும் 27,774 வீடுகள் நடப்பு ஆண்டில் கட்டப் பட்டு வருகின்றன. ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்குள் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 40 ஆயிரம் வீடுகள் வீதம் 2 லட்சம் வீடுகள் கட்ட அரசு முடிவு எடுத்து ஆணையிட்டுள்ளது. மேலும் 67,334 வீட்டு மனைப் பட்டாக்கள் ஆதிதிராவிடர்களுக்கு இதுவரை வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளையெல்லாம் நான் இங்கே குறிப் பிடுவதற்குக் காரணம், தேர்தல் நேரத்திலே நாங்கள் என்ன என்ன சொன்னோமோ அவைகளை எந்த வகையில் செயலாற்று கிறோம் என்ற புள்ளி விவரத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகத்தான்

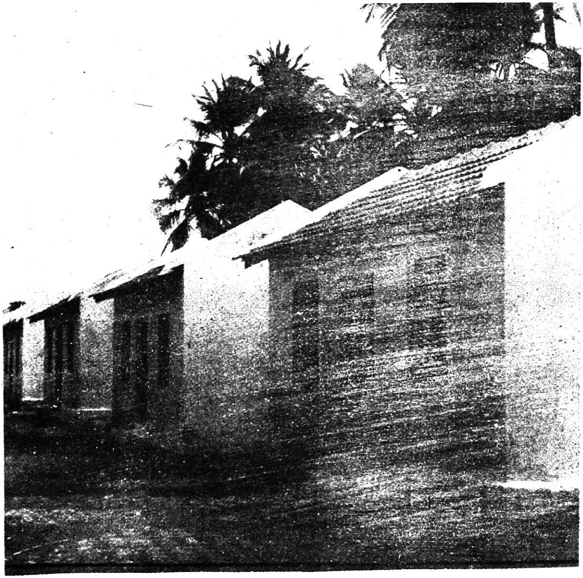

குறிப்பாக 4-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்திலே ஆதி திராவிடர், மலைவாழ் மக்கள் நலனுக்காக மத்திய அரசு ஆதரவுத் திட்டத்தின்கீழ் மைய அரசு ரூ. 206 80 லட்சம் ஒதுக்கியது; மாநில அரசு அந்தத்திட்டத்தின் கீழ் செலவிட்டது ரூ. 244.90 இலட்சமாகும். இதிலிருந்து மாநில அரசு மத்திய அரசு ஒதுக்கிய தொகையைவிட அதிகமாகவே ஒதுக்கியிருப்பது நன்கு விளங்கும். எனவே உறுப்பினர் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போன்று வேறு எந்தப் பணிக்கும் நிதி மாற்றமோ நிதி பயன்படுத்தியமையோ நடைபெறவில்லை என்பதை தெளிவாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 1980-81-ஆம் ஆண்டில் மைய அரசு திட்டங்களுக்கு ரூ. 244.02 இலட்சம் மட்டுமே இந்திய அரசிடமிருந்து பெறப்பட்டது. ஆனால், இத்திட்டங்களுக்கு ரூ. 469.26 இலட்சம் ஆதிதிராவிட நலத் திட்டங்களுக்காக மாநில அரசு செலவு செய்து வருகிறது. ஆகவே, நிதிமாற்றமோ அல்லது பயன்படுத்தாமையோ இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வீட்டு வசதி

ஆண்டுக்கு 20 ஆயிரம் வீடுகள் என்ற கணக்கில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு, வேறு வீடு இல்லாதவர்களுக்கு என்று கட்டுவது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்படிக் கட்டிக் கொடுப்பதாக இருந்தால் ஏறத்தாழ 7 லட்சம் பேர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். ஆண்டுக்கு 20 ஆயிரம் வீடுகள் என்று கட்டிக் கொடுத்தால்கூட, எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகும்? 35 ஆண்டுகள் அளவுக்காவது குறைந்தது ஆகும். அதற்குள் மேலும் எத்தனை குழந்தைகள் பிறக்கப் போகின்றன, எண்ணிக்கை எப்படியாகும், என்னென்ன பிரச்சனைகள் வரும், விலைவாசிகள் எப்படி உயரும் என்பதெல்லாம் நமக்குத் தெரியாது. இன்று 16 ஆயிரம் ரூபாய் ஆகிறது. அன்றைக்கு ரூ. 35 ஆயிரம் அளவுக்கு ஆகுமோ என்று தெரியாது. அந்த 7 லட்சம் பேர்களுக்கு ஆண்டுக்கு 20 ஆயிரம் வீடுகள் வீதம் கட்டுவதாக இருந்தாலும் 35 ஆண்டுகள் ஆகும். நாம் 40 ஆயிரம் வீடுகள் ஆண்டுக்குக் கட்டித் தருவதாக இருந்தாலும் இன்னும் 15 ஆண்டுகளில் முடியலாம். அதைவிட லட்சக்கணக்கான வீடுகள் என்ற வகையில், நாம் கட்டிக்கொடுக்க முனைந்தால்தான், விரைவில் ஒரு 5 அல்லது 6 ஆண்டு காலத்திற்குள் கூடுமான அளவில் வீடு இல்லாத தாழ்த்தப்பட்ட ஆதிதிராவிட மக்களுக்குக் கட்டிக் கொடுக்க முடியும். அதற்காகத்தான் அவர்களே உழைத்து கட்டிக் கொள்ளலாம். அந்த அளவுக்குக் கோடிக்கணக்கானபணம் அரசிடம் இல்லை. அரசும் கடன் கொடுத்து, அரசு மானியம் கொடுத்து அவர்களே சிறு சிறு வீடுகளை அங்கே கட்டிக்கொள்ளலாம் என்ற திட்டத்தை அமலாக்க முனைந்தோம். அந்த வகையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கான என்னென்ன செய்திருக்கிறோம் என்று சொல்லி விடுகிறேன்.

கல்வி வசதி

பள்ளிகள் என்று எடுத்துக் கொள்வோம். தொடக்கப் பள்ளிகள் 840. நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு செய்திருப்பது. அவைகளில் 65,623 ஆண்கள், 63,014 பேர்கள் பெண்கள் படிக்கிறார்கள். நடுநிலைப் பள்ளிகள் 79. அவைகளில் ஆண்கள் 14,384 பேர்களும், பெண்கள் 11,308 பேர்களும் படிக்கிறார்கள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் 19. அவைகளில் 34,455 ஆண்கள், 2,03 பெண்கள் படிக்கிறார்கள். மேல்நிலைப் பள்ளிகள் 4. அவைகளில் 3,414 ஆண்களும், 2,541 பெண்களும் படிக்கிறார்கள். ஆக பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை ஒட்டு மொத்தமாக 942. படிக்கின்ற ஆண்கள் 86,826, பெண்கள் 78,900 ஆகும்.

1977-78-க்கு முன்பு கல்வி உதவித் தொகை பணமாக வழங்கப்பட்டது. இது மாணவ மாணவிகளுக்குப் போதுமானதாக இல்லை என்றும் உரிய காலத்தில் கொடுக்கப்படாமலும் இருந்ததால், 1977-78 முதல் புத்தகமாக வழங்கப்படுகிறது. இவ்வாறு கடந்த 4 ஆண்டுகளில் இதற்கான செலவுத் தொகை 425.51 இலட்சம் ஆகும். 1967-68 முதல் 1975-76 வரை 9 ஆண்டுகளில் வழங்கப்பட்ட மொத்த உதவித் தொகை 627.63 இலட்சம் தான். இதை தயவுசெய்து நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது 5 ஆண்டுகளில் 425 இலட்சம்.

கல்லூரிப் படிப்புக்கு 1967-68 முதல் உதவித் தொகை கொடுக்கப்பட்டது. 1975-76 வரையில் ரூ. 867.95 இலட்சம். 1977-78 முதல் 1980-81 முடிய ரூ. 903.58 இலட்சம். ஆகவே ஆதிதிராவிட மக்களுக்காக நாங்கள் என்னென்ன செய்திருக்கிறோம் என்பதை சொல்வதற்காகத்தான் இவ்வளவு கோடிட்டுக் காட்டியிருக்கிறோம்.

ஆகவே வேறு பிரச்சனைகளைப் பற்றியும் பேச வேண்டியதாக இருப்பதால் இதை நான் குறைத்துக் கொள்கிறேன்.

உறைவிட வசதி

மாணவர்கள் இல்லங்கள் கட்டுவதற்கு 1974-75 முதல் 1975-76 முடிய ரூ. 109.08 இலட்சம். 1977-78 முதல் 1980-முடிய ரூ. 560.93 இலட்சம். இதிலே நாங்கள் அக்கறை காட்டவில்லை என்று சொல்வார்களானால், அவர்களுக்கு உண்மையின் மீது அக்கறை இல்லை என்றுதான் நான் சொல்ல வேண்டும். 1977-78 முதல் 1980-81 வரையில் கட்டி முடிக்கப்பட்ட விடுதிகள் 51, கட்டப்பட்டு வரும் விடுதிகள் 85, கட்டப்பட இருக்கும் மாணவர் விடுதிகள் 81, 1980-81-ம் ஆண்டுக்கான மாணவர் வர் இல்லங்கள் கட்ட அனுமதிக்கப்பட்ட தொகை, தற்போதுள்ள கணக்குப்படி பார்த்தால் 204.20 இலட்சம் என்றும், 646 விடுதிகள் என்றும் இங்கே நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

ஆதிதிராவிட மக்களுக்கு 1961-62-ல் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாகக் கடன் மற்றும் மான்யங்கள் என்று வழங்கப்பட்டு வந்ததற்குப் பதிலாக 1977-78 முதல் அரசு மான்யமாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது 1967-68 முதல் 1975-76 முடிய 9 ஆண்டுகளில் இவ்வாறு கடனாக,, மான்யமாக வழங்கப்பட்ட தொகை ரூ. 44.71 இலட்சம். ஆனால், கடந்த 4 ஆண்டுகளில் மட்டும் அரசு மான்யமாகவே ரூ. 38.23 இலட்சம் வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பதை நான் இங்கே மன நிறைவோடு சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

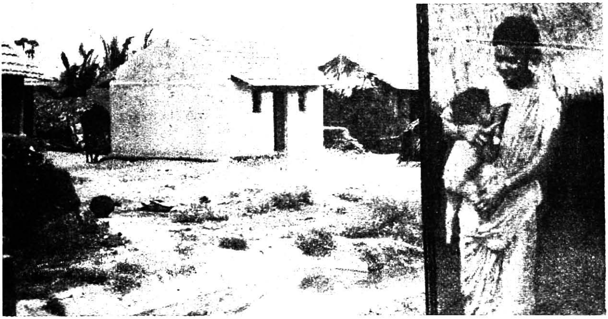

இலவச வீட்டு மனைகள் 1967-68 முதல் 1975-76 முடிய கையகப்படுத்தப்பட்ட மனைகளில் விலை மற்றும் செலவுகள் ரூ. 234.68 இலட்சம். வீட்டு மனைகள் பெற்றவர்களின் எண்ணிக்கை 91,658. 1977-78 முதல் 1980-81 வரை, 4 ஆண்டுகளுக்குக் கையகப்படுத்தப்பட்ட மனைகள் விலை மற்றும் செலவு ரூ. 399.60 இலட்சம் ஆகும். வீட்டு மனைகள் பெற்றவர்கள் எண்ணிக்கை 1,10,473. 9 ஆண்டுகளில் 91 ஆயிரம் பேர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அதாவது 91,658 பேர்களுக்கு வீட்டு மனைப் பட்டாக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், இப்போது இந்த ஆட்சியில் 4 ஆண்டுகளில் 1,0,473 பேர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் ஆதிதிராவிட மக்கள் மீது அக்கறை செலுத்தவில்லை என்பதற்கு என்ன ஆதாரம் இருக்கிறது.

கலப்புத் திருமணங்களுக்கு உதவி

அடுத்து, கலப்புத் திருமணங்கள், திருமணத் தம்பதியரில் ஒருவர் ஆதிதிராவிடராக இருக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனையுடன் கொண்டு வரப்பட்ட திட்டம், 1976-ல் சிறித்தவராக ஆகிய ஆதிதிராவிடருக்கும் என்று ஆக்கப்பட்டது. ஆரம்பக் கட்டத்தில் கலப்புத் திருமணத்திற்குப் பாராட்டுப் பத்திரம், தங்கப் பதக்கம், ரூபாய் 200 என்று வழங்கப்பட்டு வந்தது. 1979-80 முதல் வருமானம் 6 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேற்படாமல் இருந்தால், திருமணச் செலவுக்காக ரூ. 300-ம் அவர்கள் பெயரில்

கூட்டாக வைக்கப்பட்ட தொகை ரூபாய் 4 ஆயிரம் என்று முதலீடு செய்யவும் இந்த அரசு வகை செய்திருக்கிறது. கலப்புத் திருமணத்திற்காக 1968-69 முதல் 1975-76 வரை 8 ஆண்டுகளில் மொத்தம் செலவிடப்பட்ட தொகை 1.76 இலட்சம் ரூபாய் தான். ஆனால் 1977-78 முதல் 1980-81 முடிய நான்கு ஆண்டுகளில் செலவிடப்பட்ட தொகை ரூ. 8.87 இலட்சம். ரூபாய் 4 ஆயிரம் வீதம் உதவித் தொகை பெற்ற தம்பதியர்கள் எண்ணிக்கை 153 பேர்கள்.

கிராமப்புற வேலை வாய்ப்புத் திட்டம்

கிராமப்புற வேலை வாய்ப்புத் திட்டத்தில் தமிழகம் இந்தியாவிலேயே முதல் நிலையில் இருப்பது பற்றி 'ஃபைனான்ஸ் எக்ஸ்பிரஸ்'' என்ற பத்திரிகையில் வெளியாகியுள்ள செய்தியின் தமிழாக்கத்தை நான் இங்கே படிக்கலாம் என்று கருதுகிறேன். ஏனெனில் அனைத்து அதிகாரிகளும் இப்படித் தவறுகளைச் செய்வதில்லை. ஓரிருவர் செய்கின்ற தவறுகள் தமிழகத்திற்கே பெருமை தேடித்தருகிற அதிகாரிகள் அத்தனை பேருக்கும் களங்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. பத்திரிகையிலே வந்திருக்கிற இந்தச் செய்திகளை நான் இந்த மன்றத்திலே சொல்லாவிட்டால், தமிழகத்திலே திறமையோடும், ஆர்வத்தோடும், தகுதியோடும் பணியாற்றுகிறவர்களுக்குத் துரோகம் செய்தவன் ஆவேன் என்ற காரணத்தாலே இந்தக் குறிப்பை நான் இங்கே படிக்கிறேன்.

''தமிழ்நாடு மட்டுமே கணக்குகளை ஒப்படைத்துள்ளது. மத்திய அரசு மாநில அரசுகளுக்கான இரண்டாவது தவணை நிதியை நிறுத்தி வைத்துள்ளது. தேசிய கிராமப்புற வேலை

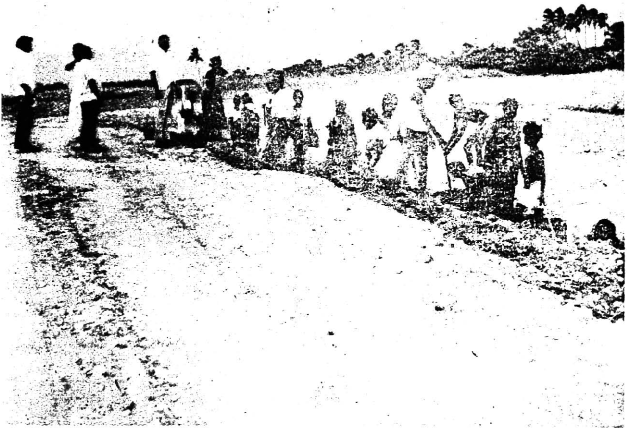

வாய்ப்புத் திட்டத்தின் கீழ் பல்வேறு மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்க வேண்டிய ரூபாய் 90 கோடி இரண்டாவது திட்ட நிதியை மத்திய அரசு நிறுத்தி, வைக்க முடிவு செய்துள்ளது என்று நம்பப்படுவதாக தகவல் வந்திருக்கிறது. இந்த நிதியாண்டு துவக்கத்தில் பல்வேறு மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட முதல் தவணைத் தொகை எவ்வாறு செலவிடப்பட்டுள்ளது என்கிற விவரங்களை மாநில அரசுகள் தரத் தவறியதுதான் மத்திய அரசு இவ்வாறு முடிவு எடுத்துள்ளதற்குக் காரணமாகும். எனினும் தேசிய கிராமப்புற வேலை வாய்ப்புத் திட்டத்தின் கீழ் நாளது தேதி வரை வரப்பெற்ற எல்லா நிதி உதவிக்கும் சரியான கணக்குகளை கொடுத்த ஒரே மாநி மான தமிழகத்திற்கு இரண்டாவது தவணையான தொகையை வழங்குவது என்று மத்திய அரசு முடிவு செய்துள்ளது'' என்ற தகவலை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இதிலிருந்து ஒன்றை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றுபவர்கள், பணியாற்றியவர்கள் எப்படி செய்தார் என்பதை அறிந்து, கணக்குகளைப் பெற்று, எந்தெந்தக் காலத்தில் எப்படியெப்படி செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையெல்லாம் அங்கே அனுப்பியிருக்கிறார்கள். மற்ற மாநிலத்தவர்கள் அந்த அளவிற்குக் கூட செய்யவில்லை. ஆகவே, அதை நிறுத்தி விட்டார்கள். ஆனால், தமிழகத்திற்கு மட்டும் இரண்டாவது தவணை கொடுக்கப்படுகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்த்தால், உண்மையிலேயே தமிழ்நாட்டு அதிகாரிகள் எவ்வளவு சரியாகத் தங்கள் பணியைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது.

இங்கே இன்னொன்றையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டிலுள்ள 326 வட்டாரங்களில் ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் 300 குடும்பங்களுக்கு என்று திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓர் ஆண்டுக்கு 1.8 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே உள்ள குடும்பங்களை வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலே கொண்டுவரும் நோக்கத்தோடு ஒரு சிறப்புக் கூட்டமைப்புத் திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இதற்கு மத்திய அரசின் சிறப்பு உதவியாக 1980-81ஆம் ஆண்டில் 9.56 கோடி ரூபாய் பெறப்பட்டு, மாவட்டங்களில் உள்ள திட்ட அலுவலரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. முதலிலே குறிப்பிட்டபடி 1.8 இலட்சம் குடும்பங்கள் பல தொழில்கள் துவக்கியும், வேறு துறைகளில் பொருளாதார வளர்ச்சி பெறவும் தேவையான மூலதனத்தில் 33 விழுக்காடு மானியமாகவும், தமிழ் நாடு வீட்டுவசதி வளர்ச்சிக் கழகம் குறைந்த வட்டியில் மூலதனக் கடனாக 25 விழுக்காடும், கூட்டுறவு மற்றும் வாணிப வங்கிகள் மூலமாக மீதி தேவையான தொகையைப் பெற்று அவர்கள் தொழில்களைத் துவங்கி, மேம்பட வாய்ப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1980-81-ஆம் ஆண்டில் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திற்கு 81,35,840 ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. மேற்கண்ட திட்டத்தில் குறைந்த வட்டியில் மூலதனக் கடனாகக் கொடுக்க தமிழ்நாடு ஆதிதிராவிட வீட்டு வசதி வளர்ச்சிக் கழகத்திற்கு 1980-81-ல்

ரூபாய் 2 கோடியும், 1981-82-ல் 1 கோடி ரூபாயும் நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நேரத்தில் நான் ஒன்றைக் குறிப்பிடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மத்திய அரசு இந்தக் காரியங்களைச் செய்வதற்கு, சரிவர ஒரு மாநில அரசு எவ்வளவு செயல்பட முடியுமோ அதற்கேற்றவாறு உதவி செய்ய முன் வருகிற

தென்ற செய்தியை இந்த மன்றத்திலே சொல்லுவது இந்தஅரசின் கடமையென்று கருதுகிறேன். மத்திய அரசிலிருந்து பல்வேறு வழிகளில் ஒரு மாநிலத்திற்கு உதவித் தொகைகள் கிடைக்கின்றன. அதைச் சரிவர செயல்படுத்தாமல் இருந்தால், விரயம் செய்தால், வீண் அடித்தால்தான் தடங்கல்கள் ஏற்படும். நாங்கள் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு, நாங்கள் கேட்ட தொகை முழு அளவிற்கு இல்லையென்றாலும், அவர்கள் நம்புகிற அளவிற்கு, தேவை எவ்வளவு என்று நினைக்கிறார்களோ அந்த அளவிற்கு உதவிகள் தொடர்ந்து கிடைக்கின்ற என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆதிதிராவிடர்களுக்கு 11,355 வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் கிராமப்புற வீட்டு வசதித் திட்டத்தின் கீழ் 60,399 வீடுகள் கட்டி முடிக்கப்பட்டன. மேலும் 27,774 வீடுகள் நடப்பு ஆண்டில் கட்டப்பட இருக்கின்றன. அதாவது, 5 ஆண்டுத் திட்டக் காலத்திற்குள் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 40,000 வீடுகள் வீதம் 2 இலட்சம் வீடுகள் கட்ட முடிவெடுத்து, ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் 67,334 வீட்டு மனைப் பட்டாக்கள் ஆதிதிராவிடர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அரிசித் தட்டுப்பாடு நீங்கியது

நாங்கள் ஆட்சியை விட்டு வெளியேற்றப்படும் வரை அரிசி விலை சீராக இருந்தது என்பதை இங்குள்ள எல்லோரும் ஒத்துக் கொள்வார்கள். அதற்குப் பிறகு நிலைமை என்ன ஆயிற்று? 2, 3 மாத காலத்தில் அவ்வளவு கட்டுக்கோப்பும் அழிந்து, சீர்குலைக்கப்பட்டது. ஏன வெளியேயிருந்து அதிக விலைக்கு வாங்கினீர்கள் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அது நியாயம்தான். ஆனால், நியாய விலைக் கடைகள் மூலமாக நாட்டு மக்களுக்கு அரிசியை குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிலையில் வெளியே அரிசியின் விலை ஏறிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் அரிசியே கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்று அச்சப்படும் நிலை இருக்கும்போது அரசு கணக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? அதனால்தான் ஓர் உத்தரவு போட்டது. அந்த உத்தரவில்கூட வெளியிலிருந்து அரிசியை வாங்கும்போது சிவில் சப்ளைஸ் கார்ப்பரேசன் மூலமாகத்தான் வாங்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டோம். தனிப்பட்டவர்கள் வாங்கக் கூடாது என்று அதில் சொல்லியிருந்தோம். மத்திய அரசும் உதவி செய்தது. தரவும் செய்தார்கள். ஆனால், வாகன் இல்லை. அப்படியும் ஆந்திரா ஒரிசா போன்ற மாநிலங்களைக் கேட்டோம். பஞ்சாபிலிருந்தும் வாங்கி வைத்தோம். இப்படியெல்லாம் செய்து

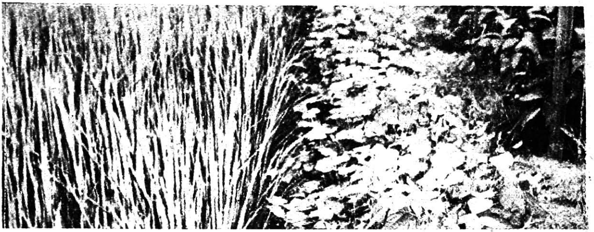

வறட்சி என்பதை நாட்டு மக்கள் உணராமல், வெளியே தெரியாமல் செய்தோம். 56 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவிட்டு என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ அத்தனையும் செய்தோம். 49.77 கோடி ரூபாய் மத்திய அரசு கொடுத்தது. பிரச்சனையை நல்ல முறையில் ஒழுங்குபடுத்தினோம். இன்றுவரை வறட்சி எப்போது வந்தது. எப்போது நீங்கியது என்று அரிசியைப் பொறுத்தவரையில் வெளியே தெரியாத அளவுக்குத் தேவையான அரிசியை நாட்டு மக்களுக்கு நியாய விலைக் கடைகள் மூலமாகக் கொடுத்தோம்.

அண்ணாவின் தத்துவம்

பொருளாதார சமத்துவம் மற்றும் மக்களுடைய சமத்துவம் இரண்டும்தான் அமரர் அண்ணா அவர்களுடைய கொள்கை. இந்த நிலையில் நின்று பார்த்தால் அண்ணாவின் கொள்கை நாட்டிலுள்ள ஏழையெளிய மக்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒன்று. நான் மீண்டும் மீண்டும் சொல்கிறேன், ''மக்களுக்காகத் தான் கொள்கையே தவிர, கொள்கைக்காக மக்கள் அல்ல.'' இதுதான் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் நான் அறிந்துகொண்ட பாடம். பார்க்கப் போனால், சமுதாயத்தில் மக்கள் வாழ்வதற்காக ஏற்றத் தாழ்வற்ற சமதர்ம சமுதாயத்தைஅமைக்க வேண்டும். சமுதாயத்திலே பொருளாதாரத்தையும், சமுதாய அமைப்பையும் சமத்துவ நிலைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். சம நிலைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். அப்படி நாம் விரும்புகின்றபோது நாட்டிலுள்ள பணமுள்ளவர்களையும் முதலாளிகளையும் அழித்துவிட்டு இன்னொரு பற்றாக்குறை என்று சொல்லுகின்ற அளவுக்கு அவர்களையும் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழ்

கொண்டுவர வேண்டுமா? நாட்டிலே இன்றைக்கு எத்தனை பேர் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழ் இருக்கிறார்கள். இப்படி செய்வதன் மூலம் மட்டுமே நாட்டிலே வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே இருப்ப வர்களை எல்லாம், ஏழைகளாக இருப்பவர்களை எல்லாம் முத லாளிகளாக ஆக்க முடியுமா? அந்த அளவுக்கு ஒன்றும் அமரர் அண்ணா அவர்கள் சொல்லவில்லை. ''லெவலிங் அப் அண்ட் லெவலிங் டவுன்'' என்று அவர்கள் சொல்லி மிக உயர்ந்த நிலை யில் இருப்பவர்களை மத்திய நிலைக்குக் கொண்டு வாருங்கள், அதே சமயத்தில் மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பவர்களை மத்திய நிலைக்குக் கொண்டு வாருங்கள் என்றுதான் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அந்த நிலை அமைய வேண்டும் என்று எண்ணிய அமரர் அண்ணா அவர்களின் கொள்கை வழி நின்று, அவர்களின் கொள்கையைப் புரிந்து கொண்டு பயணம் செய்துகொண்டிருக் கிறோம்.

அந்த வகையில் பார்த்தால் சமுதாயத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு என்பது பணத்தில் மட்டுமல்ல. சமுதாய அமைப்பும் மாற்றப்பட வேண்டும். அந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு இடையூறாக

இருப்பவர்கள் யார்? இங்கேதான் இடைத்தரகர்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களை ஒழிக்காவிட்டால் நாம் நிச்சய மாக ஏற்றத்தாழ்வற்ற சமுதாயத்தைக் காண முடியாது.

மின்வாரியத்தின் நிலை

மின் வாரியத்தின் மூலம் தொடர்ந்து மேலும் மேலும் நட்டப்பட்டுக் கொண்டே போவதும், அதன் காரணமாக மின் கட்டணத்தை உயர்த்திக் கொண்டே போவது என்பதும் சரியல்ல. எங்கெங்கே பணத்தைப் பெற முடியுமோ அங்கிருந்தெல்லாம் பணத்தைப் பெற்று நட்டத்தை ஈடுகட்ட வேண்டும் என்று மத்திய அரசு வற்புறுத்துவதும், ''நாங்கள் கோடிக் கணக்கில் பணம் தந்து தமிழகத்தில் மின் உற்பத்திக்கு வாய்ப்புச் செய்து தருகிறோம். மேலும் வெளியே இருந்தெல்லாம் கடன் வாங்கித் தருகிறோம். ஆனால் தமிழ்நாட்டில் உள்ள நீங்கள் அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்து நட்டத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்பது எப்படி நியாயமாகும்'' என்று அவர்கள் கேட்பதும் உண்மையிலேயே நியாயமானதுதான். இதன் காரணமாக நாம் கட்டணத்தை உயர்த்த வேண்டிய அவசியம் வருகிறது. அப்படி உயர்த்தினால் இங்கே இருக்கிற அனைவரும்-என்னையும் சேர்த்தே சொல்கிறேன்-கட்டணத்தை உயர்த்தக் கூடாது என்று சொல்கிறோம். விவசாயிகளுக்கு உயர்த்தக் கூடாது என்கிறோம். பெரிய விவசாயிகளானாலும் சரி, சிறிய விவசாயிகளானாலும் சரி, எல்லோருக்கும் மின் கட்டணம் சமமாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். சரி, வீடுகளுக்கு மின் கட்டணத்தை உயர்த்துவோம் என்றால் அது எப்படி நியாயமாகும் என்ற கேள்வி உண்டாகிறது. இப்படிப் பல்வேறு பிரச்சினைகள் உருவாகின்றன. இவற்றையெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்த எண்ணிப் பார்க்கிறபோதுதான் யாராவது முன் வந்து இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு ''நாங்கள் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்து தருகிறோம், நீங்கள் நட்டத்தை அடையத் தேவையில்லை உங்களுக்கு ஆண்டுக்கு இவ்வளவு என்று தருகிறோம்''; என்று சொல்வார்களானால், ஏன் நாம் அதை ஒப்புக் கொள்ளக்கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். நமக்குப் பணம் வேண்டும். பணம் வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல; அதிகமாக வேண்டும். நான் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தேன். ஒயர் கெட்டுப் போனது, அல்லது திருடு போனது என்று எல்லாக் கணக்கையும் பார்த்தால் ஆண்டுதோறும் நமக்கு விரயமாகும் பணம் சாதாரணமாக 17 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு இருக்கிறது. இதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியவர்கள் கண்டு பிடிப்பதில்லை. இதற்காகத்தான் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தோம். 'ஸ்பாட் பில்லிங்' முறையில் கார்டு கொடுக்க வேண்டும் என்று தொழிலாளர்களுக்குச் சொன்னால் உடனே அவர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போய்த் தடை உத்தரவைப் பெற்று வருகிறார்கள்.

அதற்காக நாம் சும்மா இருக்க முடியாது. நம்முடைய கடமை ஒன்று இருக்கிறது. மக்களுக்காக மின்சாரம் வழங்கியாக வேண்டும். புதிய தொழிற்சாலைகள் உண்டாக வேண்டும். புதிய தொழிற்சாலைகள் வந்தால்தான் பலருக்கு வேலை கிடைக்கும். பொருளாதாரம் உயரும். மக்களுக்கு வேலை கிடைத்துஅவர்கள் வாழ்க்கையில் முன்னேற வேண்டும். மக்கள் எளிமையில் இருக்கும் வரை நாம் நிம்மதியாக இருக்க முடியாது. அந்த வகையில் நாம்

அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய முனையும்போது அதற்கு இடையூறாக இருப்பது, நமது கொள்கைக்கு இடையூறாக இருப்பது எதுவானாலும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட முடியாது.

சிமெண்ட் பற்றாக்குறை என்கிறோம். பல கட்டிடங்கள் கட்டப்பட முடியாமல் இருக்கின்றன. பல கட்டிடங்கள் பாதியில் நிற்கின்றன. சிமெண்டுக்கு அவ்வளவு கஷ்டம் இருக்கிறது. இந்த அரசைப் பொறுத்த வரையில் அப்படிப்பட்ட நிலைமையைத் தவிர்க்க முடியாத நிலையில் அந்த ஆலைகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் இந்த அரசு எடுத்துக் கொள்ளத் தயங்காது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

ஆகவே, கொள்கை என்பது மக்களை வாழ வைக்க ஒரு சாதனமே தவிர வேறல்ல. தேசியமய மாக்குவதானாலும் சரி, தனியாரிடம் கொடுப்பதானாலும் சரி அதன் காரணமாக மக்களுக்குப் பயன்படும் என்றால் அதைச் செய்வதற்கு நாம் தயங்கக் கூடாது. இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தனிப்பட்டவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை உயர்த்திக் கொள்ள முனைவார்களானால், அந்தப் போக்கைத் தடுத்திட நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு இந்த அரசு தயங்காது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

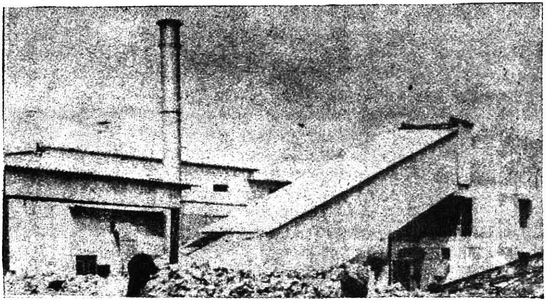

சிமெண்ட் தொழிற்சாலையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்கிற நாம், மின்சார உற்பத்தியைத் தனியாருக்கு விட்டு விடலாம் என்று எண்ணக்கூடிய அளவிற்கு நான் ஏன் கட்டாயத்திற்கு ஆளாகிறேன்? ஏழைகளுக்காகச் செலவழிக்க வேண்டிய 100 கோடி ரூபாய் ஆண்டுக்காண்டு விரயம் ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது. மற்றவர்களும் ஒத்துழைத்தால் 100 கோடி ரூபாய் இலாபத்தைப் பெற்று மொத்தம் ஆண்டுக்கு 200 கோடி ரூபாய் வரும். இதை வைத்துக் கொண்டு பல திட்டங்கள் தீட்டலாம். அதற்காகத்தான் சொல்கிறேனே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. அண்ணாவினுடைய கொள்கையில் எந்த மாறுபாடும் இந்த அரசுக்கு இல்லை என்பதை எல்லோரும் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்ளலாம்; நம்பலாம்.

மது விலக்கு

இங்கே மதுவிலக்குக் கொள்கை பற்றியெல்லாம்கூட சொன்னார்கள். அவர்கள் அச்சப்படுவதாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் மொழியிலே ரத்து செய்துவிட்டதாகச் சொல்லுகின்றார்கள். எங்களுடைய மொழியிலே அது தளர்த்தப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறேன். இப்படித்தான் நிலைமைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். தயவு செய்து உறுப்பினர்கள் நம்பலாம். அண்ணா அவர்கள் வழியிலிருந்து நாங்கள் மாற மாட்டோம்.

கல்வியில் மறுமலர்ச்சி

கல்வியிலே ஒரு புதிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியாக வேண்டும். வெறும் பட்டப்படிப்பு மட்டுமென்ற நிலையிலிருந்து மாறி, தொழிற் கல்வியோடுதான் அது வளர வேண்டுமென்ற நிலைக்கு முழுமையாகக் கொண்டுவரும்வரை நாட்டிலே நல்ல நிலைமைகளைக் காண முடியாது. ஆகவே ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் குறிப்பிட்ட வயதிலிருந்து தொழிற் கல்வியை அளிக்கும் அளவிற்குக் கற்பிக்கும் பணியை மேற்கொண்டால்தான் நன்மை அளிக்கும். இந்த நாட்டின் எதிர்காலம் இளைஞர்கள் கையில் ஒப்படைக்கப் போகிறோமென்று சொல்லும்போது, எப்படிப்பட்ட இளைஞர்கள் கையில் ஒப்படைக்க இருக்கிறோமென்பதை நம்பிக்கையோடு சொல்ல முடியும்.

இந்த நேரத்தில் அண்ணா அவர்கள் சொன்னதை நினைவு படுத்த விரும்புகிறேன். மாணவர்கள் கோட்டைக்கு முன்னால் ஒருமுறை போராட்டம் நடத்த இருந்தபோது, ஒரு மாணவர், பச்சையப்பன் கல்லூரியிலிருந்து வந்து, அண்ணா அவர்களைச் சந்தித்தார். நான் இந்தப் போராட்டத்தில் கலந்து கொள்ளப் போகிறேன், உண்ணாவிரதம் இருக்கப் போகிறேன்' என்று மாணவர் சொன்னார். 'நீ அப்படிச் செய்வாயானால், என்னை இனி பார்க்கக்கூடாது, என் பெயரைப் பயன்படுத்தக்கூடாது' என்று அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள். உண்மையிலேயே என் முதல் விரோதி நீதான்' என்றும் சொன்னார். அந்த மாணவர் அழுதே விட்டார். அப்போது திராவிட நாடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த காலம். திராவிட நாடு வேண்டுமென்று கேட்கிறோம். திராவிட நாடு இப்போது கிடைக்கவில்லை என்று வைத்துக் கொள், 15 ஆண்டுகள் கழித்துக் கிடைக்கிறது அல்லது 20 ஆண்டுகள் கழித்துக்கிடைத்து விட்டது, அப்படிக் கிடைக்கும் நேரத்தில் இந்த நாட்டிற்குத் தேவையான பணிகளை ஆற்றப்போவது யார்? பொறியாளர்கள் வேண்டும், நல்ல வழக்கறிஞர்கள் வேண்டும், நல்ல மருத்துவர்கள் வேண்டுமென்றால் உங்களைப் போன்றவர்கள் கற்று, தேர்வு பெறாவிட்டால் வெளிநாட்டிலிருந்துதான் கொண்டுவர வேண்டும், அந்த நிலையில் விடுதலை பெற்றால் என்ன, பெறாவிட்டால் என்ன, எல்லாம் ஒன்றுதான் என்று சொன்னார்கள். பிரிவினையா, இல்லையா என்பதல்ல பிரச்சினை. மாணவர்

களுக்கு நல்ல கல்வி கொடுக்க வேண்டுமென்றால், அதற்கு முழுப் பொறுப்பையும் இப்போது இருக்கின்ற நாம் ஏற்றுக் கொண்டால்தான்; அதை நம்முடைய கடமை உணர்வாக இருக்கும்; அதை விட்டுவிட்டு, கட்சியை வளர்க்க சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்

படுத்திக் கொண்டு, சிலரைத் தூண்டிவிட்டு, காரியங்களைச் செய்தால், அது உண்மையிலேயே நாட்டுக்குச் செய்யும் துரோகம் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆகவே, ஒன்றைப் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். எந்தப் பிரச்சினையானாலும், முதலில் ஆசிரியர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்வதில்லை என்ற உறுதிக்கு வந்தாக வேண்டும். உங்கள் பிரச்சினையைப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் போராடினால், அதைப் பார்க்கின்ற மாணவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? வீட்டிலே இருக்கின்ற பெரியவர்கள் எதைப் பழக்கமாக வைத்துக் கொள்கிறார்களோ, அதில் கொஞ்சமாவது அந்தக் குழந்தைகளின் குணமாக இருக்குமென்பதை ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆசிரியர்கள் 5 மணி நேரந்தானே என்று குறைபட்டுக் கொள்ளலாம், '5 மணி நேரம்' சொல்லிக் கொடுக்கிறோம். வேலை செய்கிறோம், 19 மணி நேரம் அவர்கள் வெளியே இருந்தாலும்கூட 5 மணி நேரத்தில் மாணவர்களை, மாணவிகளை நாம் நல்ல குடிமகன்களாக—ஜனநாயகத்திற்குத் தேவையான மக்களாக உருவாக்கித் தந்தோம் என்று எண்ணி, அதை நீங்கள் செய்தால், இந்த அரசு நன்றி உடையதாக இருக்குமென்பது மட்டுமல்ல, எதிர்காலத் தமிழக வரலாறு உங்களைப் போற்றுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பால் கமிஷன் அறிக்கை

பால் கமிஷன் அறிக்கையைப் பொறுத்த வரையில், அது கிடைத்த 6 மாதத்திற்குள் அவையில் வைக்கப்பட வேண்டும். சட்டமன்றத்தில் 6 மாதத்திற்குள் வைக்க வேண்டும் என்பது தான் விதி. பால் கமிஷன் அறிக்கை கிடைத்த பிறகு அதனை நாங்கள் தமிழில் மொழி பெயர்த்து, சட்ட மன்றப் பேரவை யிலும், மேலவையிலும் வைப்பதற்கு முயன்றோம். அதைப் போலவே இப்போது வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் இதற்கிடை யில் நாங்கள் தாமதித்து விட்டோம் என்றும், மக்களை ஏமாற்றி விட்டோம் என்றும், அந்த அறிக்கையையே மறைத்து விட்டோம் என்றும் எங்கள் மீது பழி சுமத்தினார்கள். அது எப்படி நியாயம் என்றுதான் கேட்க விரும்புகிறேன். இதைக் காலதாமதம் என்று சொல்லுவோமானால் இங்கே நடந்த சிலவற்றை உறுப் பினர்களின் நினைவுக்குக் கொண்டு வருவது என்னுடைய கடமை என்று கருதுகிறேன். பல்வேறு விசாரணைக் கமிஷன்களில் அறிக் கைகள் எந்த அளவுக்குத் தாமதப்படுத்தப்பட்டு பின்பு சட்ட மன்றத்திலே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை விளக்க விரும்புகிறேன். நாங்கள் எப்படிச் செயல்பட்டிருக்கின்றோம் என்பதையும் இதற்கு முன்னால் இருந்தவர்கள் எப்படிச் செயல் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் உணர்ந்து கொள்ள இது ஒரு வாய்ப்பாக அமையும் என்று கருதுகிறேன்.

முன்னாள் தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் திரு மு. கருணாநிதி அவர்களுக்குஅண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் டாக்டர் பட்டம் அளித்த போது 23-7-1971 அன்று காவல் துறையினர் நடத்திய தடியடிப்பிரயோகம் குறித்து சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி திரு என். எஸ். இராமசாமி விசாரணைக் கமிஷன் அறிக்கை அரசுக்குக் கிடைத்த தேதி 27-12-1971. ஆனால் அது அவையில் வைக்கப்பட்ட தேதி 18-8-1972. ஏறத்தாழ 8 மாதங்கள் கால தாமதப் படுத்தப்பட்டு அவையில் வைக்கப்பட்டது.

அடுத்து மதுராந்தகம் வட்டத்தில் அமைந்துள்ள பெரிய குப்பம் கிராமத்தில் நடந்த விரும்பத்தகாத சம்பவங்கள் குறித்து நியமிக்கப்பட்ட விசாரணைக் கமிஷனின் அறிக்கை அரசுக்குக் கிடைத்த தேதி 7-12-1973, ஆனால் அது 16 மாதத் தாமதத் திற்குப் பிறகுதான் சட்டமன்ற அவைகளிலே வைக்கப்பட்டது. அப்போது யாராவது இதைப்பற்றி சொன்னார்களா? யாராவது கேட்டார்களா? நாங்கள் 6 மாதத்திற்குள் வைத்து விட்டோம். அதன்மீது பேசுவதற்குக் கூட வாய்ப்பு இருக்கிறது. இப்படிப் பட்ட நிலைமையில் இவர்கள் மறைத்து விட்டார்கள் என்பதும் காலம் தாழ்த்தி விட்டார்கள் என்பதும் எப்படிச் சரியாகும் என்று தான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

கொலையா? தற்கொலையா? கொலையாக இருக்குமானால் அதைச் செய்தவர் யார்? இது இன்னும் தெளிவுபடுத்தப்பட வில்லை. அப்படித்தான் விசாரணைக் கமிஷன் அறிக்கை நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதிலே மறைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? இன்னார்தான் கொலை செய்தார் என்று சொல்லியிருந்தால், அந்த அறிக்கையை நாங்கள் வெளியிடாமல் இருந்தால் மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் சொன்னது போல மறைத்தார்கள் என்று சொல்ல நியாயம் இருக்கிறது. அதிலே மறைப்பதற்கே அவசியமில்லை, இப்படித்தான் இருக்கிறது அறிக்கை. அதுதான் எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதை நாங்கள் மறைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இதை மறைப்பதால் எங்களுக்கு என்ன லாபம்? வெளியிடுவதால் என்ன நஷ்டம் எங்களுக்கு வரப் போகிறது? இப்போது வெளியே சொன்னதால் என்ன ஆபத்து வந்து விட்டது? மறைத்தது என் பதற்கான எந்தவிதமான ஆதாரமும் இல்லாமல், 'மறைத் தார்கள், மறைத்தார்கள்' என்று சொல்லி ஒன்றும் இல்லாத ஒன்றை பூதாகரமாக சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என் பதை வருத்தத்தோடு சொல்லிக் கொள்கிறேன். அவையில் வைக்க வேண்டிய கட்டத்தில் வைக்காமல் மறைத்து வைத்துவிட்டு, நாங்கள் வேறு வகையிலே காரியமாற்றத்தைத் தொடங்கியிருந் தால் சரிதான். இதைப்பற்றி பேசப் போகிறார்கள் என்றாலும், நான் சொல்ல வேண்டிய பதிலை சொல்ல வேண்டிய அவசியத் திற் குள்ளாக்கியதால் சொல்கிறேன். இது கொலையா, தற் கொலையா? கொலையாக இருந்தால் யார் செய்தது என்பதை விசாரிக்க எந்தப் பிரிவிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று எழுதி யிருக்கிறார்கள். அதை முன்பே உத்தரவு போட்டுவிட்டுக் கொடுத் திருக்கிறோம். இதைவிட என்ன செய்ய வேண்டும்? இது எப்படி மறைப்பதாகும். குற்றம் இல்லாதபோது எங்கள் மீது பழி சொல்லுகிறபோது, பதில் சொல்லாமல் எப்படி இருப்பது தாமதமா என்றால் இல்லை. ஆறு மாதங்களுக்குள்ளாக வைத்து விட்டோம். அதுவும் மொழிபெயர்த்து வைத்திருக்கிறோம். இடையிலே என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றி நீங்கள் முடிவு செய்து கொள்ளுங்கள்.

சட்டம், அன்றும் இன்றும்

இன்னொன்றையும் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். *1938* அல்லது *1939*-ஆம் ஆண்டில் என்று நினைக்கிறேன். அனேக மாக *1939*-ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாம். இப்போது மிட்லண்டு தியேட்டர் பக்கத்தில் உள்ள மைதானத்தில்தான் பொதுக்கூட் டங்கள் நடக்கும். அப்போது திரு எம். என். ராய் இங்கே வந்து பேசியதை நான் நேரில் கேட்டேன். ஆங்கிலேயர்களுக்கு மிகவும் நெருக்கடியாக இருந்த நேரத்தில் அந்தக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

காந்தி அடிகள் தனி நபர் சத்தியாகிரகத்தைத் தொடங்கி யிருந்தார். அப்போது எம். என். ராய் அவர்கள் பொதுக் கூட்டத்தில் ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார். இந்தியாவில் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்த்தால் எத்தனைக் காவல் துறையினர் இருப்

பார்கள், அதைப் போலவே எத்தனை இராணுவத்தினர் இருப் பார்கள். இவர்களிடம் இருக்கும் மொத்தத் தோட்டாக்கள் எவ் வளவு? இவர்களிடம் இருக்கும் துப்பாக்கிகள் எவ்வளவு? இவைகளையெல்லாம் கணக்கிட்டால், இவற்றோடு நம் நாட்டி லுள்ள கிராமங்களில் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட்டால் 5 அல்லது 10 கிராமங்களுக்குக்கூட ஒரு காவலர் சென்று எதையும் செய்ய முடியாத நிலைதான் இருக்கும். ஆகவே, நாம் வேறு வழியில் முயன்றால், விரைவில் இந்தியாவை விடுதலை செய்ய முடியும் என்று பேசியதை நானே கேட்டேன். இன்று நாம் அதைப்போல் பேச முடியுமா? பேசத் தயாரா? சட்டம் தடுக்கிறது என்பது மட்டுமல்ல, மக்கள் உணர்கிறார்கள். இன்று அந்தத் தேவை யும் இல்லை, வன்முறை வேண்டாம். தமக்குத் தேவையானதை மக்களிடம் சொல்வோம். வன்முறையின் மூலம் எதையும், பெறாமல், மக்களிடையே ஆதரவோடு, வாக்குச் சீட்டின் துணை கொண்டு எதையும் மாற்றுவோம் என்ற நம்பிக்கையில் நாம் அரசியலை அமைத்துக் கொண்டு அதன் வழியில் செயல் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

எந்தச் சட்டம் கொண்டு வருவதாக இருந்தாலும் எந்த ஒழுங்கை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்று விரும்பினாலும், ஒட்டு மொத்தமாக ''நாட்டுமக்களுடைய நன்மையை முன்னிட்டு'' என்ற எண்ணத்தை மனதிலே கொண்டு அரசோடு ஒத்துழைத்து அரசுக்கு யோசனை கூறி நிறைவேற்ற முன்வந்தால் பிரச்சினைகள் மிக மிகக் குறையும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

பத்திரிகையும் பொறுப்புணர்வும்

'பத்திரிகை ஆசிரியர்'களுக்கு இருக்கும் பொறுப்பு சாதா ரண பொறுப்பு அல்ல. நிருபர்கள் செய்தியைக் கொடுத்தால் கூட, அந்தச் செய்தியைப் பார்த்து, படித்து, அதை சட்டபூர்வ மாகப் பரிசீலித்து அதற்குப் பிறகுதான் வெளியிட வேண்டும் என்ற நியதி இருக்கிறது.

நாம் ஒரு சட்டம் கொண்டு வருகிறோம் என்றால் அதன் காரணமாகச் சில தவறுகளைத் தடுப்பதற்காகவும், அவர்கள் அச்சத்தோடு இருக்க வேண்டும் என்றுதான் கொண்டு வரு கிறோமே தவிர, உடனே அவர்கள் தண்டனையை அடைய வேண்டும் என்ற கருத்தில் அல்ல. கள்ளச் சாராயம் பற்றி இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். அது எங்கே எப்படி எப்படியெல்லாம் நடக்கிறது என்பதைச் சொன்னார்கள். எந்தெந்த வகையில் விநியோகிக்கப்படுகிறது என்பதையெல்லாம் கூட சொன்னார்கள். அந்தக் குற்றம் சம்பந்தப்பட்டவர்களைக் கைது செய்கிறோம். தேசிய தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் கீழ் எங்கள் கட்சிக்காரர்களை யும் கைது செய்கிறோம் வேறு கட்சியைச் சார்ந்தவர்களையும் கைது செய்கிறோம். கட்சியிலே சம்பந்தப்படாதவர்களையும் கைது செய்கிறோம் கள்ளச், சாராயத்திற்குப் பின்னால் இருந்து கொண்டு பணத்தைக் கொடுத்து மற்றவர்களைச் செய்யச் சொல்லி தாங்கள் மட்டும் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல் தப்பித்துக் கொள்கிறவர்கள் இனித் தப்பித்துக் கொள்ள முடியாதபடி நடவடிக்கை எடுக்கிறோம். இதுதான் முக்கியமே தவிர சாதா

ரண ஏழை எளிய மக்கள், வாழ்வதற்கு வேறு வழியில்லாதவர்கள் சோற்றுக்கே திண்டாடுகிறவர்கள் பணம் சம்பாதிக்க இந்த நிலைமையில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறவர்களைப் பழி வாங்குவதற்காக அல்ல. ஏற்கனவே அதிகமான அளவில் இந்தக் குற்றத்தில் ஈடுபட்ட ஆண்கள் அதிகமான அளவுக்குச் சிறைக்குப் போனதால் தாய்மார்கள் பெருமளவுக்குக் கண்ணீர் விட்டார்கள் என்ற காரணத்திற்காகத்தான் சட்டத்திலேயே மாற்றம்கொண்டு வர விரும்பினோம். எனவே இத்தகையோர்கள் மீதுதான்சட்டம் நடவடிக்கை எடுக்கிறது என்பதில் யாருக்கும் சந்தேகம் வேண்டாம் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

கூட்டுறவுக் கடன்

கூட்டுறவுக் கடன்கள். தமிழ்நாட்டில் விவசாயிகள் கூட்டுறவுக் கடன் சங்கங்களிலிருந்து பெற்ற கடன்களை நீண்ட கால

மாகச் செலுத்தாமல் இருந்த சூழ்நிலையில் கூட்டுறவு வங்கிகள் ரிசர்வ் வங்கியிடமும் இதர கடன் வழங்கும் நிறுவனங்களிடமும் வாங்கிய கடனைத் திரும்பச் செலுத்த முடியாத கடுமையான நிதி நெருக்கடி ஏற்பட்டது. தமிழ்நாட்டில் வேளாண்மைத் தொழிலுக்கும், விவசாயிகளுக்கும் பேருதவி புரிந்து வந்த கூட்டுறவு சங்கங்களே மூடப்படும் அபாய நிலை ஏற்படுத்துவதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காகக் கடன் வசூல் செய்ய சில நடவடிக்கைகளைத் தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலையில் அரசு எடுத்து, நிலவரி வசூல் சட்டத்தின் கீழ் கூட்டுறவுக் கடன்களை வசூல் செய்ய 1981-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்களில் அனுமதி அளித்தது. மிகுந்த நிதிநிலை நெருக்கடியையும் பொருட்படுத்தாது தமிழக அரசு விவசாயிகளின் கஷ்டங்களையும், நெருக்கடிகளையும் கருத்தில் கொண்டு, கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் சுமார் 200 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் கூட்டுறவுக் கடன் மற்றும் தக்காவிக் கடனில் சலுகை வழங்கியது. 30-6-81-க்குள் கடன்களைச் செலுத்தும் சிறு விவசாயிகளுக்கு வட்டியைத் தள்ளுபடி செய்யும் சலுகை அளித்தது.

விவசாயிகள் திரும்பக் கடனைக் கொடுக்க வேண்டாமென்றால், வாங்கிய கடனைத் திரும்பக் கட்டாதே என்றால், எங்கேயிருந்து மீண்டும் கடனை வாங்கிக் கொடுப்பது? செப்டம்பர் திங்களில் ஜப்தி செய்யப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களையும் விவசாயிகளிடம திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டிருக்கிறோம். விவசாயிகளுக்கு நாங்கள் என்ன செய்திருக்கிறோம் என்று கேட்கிறவர்களுக்கு இதுதான் பதில்.

விவசாயிகளின் சங்கடங்களைத் தெரிந்த உறுப்பினர்களைக் கொண்ட உயர் மட்டக் குழுவை இவ்வரசு அமைத்திருக்கிறது. தேர்தலின்போது இதைச் சொல்லவில்லை. ஆனால், இந்தக் காரியத்தை நாங்கள் செய்திருக்கிறோம். தேர்தலின்போது சொன்ன எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றியிருக்கிறீர்களா என்று இங்கே கேட்டிருக்கிறார்கள். இதற்குப் பின்னால் வருகிறேன். இதற்கிடையில் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்கான கால வரையறையை விவசாய சங்கத்தலைவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க 31.12.1981 வரை நீடித்து அரசு உத்தரவு பிறப்பித்தது. உயர் மட்டக் குழு அமைக்கப்பட்டதுமே அவர்களோடு மற்றவர்கள் எப்படி ஒத்துழைத்தார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்வேண்டும். எந்த அளவுக்கு அதில் தி.மு.க. அங்கம் வகித்தது. எந்த அளவுக்கு அவர்கள் ஒத்துழைத்தார்கள் என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அந்தக் குழுவோடு தி.மு.க. ஒத்துழைக்கக் கூடாதா என்று நான் கேட்கிறேன். குழு அமைக்கப்பட வேண்டும் என்றார்கள். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை அல்லது மார்க்சிஸ்ட் கட்சியை நான் வேண்டுமென்று முக ஸ்துதிக்காக பாராட்டவில்லை. அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள போகிறார்களா இல்லையா என்பதல்ல பிரச்சனை. விவாதித்தார்களா, பேசினார்களா என்பதுதான் பிரச்சனை. காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், பார்வட் பிளாக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், குடியரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் விவாதித்திருக்கிறார்கள். கமிட்டி ஏற்றுக் கொள்கிறதா இலலையா என்பதலல. ஆனால் கமிட்டியில் போட்டவர்கள் எல்லாம் வருகிறார்களா பேசுகிறார்களா என்பது தான் பிரச்சனை. ஆனால் சிலபேர் வருவதேயில்லை. அதுபோல் காரியங்களைச் செய்ய முற்படுவதற்கு முன் இன்னின்ன காரியங்களை செய்ய இருக்கிறோம் என்று சொல்வதற்காக அழைத்தால் கூட வருவதேயில்லை. இதற்கு நாங்கள்என்ன செய்வது? ''நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள் என்று கேட்டால்'' பிரதிநிதிகளைப் பார்த்து நீங்கள் என்ன கேட்டீர்கள் என்று கேட்பது தான் நியாயம். ஆனால், இதை அரசியலாக ஆக்கி பயனடைய நினைக்கும் போதுதான் நமக்கு தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றன.

கிராமப் பொருளாதார மேம்பாடு

கிராமப் பொருளாதாரம் பற்றி ஒரு கருத்தைச் சொன்னேன். உற்பத்திப் பொருளுக்கு நியாயமான விலை, கடன் தள்ளுபடி, விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒய்வூதியம், பயிர் பாதுகாப்பு திட்டம், உயர்மட்டக்குழு இப்படி பல்வேறு திட்டங்கள் உள்ளன. உயர்மட்டக்குழு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடன்தள்ளுபடியும்

பெருமளவுக்கு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கொண்டும் செய்வதற்கு வாய்ப்பும் வசதியும் இருந்தால்-மத்திய அரசு அனுமதி தந்தால் நாங்கள் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம். ஒன்றைச் சொல்கிறார்கள். மத்திய அரசு கொடுக்க மறுத்தாலும் ''நாங்கள் கொடுப்போம்'' என்று நீங்கள் தேர்தலின் போது சொல்லவில்லையா என்று கேட்கிறார்கள். இதுகுறித்து நான ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். மத்திய அரசு தராவிட்டால் நாங்களே அந்தப் பொறுப்பை ஏற்று கடனைத் தீர்ப்போம் என்று சொன்னோம். ஆனால் நிலைமை என்ன? அவர்கள்தான் கொடுக்கிறார்கள், வாங்குகிறது தானே என்றும் சொல்கிறார்கள். ரெயில்வே கட்டணம் அதிகம் ஆகிறது என்ற உடனே அதிகம் ஆக்கக்கூடாது என்று சொல்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் சம்பள உயர்வு வேண்டுமென்றும் கேட்கிறார்கள். ஆனால் எங்களைப் பொறுத்தவரையில் நாங்கள் இதுவரை வரி உயர்வு என்று கொண்டு வரவில்லை. அதற்குப் பதிலாக இருக்கின்ற வரியைக் குறைத்துவிடு, குறைத்துவிடு என்று சொல்கிறார்கள். நாங்களே உயர்த்தி விட்டால் ''இந்த அளவுக்கு விடு'' என்று சொல்லி அத்துடன் நிறுத்தி விடுவார்களோ எண்ணவோ? ஆனால் அந்தத் திறமை எங்களுக்கு இல்லை என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

மத்திய அரசு 1980-ல் ஒரு குவிண்டால் நெல்லுக்கு 95 ரூபாய் என்று நிர்ணயித்தது. ஆனால் இந்தமாநில அரசு 105 ரூபாய் என்று நிர்ணயித்து அதிகமான தொகையைக்கையிலிருந்து கொடுத்தது. அப்படி கொடுக்கக் கூடாது என்று மத்திய அரசு தடை போட்டது. அதுபோல் நெல் விலையை 147 ரூபாயாக நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசுக்கு எழுதிய கடிதம் குறித்தும் தீர்வு காணப்படவில்லை. அவ்வாறு விலையைக் கூடுதலாகக் கொடுத்தால் ரிசர்வ் வங்கி பண உதவி செய்வதை ''நிறுத்த செய்வோம்'' என்று கடிதம் எழுதியுள்ளார்கள். அதுபோல் கரும்பு கொள்முதல் விலையையும் டன்னுக்கு 130 ரூபாய் என்று இருந்ததை வேறு வகையில் வாய்ப்பு இருந்ததால் இந்த அரசு 175 ரூபாய் என்று நிர்ணயித்தது. இதை நான் சொல்லக் காரணம் ஆலையிலிருந்து நமக்குக் கொடுக்கிற அந்தப் பணத்தை ஏழைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அந்த 10 ரூபாயையும் சேர்த்து கரும்பு பயிரிடுபவர்களுக்கே கொடுத்து விடுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டோம்.

அடுத்து, குறைந்த விலையில் நமக்கு இடுபொருள்கள் தேவை. தேசியமயமாக்கினால் மட்டும் குறைந்த விலையில் கிடைத்து விடுமா? அதற்கும் வழி இல்லையே? மத்திய அரசு இடுபொருள்களைப் பெற்றுக் கொள்கிறது. அதுதான் ஒதுக்கவும் செய்கிறது. அது ஒதுக்குவதற்கு ஏற்ப நியாய விலையில் விநியோகிக்க முடிகிறது. அந்த விலையை நிர்ணயிக்கக் கூட யாருக்கும் அதிகாரம் இல்லை. முதல் நாள் நான் கேட்ட கேள்வி பற்றி இங்கே குறிப்பிடுகிறேன். சில துணிகளை உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் அவர்களாகவே அதன் விலையையும் நிர்ணயித்துக் கொள்கிறார்கள். இந்த விவசாயிகள் மட்டும் தாங்கள் உற்பத்தி செய்கின்ற நெல்லுக்கு விலையை நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. இந்த உரிமை தரப்படாமல் விலைவாசி உயரும். அரிசி விலை உயரும். சாதாரண மக்கள், ஏழையெளிய மக்கள் அரிசி வாங்க முடியாது.

அவாகள் வாங்கி சாப்பிடக் கூடிய அளவுக்கு, அவாகள் வாங்கக்கூடிய சக்திக்கு ஏற்ப அரிசியின் விலை இருக்க வேண்டும். அரிசியின் விலையை உயர்த்துவது என்றால் ஏழையெளியவர்களுக்கு நியாய விலையில் தேவையான அரிசியை அரசு வழங்க வேண்டும். நியாய விலையில் கிடைக்கா விட்டால்கூட பரவாயில்லை என்று சொல்லினால் அரிசி விலையை உயர்த்தலாம். ஆனால் அப்படி கூட விலை உயர்வை தடுக்க இடைத் தரகர்களை ஒழிக்க இந்த அரசு முயற்சி எடுத்து வருகிறது.

மகளிர்க்கு வேலை வாய்ப்புகள்

ஆதரவற்ற மகளிர்க்குச் சுய வேலைவாய்ப்பு ஏற்படுத்தும் வகையில் 3000 குடிமக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தரப் பட்டிருக்கிறது. ஆதரவற்ற விதவைகளுக்கு வேலைவாய்ப்பு அளிக்கும் வகையில் அரசு மருத்துவ மனையில் ஆயா என்றழைக்கப் படும் பணியாளர்கள், பெருக்குபவர்கள், துப்புரவுப் பணியினர் சமையல்காரர், தண்ணீர் எடுப்பவர், செவிலியர் போன்ற பணியாட்கள் தேவைப்படும் பணியிடங்களை விதவைகளுக்கே ஒதுக்கிவைத்து ஆணையிடப்பட்டிருக்கிறது. வழிதவறிவிடும் மக

ளிருக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கும் வகையில் சென்னை, தஞ்சை, கோவை ஆகிய நகரங்களில் உள்ள இரயில்வே நிலையங்களில் பெண் காவலர்களைக் கொண்ட வழிகாட்டு நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த வகையில் அந்தப் பணிகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

கிராமப்புறப் பெண்களுக்கு அவசர உதவி அடிப்படையில் மருத்துவ உதவியும் 1000 பேருக்கு வேலைவாய்ப்புத் திட்டமும் என்ற திட்டத்தை 10 அம்ச சிறப்புத் திட்டம் என்ற வகையில் தேர்தல் அறிக்கையில் வெளியிட்டோம். தமிழ்நாட்டிலே கிராமப்புறங்களிலே வாழும் ஏழைத் தாய்மார்களுக்கும், சகோதரிகளுக்கும் அடிப்படை மருத்துவ வசதி கிடைக்கும் வகையில் அவர்களுக்கு அவசர அடிப்படையில் மருத்துவ உதவி கிடைக்கச் சுமார் 10 ஆயிரம் மருத்துவப் பயிற்சி பெற்ற மருத்துவப் பெண் உதவியாளர்கள் நியமிக்கப்படுவர்கள் என்று குறிப்பிட்டிருந்தோம். அதற்கேற்ப தற்போது கிராமப்புறங்களில் 10 கிராமங்களுக்கு ஒன்று வீதம் மருத்துவத் துணை நிலையங்கள், 'மெடிக்கல் சப்-சென்டர்'களை ஏற்படுத்தி பிரசவத்தின்போதோ அல்லது கிராமப்புறங்களிலோ உள்ளவர்களைப் பாம்பு போன்ற விஷ ஜந்துக்கள் கடித்து விட்டாலோ அவர்கள் மருத்துவதேவையைப் பூர்த்திசெய்யக் கிராமப்புறங்களிலே மருத்துவவசதி இல்லை என்பதற்காக ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் பட்டம் பெற்ற மருத்துவர்களை நியமிக்கவும் இன்றைய சூழ்நிலையில் முடியாது. ஆனால் கிராமப்புறங்களில் பரம்பரையாகப் பிரசவம் பார்க்கும் பெண்கள், சித்த மருத்துவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து மருத்துவ உதவியாளர்களாக நியமிக்கலாம் என்று அதற்கென்று அவர்களுக்கு ஒரு தொகையை அளிக்கவும் அரசு விரும்புகிறது. ஜனதா ஆட்சிக் காலத்தில், முன்னாள் மருத்துவத் துறையிலே-பொது நலத்துறையிலே அமைச்சராகப் பணியாற்றிய திரு. ராஜ்நாராயணன் அவர்கள் இப்படிப்பட்ட திட்டத்தை வேறு வகையில் கொண்டு வந்தார்கள். மூன்று அல்லது நான்கு மாத காலம் பெண்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதை நடைமுறைப் படுத்துவதைப் பொறுத்தவரையில், சாதாரணமாக நடைமுறையில் சரிவர நடைமுறைப்படுத்த முடியாத நிலைமை இருப்பதாக சொல்லியிருந்தோம். ஆனால் இந்த முறை அதுவல்ல.

நாம் இங்கே பயன்படுத்த இருக்கிற மருத்துவ முறை, சித்த மருத்துவ முறை. இந்த முறையில் நல்ல அனுபவம் உள்ள தாய்மார்கள் இருப்பார்களேயானால் அவர்களைப் பயன்படுத்துகிறோம். இதை செய்யும்போது மத்திய அரசினுடைய அனுமதியும் பெற வேண்டியுள்ளது என்பதால் அதற்கேற்ப நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைக் கூறி இதை எப்படியும் நிறைவேற்றும் வகையிலே கடமையை செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். 200 ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் சித்த

மருத்துவம் தெரிந்தவர்கள் மருத்துவர்களாக நியமிக்கப்படுள்ளார்கள் என்பதையும் கிராமப்புறங்களில் மருத்துவ உதவியாளர்களை நியமித்து சம்பந்தமான எல்லா விவரங்களையும் குடும்ப நலத்துறையிடம் கேட்கப்பட்டுள்ளது. இந்தத் திட்டம் சீனாவில் நிலவிடும் 'பேர்-ஃபூட் டாக்டர்' திட்டம் போன்றதாக இருந்தாலும் நாம் நம்முடைய நாட்டுக்கேற்ப அவற்றைப்பயன்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லும்போது ஏதோ தேர்தல் நேரத்திலே மட்டும் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறோம் என்றில்லாமல் அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்கு நாங்கள் எப்படி முனைகிறோம் என்று சொல்வது அரசின் கடமை.

தொழில் முனைவர்களுக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும்

தொழில் முனைவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் புதிய ஊக்குவிப்புகள் பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பிற்பட்ட பகுதிகளில் தொழில் தொடங்க மத்திய அரசு தமிழ்நாட்டில் 33 தாலுக்காக்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறது. தமிழக அரசு மேலும் 24 தாலுக்காக்களில் தொழில் துவங்க முதலீட்டு மானியம் அறிவித்துள்ளது. இதன்படி தொழில் துவங்க முதலீட்டில் 15 சதவீதம் அல்லது 15 இலட்சம் இவற்றில் எது குறைவாக இருக்கிறதோ அந்தத் தொகையை மானியமாக அரசு அளிக்கும். தொழிலைத் துவங்குவதற்கு இந்த அரசுக்கு அக்கறையில்லை என்று சொல்லப்படும குறை நீக்கப்படும். இனியாவது அப்படி குறை சொல்லமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். இதைப் பத்திரிகைகள் மூலம் படித்தோ அல்லது இங்கே இருக்கும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அவர்கள் மூலமோ கேட்டோ அந்தக் கருத்தை மாற்றிக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். மேலும் எந்தெந்தச் சலுகைகளை அளித்திருக்கிறோம் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். வட்டியில்லா விற்பனை வரிக் கடன் அளிக்கிறோம்; அளித்திருக்கிறோம் என்பதைச் சுட்டிக்சாட்ட விரும்புகிறேன். வட்டியில்லாக் விற்பனைக் கடன் அளிக்கிறோம். இதன்படி விரிவாக்கத்திற்காக 50 இலட்சம் ரூபாயும், புதிய தொழில்களைத் துவங்குவதற்காக அளிக்கப்படும் தொகை 48 இலட்சத்திலிருந்து ரூபாய் ஒரு கோடிக்குச் சில நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டு உயர்த்தப்பட்டுள்ளது.

இதையெல்லாம் இந்த அவையில் இருக்கும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கவனிக்கவேண்டும். இந்தத் திட்டங்களில் நாங்கள் எவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறோம், தொழில் வளர்ச்சியடைய வேண்டும் என்பதில் எவ்வளவு அக்கறையோடு நடவடிக்கை எடுக்கிறோம் என்பதை தேர்தல் நேரத்தில் வாக்குறுதி கொடுத்ததை மனதில் வைத்திருப்பதைப் போல நாங்கள் செய்துவரும் இந்த நல்ல காரியங்களையும் மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். முதலீட்டு மானியத் திட்டம் அமுலில் இல்லாத இடங்களில் எலக்ட்ரா

னிக்ஸ், மருத்துவக் கருவிகள், பேருந்துகளுக்குத் தேவைப்படும் உபரி பாகங்கள் போன்ற பொருட்களைச் செய்யும் தொழில்களுக்கு அவர்கள் போட்டிருக்கும் முதலீட்டில் 10 சதவீதம் அல்லது வேலைக்கு அமர்த்தப்படும் ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் ரூ. 20 ஆயிரம், இவற்றில் எது குறைவோ அதை அளித்து அந்த தொழில்களை ஊக்குவிக்க இருக்கிறோம். தூத்துக்குடி, புதுக்கோட்டை, கும்மிடிப்பூண்டி, கடதர் ஆகிய இடங்களிலே புதிய தொழிற்பேட்டைகளில் ஆரம்பிக்கப்படும் தொழில்களுக்கு 5 ஆண்டுகளுக்கு மின்வெட்டு இருக்காது என்றும், முதலீட்டு மானியத்திற்கும் அவர்கள் அருகதையுள்ளவர்கள் என்றும் அரசு அறிவித்திருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் மைய அரசின் முதலீடு குறைவு என்பதை நான் குறிப்பிட வேண்டும். 1979-ஆம் ஆண்டு இறுதியில் நாடு முழுவதும் மைய அரசுத் துறைகளில முதலீடு செய்யப்பட்ட தொகை ரூ. 15,668 கோடியாகும். இதில் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் செய்யப்பட்ட முதலீடு ரூ.. 616 கோடி தான். இது மொத்தத் தொகையில் 4 சதவீதமாகும்.

கடந்த 10 ஆண்டுகளில் தமிழ்நாட்டில் மைய அரசுத் துறைகளில் முதலீடு செய்யப்பட்ட தொகையின் அளவு 8 சதவீதத்திலிருந்து 4 சதவீதமாகக் குறைந்துள்ளது. அதிகமான பொதுத் துறைத் திட்டங்களை நமது மாநிலத்தில் ஏற்படுத்த மாநில அரசு மைய அரசோடு தீவிரமாகத் தொடர்பு கொண்டுள்ளது. அதன் விளைவாக, பி.எச்.இ.எல். நிறுவனத்தின் புதிய பிரிவு ஒன்று இராணிப்பேட்டையில் தொடங்குவதற்காக மத்திய அரசு அனுமதி வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கான வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தத் திட்டத்திற்கான முதலீடு சுமார் 22 கோடி ரூபாயாகும். இதன் காரணமாகக் கிட்டத்தட்ட 1500 நபர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக் கிடைக்கும். இது 1982-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்களிலிருந்து உற்பத்தியைத் துவங்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் விண்வெளித்துறையில் ஆராய்ச்சித்திட்டம் ஒன்று செயல்பட மத்திய அரசு ஒப்புதல் அளித்துள்ளது. இதற்கான தொடக்கப் பணிகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

அதுமட்டுமல்ல, கீழ்க்காணும் திட்டங்களுக்கு மத்திய அரசின் அனுமதியைக் கோரி பலமுறை நாங்கள் கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறோம்.

இந்துஸ்தான் டெலிபிரிண்டர் நிறுவனத்தின் மூலம் எலக்ட்ரானிக் தட்டச்சுப் பொறி, மற்றும் ஏனைய எலக்ட்ரானிக் பொருட்களை உற்பத்தி செய்தல்.

இந்துஸ்தான் நிழற்பட சுருள் ஆலை மூலம் ஊடுகதிர் சுருள் ஆகியவற்றைத் தயாரிப்பதற்கான புதிய பிரிவைத் துவங்குதல்.

இந்துஸ்தான் ஏரோநாட்டிக்ஸ் நிறுவனத்தின் மூலம் புதிய விமானத் தொழிற்சாலை ஒன்றை இங்கே தொடங்க வேண்டும் என்றும் நாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

பாரத் எலெக்ட்ரானிக்ஸ் நிறுவனத்தின் மூலம் சென்னை அருகில் ஒரு பிரிவைத் தொடங்குவது.

இந்துஸ்தான் மெஷின் டூல்ஸ் நிறுவனத்தின் மூலம் கைக் கெடியாரங்களுக்குத் தேவையான பொருள்களைத் தயாரிக்கும் பிரிவைத் தொடங்குவது.

இது போல இன்னும் பலவற்றை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம். கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறோம். இத்திட்டங்களுக்கு மைய அரசு நிச்சயமாக உதவி செய்யும், அனுமதி தரும் என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

டிட்கோ நிறுவனத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது செயல் படுத்தி வரும் கூட்டுத் துறை நிறுவனங்களில் எண்ணிக்கை 14. இந்த ஆண்டில் கீழ்க்கண்ட திட்டங்களில் தொழில்கள் உற்பத்தியைத் தொடங்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.....

சிட்கோ மூலம் தொடங்கிய தொழில்களைப் பொறுத்த வரையில் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதில் தூத்துக்குடி ஆல்கலி கெமிக்கல் ஒன்று.

கூட்டுத் துறையில் இந்த ஆண்டு மேலும் பல திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான வேலைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் சில:

ஆட்டோமோட்டிவ் கேஸ்ட்டிங்ஸ் திட்டம்
கெமிக்கல் எக்விப்மென்ட் திட்டம்
பிஸ்கட்ஸ் திட்டம்

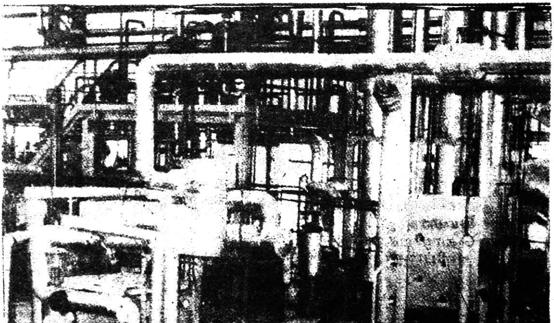

பொதுத்துறையில் டிட்கோ நிறுவனத்தின் கீழ்,கீழ்க்காணும் தொழில்கள் புதிய திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக வேலைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன:

ஆலங்குலம் சிமிண்ட் தொழிற்சாலை
அரியலூர் சிமிண்ட் தொழிற்சாலை

அரக்கோணம் இரும்புத் தொழிற்சாலை-ரீரோலிங் மில்ஸ்

நடப்பு ஆண்டின் கீழ்க்கண்ட நிறுவனங்கள் உற்பத்தியைத் தொடங்கியுள்ளன.

ஆலங்குளம் சிமிண்ட் தொழிற்சாலை

அஸ்பெஸ்டாஸ் தொழிற்சாலை

அரக்கோணம் இரும்புருக்குத் தொழிற்சாலை, இந்த ஆண்டு புதிய பிரிவை ஏற்படுத்த மத்திய அரசு அனுமதி தந்துள்ளது. இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த ஆகும் செலவு 7 கோடியாகும். இதற்கு மாநில அரசும் அனுமதி வழங்கியுள்ளது. இவற்றையெல்லாம் நான்சொல்கிறேன் என்றால்'நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள் என்று கேட்கிற அந்தப் பெரியவர்கள் இவற்றையெல்லாம் தெரிந்திருந்தும் ஏன் வெளியே சொல்லமாட்டேன் என்கிறார்கள்' என்பதுதான எனக்கும் புரியவில்லை.

குறை சொல்லுங்கள்; நாங்கள் தவறு செய்தால் எடுத்துச் சொல்லுங்கள்; வழி மாறிப் போனால் இது சரியல்ல என்று எடுத்துச் சொல்லி, இப்படி நடக்க வேண்டும் என்று உங்கள் அனுபவத்தைச் சொல்லுங்கள். நாங்கள் முயன்று கொண்டிருக்கிறோம். அப்படி முயன்று கொண்டிருப்பவர்களைப் பார்த்து 4-வது இடத்திலிருந்து10-வது இடத்திற்குப் போய்விட்டீர்கள் என்றுசொன்னால் அது எப்படி நியாயமாகும்.

1.1.1977 முதல் 31.12.1981 வரை நடுத்தர மற்றும் பெரிய தொழிற்சாலைகள் தொடங்கப்பட்ட விவரங்கள்:

தனியார் துறையில்	271
பொதுத் துறையில்	9
கூட்டுத் துறையில்	12
கூட்டுறவுத் துறையில்	7
மொத்தம்	299

டிட்கோ நிறுவனம் பொதுத் துறையிலும், கூட்டுத் துறையிலும் செயல்படுத்தும் நிறுவனங்கள் மூலம் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் மக்களின் எண்ணிக்கை 8,312. திட்டங்கள் முடிவுற்று வேலை முழுவதுமாகத் துவங்கும்போது 10,276 பேருக்கு வேலை கிடைக்கும் என்ற குறிப்பு எனக்குத் தரப்பட்டிருக்கிறது.

வேலை வாய்ப்பு

ஒருவருக்காவது வேலை கொடுத்தீர்களா? என்று என்னைப் பார்த்து நேராக அல்ல, பொது மேடைகளில் கேட்கிறார்கள். இங்கேயும் சிலர் அந்தச் சந்தேகத்தைக் கிளப்பியுள்ளனர். இந்தப் புள்ளி விவரங்கள் அனைத்தும் அறிக்கைகளிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்றாலும் அவைகளை மறந்துவிட்டுக் கேட்கிறார்களே என்றுதான் வருத்தப்படுகிறேன். என்னை மறந்து விட்டாலும் கூடப் பரவாயில்லை. இந்த நாட்டில் நாங்கள் செய்துள்ள நன்மைகளை மறந்துவிடாதீர்கள். 1000 பேருக்கு வேலை கொடுக்கிறோம் என்றால் ஒரு குடும்பத்துக்கு 5 பேர் என்றாலும் 5000 பேர்களுக்கு ஒரு வேளை சாப்பாட்டடிற்கு உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்ற உண்மையை அறிந்து இனியாவது திட்டுவதைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இங்கே இருக்கிற உறுப்பினர்களைச் சொல்லவில்லை. வெளியே யாராவது இருந்தால் அவர்களுக்குச் சொல்லுங்கள் என்று பணிவோடு நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கூட்டுறவு நூற்பாலைகள்

கூட்டுறவு நூற்பாலைகள், மூன்று புதிய கூட்டுறவு நூற்பாலைகள் ஒவ்வொன்றும் புதுக்கோட்டை, தர்மபுரி மற்றும் தேனி ஆகிய இடங்களில் நிறுவப்பட இருக்கின்றன. ஒரு கதிர் திறன் 25,000. ஒவ்வொரு நூற்பாலைக்கும் தேவைப்படும் மூலதனம் ரூபாய் 706 இலட்சம், மேலும் 12,000 கதிர் திறனுடன் ரூ. 497 இலட்சம் முதலீட்டில் எட்டையபுரத்தில் சிறிய நூற்பாலை நிறுவப்படும். சேலம், மற்றும் வேலூர் நூற்பாலைகளில் ஒவ்வொன்றிலும் அதிகப்படியாக 13,200 கதிர்கள் நிறுவப்படும். இதற்காக ஓர் ஆலைக்குத் தேவைப்படும் மூலதனம் ரூபாய் 350 இலட்சமாகும். ஆறு நூற்பாலைகளை மேற்குறித்தவாறு அமைக்க, மேம்படுத்த ரூபாய் 3,315 இலட்சம் செலவாகும். இவைகளினால் சுமார் 3,160 பேர்களுக்குப் புதியதாக வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கும். எங்கள் கொள்கையை ஏற்கனவே இந்த அவையிலும்சொல்லியிருக்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். ஓர் இலட்சம் செலவு செய்துவிட்டு ஓர் ஆளுக்கு வேலை கிடைப்பதை விட ஓர் இலட்சம் செலவு செய்துவிட்டு 500 பேர், 600 பேர், ஆயிரம் பேர்களுக்கு வேலை கிடைத்தால் நல்லது என்பதுதான் நாங்கள் சொல்லியிருக்கின்ற கொள்கை. அது மட்டுமல்லாமல் இப்படிப்

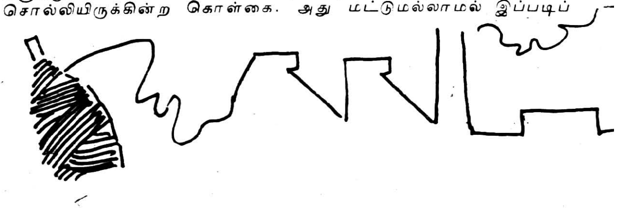

பட்ட தொழில்களும் தேவையென்ற காரணத்தால, நாம் வெளி மாநிலங்களை எதிர்பார்த்து இருக்கக் கூடாது என்ற நிலைமையிலே இதையும் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். முயற்சி செய்து வெற்றி பெறும் நிலைமையில் ஆரம்பித்துவிட்டோம் என்று சொல்லும்போது, இந்த அரசு தொழில் துறையில் தயக்கம் காட்டவில்லை என்பதும் , நாங்கள் தொழில் துறையில் முனைப்போடு அக்கறை செலுத்துகிறோம் என்பதும் இந்த அவை தெரிந்து கொள்ளும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

அரசுச் சர்க்கரை ஆலை

உளுந்தூர்பேட்டையில் ரூபாய் 755 இலட்சம் செலவில் உருவாக்கப்பட்ட சர்க்கரை ஆலையின் மூலம் 750 பேர்களுக்குப் புதிதாக வேலை வாய்ப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது.

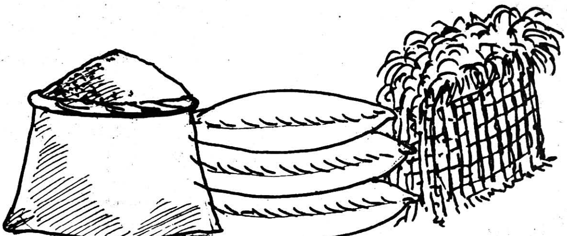

தொழில் முன்னேற்றத்திற்கு ஊக்கம்

தொழில் முன்னேற்றத்திற்காகத் தமிழ்நாடு தொழில் முன்னேற்ற நிறுவனமும், தமிழ்நாடு தொழில் முதலீட்டுக் கழகம் ஆகியவை வழங்கிய கடன் விவரங்கள், வட்டியில்லாத விற்பனை வரிக் கடன் 1.4.1977 முதல் 31.12.1981 முடிய ரூ. 869.99 இலட்சம் ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டது. வழங்கப்பட்ட தொகை இதுவரை 811.60 இலட்சம் ரூபாய். தவணைக் கடன் - 4,523.86 இலட்சம் ரூபாய் ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டது. வழங்கப்பட்டத் தொகை 2,367.56 இலட்சம்.

1980-81-ல் தமிழ்நாடு தொழில் முதலீட்டுக் கழகம் உதவி கொடுத்த தொழில்களின் எண்ணிக்கை 2,265. வழங்கப்பட்ட தொகை ரூபாய் 2,377.91 இலட்சம். நான் இங்கே இதைச் சொல்லும்போது கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு தொழிற்சாலைக்கு ஐந்து பேர் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் 2,265 சிறு தொழில்களின் மூலம் பத்தாயிரம் பேருக்கு மேல் வேலை கிடைக்கிறது. அதைத் தொடர்ந்து ஏற்படும் சின்னஞ்சிறு தொழில்களின் மூலம் பல பெருக்கு வேலை கிடைக்கும் என்பதை இங்கே குறிப்பிடுவது என்னுடைய கடமையாகக் கருதுகிறேன்.

1.7.1977 முதல் 31.12.1981 வரை உருவாக்கப்பட்ட புதிய வேலை வாய்ப்புகள் எத்தனை பேருக்கு வேலை கொடுக்கப்பட்டது என்பதற்காக அந்தக் கணக்கைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். பட்டு வளர்ப்புத் தொழிலில் 1,73,326 பேருக்கு வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீங்கள் என்ன செய்திருக்கிறீர்கள். எத்தனை பேருக்கு வேலை கொடுத்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிக் கேட்டிருந்தால் பரவாயில்லை. கேட்க வேண்டியதுதான். அப்படிக் கேட்பதால் உண்மை வெளிவருகிறதல்லவா? அதைப் போலவே மாவட்ட தொழில் மையங்கள் மூலம், சிறு தொழில்கள் மூலம் வேலை வாய்ப்பு 2,99,4832 பேர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கதர் கிராமத் தொழில் வாரியத்தின் மூலம் 23,034 பேர்களுக்கும், தமிழ்நாடு தொழில் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் மூலம் 2,306 பேர்களுக்கும், தொழில்துறை கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் 14,200 பேர்களுக்குத் தமிழ்நாடு தொழில் முதலீட்டுக் கழகத்தின் மூலம் 28,340 பேர்களுக்கும் ஆக மொத்தம் 5,40,688 பேர்களுக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது.

காகித ஆலைத் திட்டம்

தொழில்களைப் பற்றி இன்னுமொன்றைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். காகித ஆலைத் திட்டத்திற்கு ரூபாய் 100 கோடி என்று முதலில் சொல்லப்பட்டது. இப்போது 200 கோடியாக உயர்ந்துள்ளது. ஆரம்பக் கட்டத்தில் கரும்புச் சக்கை

41

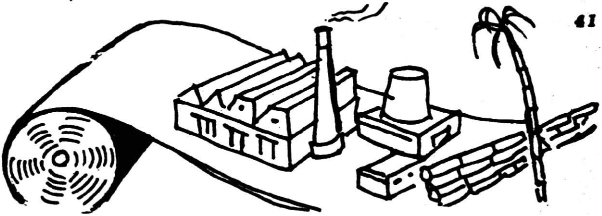

யைப் பயன்படுத்தி நாள் ஒன்றுக்கு 250 டன் செய்திப் பத்திரிகைத் தாள் உற்பத்தி செய்ய செலவு 100 கோடி ரூபாய் என மதிப்பீடு செய்யப்பட்டது. பிறகு மைய அரசோடு விவாதித்து வெறும் பத்திரிக்கைக்குத் தேவையான காகிதங்களை மாத்திரம் உற்பத்தி செய்தால் இலாபம் பெற முடியாது ஒருவேளை நஷ்டம் வந்தாலும் வரும், பத்திரிகைக் காகிதம் தேவைதான், அதற்காக பத்திரிகைக் காகிதம் மட்டும் உற்பத்தி செய்தால் போதாது. ஆகவே, வேறு வகை தேவைகளுக்கும் காகிதம் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்று நிபுணர்கள் எல்லாம் சொல்ல, அவர்களும் விவாதித்து அவர்களும் இதிலே ஈடுபட்டு இந்தக் திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற முகவுரையை முதலிலே சொல்லிவிட்டு பிறகு ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

1978-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்களில் நாள் ஒன்றுக்கு 250 டன் செய்தித் தாள் மற்றும் 50 டன் எழுதும் மற்றும் அச்சிடும் தாள் உற்பத்தி செய்ய திட்டச்செலவு 132 கோடி ரூபாய் ஆகுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. பின்னர் திருத்தியமைக்கப் பட்ட ஒருங்கிணைப்புத் திட்டத்திற்குச் செலவு 153 கோடி ரூபா யாக இருக்குமென்று தொழில்நுட்ப ஆலோசகர்களால் மதிப் பிடப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் செய்தித் தாள்கள் மட்டும் தயாரிப்ப தாக இருந்தோம். செய்தித் தாள்கள் மட்டும் தயாரிக்கின்ற திட்ட மாக இருந்தால் லாபமாக இருக்காது என்று குறிப்பிட்டதன் கார ணமாக ஆண்டு ஒன்றுக்கு 50 ஆயிரம் டன் செய்தித் தாள் மற்றும் 40 ஆயிரம் டன எழுதும் தாள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய ஒருங் கிணைந்த திட்டமாகத் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. இந்த ஒருங் கிணைந்த திட்டத்திற்கு உலக வங்கி மற்றும் இந்திய நிதி நிறு வனங்கள் மற்றும் மைய அரசு, மாநில அரசு கொடுக்க இருக்கும் சலுகைகளைக் கருத்திற்கொண்டு இந்தத் திட்டத்திற்குச் செலவு 190 கோடி என மதிப்பிடப் 'ட்டுள்ளது. மேற்கொண்டு உற்பத்தி செலவின் அடிப்படையில் இத்திட்டத்திற்சாக இறக்குமதி செய் யப்படும் இயந்திரங்களுக்சாக வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்படும்.

இந்தத் திட்டத்தின்கீழ் தயாரிக்கப்படும் காகிதத்திற்கு கடன் முடியும் வரை, மைய அரசு ஆயத் தீர்வையிலிருந்து விலைக்கு அளிக்கும். இந்தத் திட்டத்தின் தற்போதைய நிலைமை-செய்தித் தாள் மற்றும் அச்சிடும் தாள் நிறுவனம் திருச்சி மாவட்டத்தில் புகழூரில் நிறுவப்படும் என்ற விவரம் உங்களுக்குத் தெரியும். அதற்காக 678.73 ஏக்கர் நிலத்தையும், அதற்கு அருகில் உள்ள 31.01 ஏக்கர் புறம்போக்கு நிலங்களையும் கையகப்படுத்த அரசு ஆணை பிறப்பித்திருக்கிறது என்பதையும் இங்கே சேர்த்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சர்க்கரை ஆலையில் இருக்கும் கரும்புச் சக்கைக்கும், தமிழ்நாடு காகித ஆலையிலிருந்து உற்பத்தியாகும் காகிதத்திற்கும் விற்பனை வரியிலிருந்து அரசு விலக்களித்துள்ளது. அரசுத் தலைமை மின் ஆய்வாளரின் ஒப்புதலுக்குட்பட்டு 17.5 மெகாவாட் திறன் கொண்ட சுழல் மின் உற்பத்தி இயந்திரத்தை நிறுவத் தமிழ்நாடு செய்தித்தாள் காகித நிறுவனத்திற்குத் தமிழ் நாடு மின்வாரியம் அனுமதித்துள்ளது. இந்த நிறுவனம் தானே தயாரிக்கும் மின் சக்தி உற்பத்தி வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட் டுள்ளது. தமிழ்நாடு வனக் கழகத்திடமுள்ள இருப்பிலிருந்து 70 ஆயிரம் டன் கலப்பு இன நீலகிரி மரத்தை மின்துறை இனத்திற்கு ஒதுக்கியுள்ளது.

மரக்கூழ் தயாரிப்பு இயந்திரங்கள் வழங்கவும், அடிப்படைப் பொறியியல் டணி ஏனைய பணிகளுக்கு இந்த நிறுவனம் உடனடி யாகவும், படிப்படியாகவும் சுமார் 18.48 கோடிக்கு வழங்கி யுள்ளது. இத்திட்டத்திற்கு இதுவரை அரசு 22.20 கோடியை வங்கி மூலதனத் தொகையாக அளித்துள்ளது. ரூ. 5.00 கோடி விரைவில் வழங்கப்படவிருக்கிறது. இத்திட்டத்திற்கு 190 கோடி அளவுக்கு கிடைக்கும்.

உதவி நிறுவனங்கள் மூலமாகக் கிடைக்கும் தொகை 32.5 கோடி, கடன் 113.5 கோடி, நடைமுறை மூலதனம் 10 கோடி ஆக ரூ.180 கோடி அளவுக்கு கிடைக்கும். இந்த உலக வங்கி திட்டத்திற்கு இந்திய பேரரசு இந்திய தொழில் வளர்ச்சி ஆகியவற்றின் மூலமாக ரூ. 80 கோடிக்குச் சமமாக, 100 மில்லியன் அமெரிக்கன் டாலர்கள் கடனுதவி அளிக்கும் என்று சொல்லியுள்ளது. ஆகவே இங்கே கேட்கும்போது, ரூ. 100 கோடி என்பது 200 கோடி என்று எண்ணும்படி ஆயிற்று என்று கேட்பது நியாயம் தான்.

பல்வேறு உண்மைகள் தெரிய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன். இதைப் பற்றி முடிவு செய்வது இந்தியப் பேரரசு. அவர்களுடைய அனுமதி யின்றி உலக வங்கியோடு நாம் நேரடி யாகப் பேசமுடியாது. அவர்கள் வாங்கித்தான் நமக்குக் கொடுத் தாக வேண்டும். அதுபோக, இந்திய நிதி நிறுவனங்களுடன் நாம் கையெழுத்திட்டு ஏற்பாடு செய்கிறோம் என்றால் அதற்கு இந்திய பேரரசினுடைய அனுமதியும் வேண்டும் என்பதையும் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அப்படிப்பட்ட நிலையில் இந்த தொழில்களை நாம் பார்க் கும்போது, அது 1978-ஆம் ஆண்டு என்று கருதுகிறேன். அந்தப் பணி ஐந்தாண்டுகளோடு முடிந்து இருக்கும். அப்படியில்லை என்று இருக்கும்போது, மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருபவர்கள் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டும். நாம் இடுகின்ற திட்டம் நாம் இருக்கும்போதே முடிந்துவிட வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல, அது எதிர்காலத்திலேயும் உதவியாக இருக்கவேண்டும் என்ற அளவுக்கும் மக்களுக்குச் செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது. நம் காலத்திலேயே முடிக்கும் அளவுக்கும் சில திட்டங்கள் இருக்கின் றன. நாம் நெடுங்காலத்திட்டம் என்று செய்கின்றபோது, நாட்

டுக்காகத்தான் இந்த பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு செய்கின் றோமே தவிர, புகழுக்காகவோ அல்லது வேறு எந்த லாபத் திற்கோ அல்ல என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சிறு தொழில்கள் மேம்பாடு

1978-79 முதல் 1980-81 வரையிலான காலத்தில் சுமார் 12,800 நிரந்தரச் சான்றிதழ்கள் தொழிலுக்கு வழங்கப்பட்டுள் ளன. 6,908 சிறு தொழில்களுக்கு 13.99 கோடி ரூபாய் நிதியுத வியாகத் தொழில் மையங்களுக்கு என்று வங்கியிடமிருந்து பெற் றுத்தரப்பட்டுள்ளது. இதை நான் இங்கே கூறும்போது இந்த பதிவு பெற்ற சிறுதொழில்கள் மூலம் மட்டும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட வேலைவாய்ப்பு 1.74 இலட்சம் ஆகும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தொழில வளர்ச்சி வேலை வாய்ப்பு இவை யெல்லாம் இல்லை என்று சொல்கின்றார்களே, இந்த அளவுக்கு தொழில் மையங்கள் அமைத்து இருக்கிறோமா இல்லையா என் பதைப் பார்க்க வேண்டும். நாங்கள் எப்படி வேலை செய்கின் றோம் என்பதை மக்கள் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது மட்டுமல்ல பாராட்டப்படக்கூடிய நிலையில்தான் தமி ழகம் இருக்கிறது. இந்த அவைக்கு நிச்சயமாக அதிகப் பெருமை உண்டு என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விழைகிறேன்.

அபிவிருத்தி ஆணையாளர், சிறுதொழில்கள், மேற்கொண்ட ஒரு கணிப்பின்படி, 1979-80-ஆம் ஆண்டு நாட்டிலுள்ள 382 மாவட்ட தொழில் மையங்களில், 6.65 லட்சம் பேர்களுக்குக் கூடுத லாக வேலைவாய்ப்பை அளிக்கின்ற புதிய தொழில்கள் ஏற்படுத்த பட்டன. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் தொழில் மையம் என்ற அளவில் சராசரியாக 306 புதிய தொழில்கள் அமைக்கப்பட்டு 1,741 பேர்களுக்குக் கூடுதல் வேலைவாய்ப்பு தோற்றுவிக்கப்பட்

டுள்ளன. ஏதோ பணத்தை மட்டும் கொடுக்கிறோம். அவர்கள் தொழில்கள் ஆரம்பிக்கிறார்கள் என்பது மட்டுமல்ல. ஒரு தொழில் மையம் ஆரம்பிக்கின்ற போது அந்த தொழில் முறைகள் தெரியாதவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கவும் வழி செய்கிறோம். அந்த பணியில் படித்தவர்கள் எல்லாம் பங்கு கொள்ள வேண்டும் என்ற வகையிலும் இந்த அரசு பணி செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக இதைச் சொல்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் 783 தொழிற்கூடங்கள் அடங்கிய 33 தொழிற்பேட்டைகளை சிட்கோ தமிழகஅரசு சார்பில் தொடர்ந்து நிர்வகித்து வருவதன் மூலமாக 45,500 பேர்களுக்குத் தொழில் வாய்ப்பைத் தொடர்ந்து ஏற்படுத்தி வருகிறதென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பம்பாயில் உள்ள இந்தியப் பொருளாதார எடுத்துக்காட்டு மையம் பொருளாதார அடிப்படையில் புள்ளி விவரங்களைத் தனது 1980-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் வெளியீட்டில் வெளியிட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டில் தொழில் முன்னேற்றத்தைப் புள்ளி விவரங்களோடு எடுத்துக் காட்டியுள்ளது.

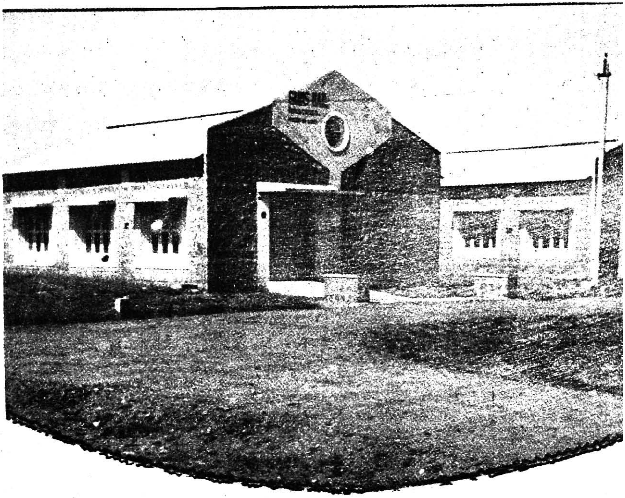

உற்பத்தியும், வேலைவாய்ப்பும்

1978-ஆம் ஆண்டு நிலவரப்படி தொழிற்சாலைகள்—எண்ணிக்கையைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழகம் நான்காம் இடத்தைப் பெறுகிறது. ஐந்தாவது இடத்திற்குப் போயிருக்கிறதென்று சொன்னவர்களுக்காகச் சொல்லுகிறேன். இங்கே உள்ளவர்களுக்காக அல்ல. அவர்களுக்குச்செய்தி போய்ச் சேரவேண்டும். தமிழகம் நான்காம் இடத்தில் இருக்கிறது. தொழிற்சாலைகளின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்த மட்டில், மகாராஷ்டிரம், குஜராத், ஆந்திரம் ஆகிய மாநிலங்கள் தமிழ்நாட்டைவிட முன்னேறி இருக்கின்றன. 1978-ஆம் ஆண்டில் வேலை வாய்ப்புகள் பொறுத்த மட்டில் தமிழகம் மூன்றாம் இடத்தைப் பெறுகிறது என்பதை அது குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அதற்காக உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சியடைகிறேன். பத்தாம் இடத்தில் இல்லை, மூன்றாம் இடத்தில் வேலைவாய்ப்பு கொடுப்பதில் - இருக்கிறது. தொழிற்சாலைகளில் நான்காம் இடம், வேலைவாய்ப்பு கொடுப்பதில் மூன்றாம் இடம்- இதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய தேவை என்ன? எத்தனைத் தொழிற்சாலைகள் என்பதை விட எத்தனை பேர்களுக்கு வேலை என்பதுதான் முக்கியம். அந்த வகையில் மூன்றாம் இடத்தில் இருக்கிறோமென்று குறிப்பு சொல்கிறது. 1978-ஆம் ஆண்டில் மகாராஷ்டிரம், உத்திரபிரதேசம் வேலை வாய்ப்பில் முதலிடத்தைப் பெற்றன. தொழில் உற்பத்தியில் 1979-ஆம் ஆண்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது, 1977-ம் ஆண்டில் 137.60ஆக இருந்தது. 1978-ல் 164.10 ஆக உயர்ந்துள்ளது. 1979-ஆம் ஆண்டு மேலும் 5 சதவிகிதம் அதிகரித்து, 1972.30 ஆக உயர்ந்துள்ளது. இதே ஆண்டில் பதிவு செய்யப்பட்ட தொழிற்சாலைகளின் எண்ணிக்கை 8508-லிருந்து 9139-ஆக உயர்ந்துள்ளது. உற்பத்தியின் மதிப்பைக் கொண்டு பார்க்கும்போது 1960-61-ல் நான்காம் இடத்திலிருந்து 19765-66-ல் மூன்றாம் இடத்திற்கு வந்தது. ஆனால் 1977-78-ல் மீண்டும் நான்காம் இடத்திற்குப் போயிற்று. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களின் மதிப்பைக் கொண்டு பார்க்கும்போது மகாராஷ்டிரம், மேற்கு வங்கம், குஜராத் மாநிலங்களுடன் தமிழகம் ஒன்றாக விளங்குகிறது என்று சொல்லுவதில் பெருமை அடைகிறேன் என்று சொல்லவில்லை, அந்த அளவிற்கு அக்கறை காட்டுகிறோமென்று மனநிறைவு அடைகிறேன்.

பட்டுத் தொழில் பற்றி சொல்லியாக வேண்டும். மார்ச் 31 வரையில் 40,000 ஏக்கர் முசுக்கொட்டை செடி பயிர் செய்து, பட்டு உற்பத்தி செய்தார்கள். மேலும் 35,000 ஏக்கர் அளவிற்கு விரிவு படுத்தப்பட்டு, 22 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்தபிறகு ஓரளவிற்குத் தன்னிறைவுத் திட்டமென்ற அளவிலே, தன்னிறைவு எய்தும். அப்படிச் செய்தால், நமக்குத் தேவைப்படும் 1300 டன் பட்டை நாமே உற்பத்தி செய்யலாம்.

மேலும் 1980-81-ஆம் ஆண்டில் தமிழகத்தில் 1,49,000 கிலோ கச்சாப் பட்டும், 50,000 கிலோ கழிவுப்பட்டும், 18,89,714 கிலோ பட்டு நூல்களும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. 64 இலட்சம் பட்டு முட்டைகள் விவசாயிகளுக்கு விநியோகிக்கப்பட்டன. 1981-82-ஆம் ஆண்டில் மட்டும் 47000 கிராம மக்களுக்குக் கூடுதல் வேலை வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது. திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறேன். கிராமப்புறங்களிலே மக்களை ஏமாற்றிவிட்டார்கள். என்று சொல்கிறார்கள். ஒன்றும் அறியாத மக்கள், கவர்ச்சியில் ஈடுபட்டு, என்னை ஆதரித்து அனுப்பி விட்டார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் தயவுசெய்து இதைப் பார்க்க வேண்டும். மேலும் 5,770 விவசாயிகளுக்குப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. தமிழ்நாடு மாநில பட்டு உற்பத்தியாளர் தொழில் கூட்டுறவு இணையம் 2.53 கோடி மதிப்புள்ள 95,960 கிலோ கச்சாப் பட்டு விற்பனை செய்துள்ளது. 1981-82-லே எம்.5 முசுக்கொட்டைச் செடி எல்லா மாவட்டத்திலும் பயிரிட உதவித் தொகை அளிக்கும் திட்டமும், விவசாயிகளுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் திட்டமும் நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது. விவசாயிகளாலே நடத்தப்படும் 25 கிராமப்புற இளம் பட்டுப் புழு வளர்ப்புச் சங்கங்களை 1981-82-ல் நிறுவ அரசு ஆணை வழங்கியுள்ளது.

தீப்பெட்டித் தொழில் முன்பே இருந்த தொழில்தான். என்ன முன்னேறியிருக்கிறதென்று கேட்கலாம். இருப்பதைவிட அதிகமாகச் செய்துவிட்டால் பெருமையாகக்கூட இருக்கலாம். 1976-77-ஆம் ஆண்டில் தீப்பெட்டி சேவா சங்கங்கள் 11. தற்போதைய நிலைமை, 31.12.81-ல் 100. ஒன்றுமே செய்யவில்லை! எங்களுடைய ஆட்சியில் எங்களுக்குத் துணையாக உள்ள அதிகாரிகள் 11லிருந்து 100 தான் செய்திருக்கிறார்கள். 11லிருந்து குறைந்திருக்க வேண்டும். பெரிய குற்றம் சுமத்துகிறார்கள். தீப்பெட்டித் தொழிற் சங்கங்கள் முன்பு 25, இப்போது 410. இந்த அமைப்பின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்ட தொழிற்சாலைகளின் எண்ணிக்கை 1976-77-ல் 847. இப்போது 6953. 1976-77-ல் பங்கு மூலதனம் மூலம் அரசின் உதவி 2.75 இலட்சம். ஆனால் இன்றைய நிலைப்படி 31.12.81ல் 11.25 இலட்சம். பங்கு மூலதனம் கடன்கள் பழைய விவரம் சரியாகக் கிடைக்கவில்லை. இன்று 70.31 இலட்சம். வேலை வாய்ப்பு பெற்றவர்கள் அன்று 16,000; இன்று 1,10,000 எப்படி கணக்குப்போட்டாலும், 3 பேர்கள் 5 பேர்கள் ஒரு குடும்பத்தில் இருந்தாலும், அந்தக் குடும்பத்திற்கு ஏதோ வருமானம் வருகிறதா, இல்லையா என்பதுதான் என்னுடைய டணிவான கேள்வி. இந்த அரசு என்ன செய்தது என்று கேட்கிறார்களே; இந்த அரசுக்கு என்ன செய்யத் தெரியுமென்று கேட்கிறார்களே; நீங்கள் எதற்காகப் பதவியில் இருக்கிறீர்களென்று கேட்கிறார்களே; 16,000 பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு என்று இருந்ததை 1,10,000 ஆயிரம் பேர் என்று பெருக்கியதற்காக மீண்டும் ஆட்சிக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதைச் செய்திருக்கிறோமென்பதிலே உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி அடைந்திருக்கிறேன்.

1980-81-ல் 40 இலட்சத்து 50 ஆயிரமும், 1981-82-ல் 54 இலட்சத்து 40 ஆயிரமும் நிதி உதவி அளிக்கப்பட்டுள்ளது. தொழில் நிறுவனங்களில் நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்றெல்லாம் இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால்,உண்மையில் தமிழ்நாடு தொழிலில் முன்னேற்ற நிறுவனமும் அரசு தொழில் நிறுவனங்களும் லாபம் அடைந்துள்ளன. 1975-76-ல் 2 இலட்சத்து 77 ஆயிரம் லாபம். 1979-80-ல் 32 லட்சத்து 15 ஆயிரம் லாபம். தமிழ்நாடு துணிக்கழகம் 2.97 இலட்சம் லாபத்தில் இருந்தது. அதை 6.52 லட்சம் இலாபமாக ஆக்கியிருக்கிறோம். தமிழ்நாடு சுற்றுலா வளர்ச்சிக்கழகம் 2.15 இலட்சம் லாபம் அடைந்துள்ளது. அதற்கு அடுத்து தொழில் முதலீட்டுக் கழகம் 1975-76-ல் 89.19 இலட்சம் லாபம் அடைந்துள்ளது. 1979-80-ல் 115.156 இலட்சம் லாபம் அடைந்துள்ளது. நஷ்டம் அடைந்துள்ள நிறுவனங்களையும் அதே சமயத்தில் அவை எவ்வாறு லாபம் அடைந்துள்ளன என்பதையும் குறிப்பிடுகிறேன். நான் இந்த ஆண்டு தொடர்கின்ற, முதன் முதலாக முதலீடு செய்கின்ற நிறுவனங்களின் மூலம் இலாபம் வருகிறதா இல்லை நஷ்டம் வருகிறதா என்பதல்ல பிரச்சனை. ஆனால் தொடர்ந்து எப்படி நடந்து வந்திருக்கிறது என்பதை மாண்பு மிகு எதிர்க்கட்சித்தலைவர் அவர்களும் மற்ற உறுப்பினர்களும் நன்றாக உணர்வார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஒரு நிறுவனம் 1975-76-ல் 45.28 இலட்சம் நஷ்டம். 1979-80-ல் 17.53 இலட்சம் லாபம். தமிழ்நாடு சிறு தொழில் வளர்ச்சிக் கழகத்திற்கு 1975-76-ல் 12.83 இலட்சம் நஷ்டம். 1979-80-ல் 22.70 இலட்சம் லாபம்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக்காலத்தில் நஷ்டம் அடைந்துள்ள பல நிறுவனங்கள் இன்றைக்கு இலாபம் அடைந்துள்ளன என்கிற விவரத்தையும் அதே ரிப்போர்ட்டில் குறிப்பிட்டிருப்பதையும் நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதே போல் பாண்டியன் போக்குவரத்துக் கழகம் முன்பு 1974-75-ல் 8.56 இலட்சம் லாபம் சம்பாதித்தது. ஆனால் 1975-876-ல்61.54 இலட்சம் நஷ்டம் ஏற்பட்டுள்ளது. 1979-80-ல் 1.90 இலட்சம் லாபம் சம்பாதித்துள்ளது. பல்லவன் போக்குவரத்துக்கழகம் 1974-75ல் 89.89 லட்சம் நஷ்டம் அடைந்துள்ளது. 1979-80ல் 3 ஆயிரம் லாபம் அடைந்துள்ளது. சோழன் போக்குவரத்துக் கழகம் 1975-76-ல் 102.81 இலட்சம் நஷ்டம் அடைந்துள்ளது. 1980-80-ல் 18.33 இலட்சம் லாபம் அடைந்துள்ளது. அண்ணா போக்குவரத்துக் கழகம் 1975-76-ல் 25.81 இலட்சம் நஷ்டம் ஏற்பட்டுள்ளது. 1979-800-ல்2.13 இலட்சம் லாபம் அடைந்துள்ளது.

1979-லே வேலை நிறுத்தங்கள், கதவடைப்புகள் 331 1980-லே 293; 1979-லே வீணான மனித உழைப்பு நாட்கள் 83 இலட்சம். 1980-லே வீணான மனித உழைப்பு நாட்கள் 35 இலட்சம். போக்குவரத்துக் கழகங்களிலே பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் ஏற்பட்ட சம்பள உயர்வு ரூ. 70-லிருந்து ரூ. 120.

அடுத்து செங்கல் உற்பத்தி, இது ஒரு உற்பத்தியா என்று கேட்கலாம். சிலருக்கு அடிக்கடி செங்கல் தேவைப்படுகிறது. வீடு கட்டினாலும்சரி, ஒரு வீட்டுச் செங்கல்லை உடைத்தாலும் சரி-செங்கல் என்று பார்த்தால், 1977-ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பு குறிப்பிடத் தக்க அளவுக்கு ஒன்றும் உருவாகவில்லை. அத்தகைய சங்கங்கள் 7 இருக்கின்றன. 1300 பேர் உறுப்பினர்களாக இருக்கிறார்கள். 460 தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். தனியார் முதலீடு அதில் எவ்வளவு என்ற விவரத்தைத் தேடி கண்டு பிடிக்கவில்லை. அரசுக்கு ஒரு பெரிய பொறுப்பு இதிலே இருக்கிறது.

கிராமங்களுக்குப் போனால் பெரிய பெரிய பள்ளங்களை நாம் பார்க்கிறோம். ரோடுகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அகலம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. மக்களுடைய போக்குவரத்து பற்றி ஒரு சாராருக்கு கவலையில்லை. பள்ளம் தோண்டி மண் எடுக்கிறார்கள். லாரியிலே வந்து மண் எடுத்துவிட்டு போய்விடுகிறார்கள். முந்தைய ஆட்சிக்காலத்தில் என்னுடைய சத்தியாத் தோட்டத்தில் ஓர் எல்லையில் ஒவ்வொரு மரமாகச் சாய்ந்து கொண்டே வந்தன. எடுத்து நிறுத்த முடியாது. என்னவென்று பார்த்தால் பெரிய பெரிய மரங்கள் அவை. அடியிலேயிருந்து மண்ணை தோண்டியெடுத்து லாரியிலே கொண்டு சென்று விடுவார்கள். ஆனால் மண் எடுப்பது வெளியே தெரியாது. அதனால் பள்ளமாகிவிட்டது. அது தனிப்பட்ட தோட்டம் பரவாயில்லை. ஆனால் மக்கள் தொகையின் காரணமாகப் போக்குவரத்தைப் பெருக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்ற போக்குவரத்து வசதி போதாது என்ற நிலையில் போக்குவரத்து வசதியைப் பெருக்க ரோட்டை அகலப்படுத்த வேண்டிய நிலையில் நாம் இருக்கும் போது, ஆங்காங்கு இப்படி மண் எடுத்து பள்ளம் தோண்டுவது என்பது மன்னிக்க முடியாத குற்றம். அதற்கு நில நடவடிக்கைகளை அரசு கையாள வேண்டியிருக்கிறது.

அடுத்து, வீடுகட்ட கற்கள் வேண்டியிருக்கிறது. ஏன் சுண்ணாம்பை வீடுகட்டப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதையும் செய்யலாம். அதனால் வீடு நிரந்தரமாக இருக்காது என்பதல்ல. உறுதியாக இருக்காது என்பதல்ல. சிமெண்டு மட்டுமல்ல சுண்ணாம்பையும் பயன்படுத்த இந்த அரசு முயலுகிறது.

அடுத்து, கதர் கைத்தறி வாரியத்தின் மூலம் செங்கல் உற்பத்தி பற்றி குறிப்பிடுகிறேன். மண்பாண்டம் செய்யும் அளவுக்கு ரூபாய் 3 ஆயிரம் வீதமும், செங்கல் சூளைக்கு ரூபாய் 5 ஆயிரம் வீதமும் அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. 1978-79-ல் 557 பேர்களுக்கும் 1979-80-ல் 629 பேர்களுக்கும் 1980-81-ல் 2013 பேர்களுக்கும் 1981-82-ல் 2918 பேர்களுக்கும் வேலைவாய்ப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. திட்டமிட்டபடி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 1978-79ல் 11 இலட்சமும், 1979ல் 13 லட்சத்து 50 ஆயிரமும்

அதையும் சேர்த்துக் சொல்கிறேன் என்று சொன்னால் லாபம் வருகிறது என்று சொன்னால் ரூ. 70-லிருந்து 120-க்குக் கொடுக்க முடிகிறது. நஷ்டம் வரும்போது அப்படிக் கொடுக்க முடியவில்லை. ஆகவே, இந்த நிலையைப் பற்றி இரண்டு குறிப்புகளையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று சொல்கிறேன்.

தோல் பதனிடும் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்கள் தினசரி 50 பைசாவிலிருந்து 1.75 ரூபாய் வரையில் கூடுதலாக இப்போது பெறுகிறார்கள். அவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்தால் 7,500 பேர்கள். இவ்வளவு தொழிலாளர்களின் குடும்பத்திற்கும் நாங்கள் உதவி செய்திருக்கிறோம். அவர்களை அழிக்கப் பார்க்கிறோம் என்று சொல்பவர்களைக் கேட்கிறேன். 50 பைசாவிலிருந்து 1.75 ரூபாய் வரை அவர்கள் கூடுதலாகப் பெறுவதற்கு உதவி செய்தோம். அது அவர்களை அழிப்பதற்காகவா?

அடுத்தபடியாக, திருநெல்வேலி செராமிக்ஸ் மற்றும் ரிஃப்ராக்டர்ஸ் தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சனையிலே ஏற்பட்ட உடன்பாட்டின் பயனாகத் திரும்பவும் போனஸ் 20 சதவீதம் என்ற வகையில் நபர் ஒன்றுக்கு 250 அளவிலே பெற்றிருக்கிறார்கள். இதனால் பயன்பட்ட தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 650.

அதுபோல, திருப்பூரில் உள்ள 1300 பனியன் தொழிற்சாலைகளில், வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டபோது, அங்கு ஏற்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகளின் பயனாகப் பயன்பட்ட தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 20 ஆயிரம் பேர்கள்.

1500 தொழிலாளர்கள் பால்வளத் துறையில் பணியாற்றியவர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்கள் என்றார்கள். அவர்கள் என்ன வேலை நிறுத்தம் செய்ததாலா வெளியே அனுப்பப்பட்டார்கள்? அதற்கு அல்ல. வேறு குற்றத்திற்காக அனுப்பப்பட்டார்கள். பால் உற்பத்தி செய்யப்படுவது இங்கே உள்ள அமைச்சர்கள் குடிப்பதற்கு மட்டுமல்ல. சாதாரண ஏழை எளிய மக்கள் குடிப்பதற்கும் பால் உற்பத்தி செய்து விநியோகிக்கிறோம். அதில் கலப்படத்தைக் கொண்டு வருகிறார்கள். கலப்படம் செய்கிறார்கள் என்று கண்டுபிடித்தால் அதற்காக வேலை நிறுத்தம் செய்வது என்றால் என்ன பொருள். வேலை நீக்கம் செய்தவர்களை வேலைக்கு எடுக்காவிட்டால் வேலை நிறுத்தம் செய்வோம் என்றால் என்ன நியாயம். மக்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய நல்ல பாலில் தண்ணீர் கலக்கக்கூடாது என்றுதான் நாம் விரும்புகிறோம். ஆனால் இதற்கு உத்தரவாதம் இல்லை என்றால் என்ன பொருள்? பால் குறைகிறது என்று வந்தால் அதற்கு யார் காரணமோ அவர் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்றும் அப்படிப்பட்ட தவறு செய்தால் அவரை வேலையை விட்டு நீக்குவோம் அல்லது முறைப்படி அவர்மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுப்போம்

என்றால், அப்படிச் செய்யக்கூடாது. அவர்களையும் உடனே வேலைக்கு வைக்க வேண்டும் என்று சொல்லி ஓர் ஆண்டு அல்லது ஒன்றரை ஆண்டு வேலைக்கு வராமல் இருந்தால் இப்போது வேறு நபர்களை வைத்து வேலை நடக்கும்போது அவர்களையெல்லாம் வெளியே அனுப்பிவிட்டு நாங்கள் உள்ளே வரவேண்டும் என்று போராட்டத்தில் இறங்குவார்களேயானால் இது நியாயமா? இது தான் சட்டம், ஒழுங்குக்குக் கட்டுப்படும் நிலையா? அடிக்கடி நீங்கள்தானே சொல்கிறீர்கள். யார் தவறு செய்தாலும் நடவடிக்கை எடுங்கள், மக்களுக்கு யார் துரோகம் செய்தாலும் சரி, அவர்கள் யாராக இருந்தாலும் சரி, எந்தக் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் சரி, எந்தத் தொழிலில் இருந்தாலும் சரி, எந்தப் பதவியில் இருந்தாலும் சரி, நடவடிக்கை எடுங்கள். நாங்கள் உங்களுக்குப் பக்கபலமாக இருக்கிறோம் என்று சொல்கிறீர்களே, இதுதான் நியாயமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

பால் வள நிறுவனத்தின் பணிகள் மேலும் சிறந்திட....

பால் எடுத்துச் செல்லும் வேன்கள் மீது கல் எரிவது, பால் வண்டி ஓட்டுநர்கள், பால் விநியோகத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் ஆகியவர்களின் வீட்டுக்குச் சென்று மிரட்டுவது போன்ற செயல்களில் ஈடுபட்டு அவர்களுடைய உயிருக்குப் பாதுகாப்பில்லை என்று நிலை ஏற்பட்டால் எப்படி ஒழுங்காக சமுதாயம் வளர முடியும்? உண்மையிலேயே, அரசு நிறுவனமாக இருந்தாலும் சரி, யாரானாலும் சரி தவறாக நடவடிக்கை எடுத்தால் நியாயத்தை ஒத்துக்கொள்ள மறுத்தால் அப்போது வேலை நிறுத்தம் செய்ய எல்லோருக்கும் உரிமையுண்டு. இதிலே யாருக்கும் மாற்று கருத்து இருக்க முடியாது. ஆனால் ஒன்றை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த அரசைப் பொறுத்த வரையில், பால் வள நிறுவனத்தில் இந்த ஓராண்டுக் காலத்திற்கு மேலாகப் பணியாற்றி பால் வளநிறுவனம் சென்னையில் ஒழுங்காகப் பணிபுரிய உதவினார்களே அவர்களை மறுபடியும் வெளியே வேலை இல்லாமல் தள்ள மனசாட்சி இல்லை இந்த அரசாங்கத்திற்கு. இந்த அரசாங்கத்தின் எண்ணம் அதுவல்ல என்பதை மட்டும் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவர்கள் எப்படி சட்டப்பூர்வமாகப் பெற வேண்டுமோ அதைச் செய்யவேண்டும். அதிலும் போராட்டம்தான் என்றால் அதற்கு மக்கள்தான் பதில் சொல்ல வேண்டுமே தவிர வேறு பதில் இருக்காது. இல்லாவிட்டால் தானியங்கி இயந்திரத்தை எதற்காக வைக்கிறோம்? அவர்களையே உறுப்பினர்களாக ஆக்கி அவர்களிடமே விநியோகத்தை ஒப்படைத்துவிடலாம் என்ற அந்த நிலைக்கு ஏன் வருகிறோம்.?

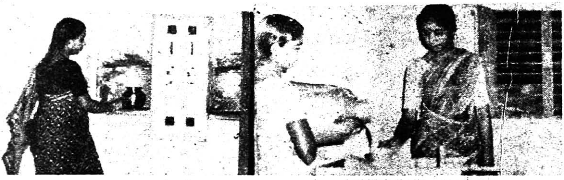

போக்குவரத்தில் மகத்தான வளர்ச்சி

பேருந்து விடுங்கள் என்று கேட்கிறார்கள், விடுகிறோம். பாதுகாப்பை நாங்கள் கொடுக்க வேண்டாமா? எத்தனை பேருந்து கள் விடப்பட்டன என்பதைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

1976-77ஆம் ஆண்டில் 4,953 பேருந்துகள்
1977-78ஆம் ஆண்டில் 5,068 பேருந்துகள்
1978-79ஆம் ஆண்டில் 5,601 பேருந்துகள்
1979-80ஆம் ஆண்டில் 6,407 பேருந்துகள்
1980-80ஆம் ஆண்டில் 7,103 பேருந்துகள்
1981-82ஆம் ஆண்டில் 7,735 பேருந்துகள்

கடந்த நான்கு ஆண்டுகளில் நாங்கள் சுமார் மூவாயிரம் பேருந்து கள் அதிகமாக விட்டிருக்கிறோம் என்றால் அது சாதனை என்று நான் சொல்லவில்லை. நாங்கள் மக்களுக்குச் சொன்னோமே ''கிராமங்களில் இருந்து நகரத்திற்குச் சென்றுவர உங்களுக்குப் பாதை வசதி, போக்குவரத்து வசதி செய்து கொடுப்போம் என் றோமே, அதை நாங்கள் நான்கு ஆண்டுக் காலத்திலே செய்ய முயற்சிக்கவில்லையா?

அதைப்போலவே நாள் ஒன்றுக்கு பேருந்துகள் ஓடியதூரம் 12.30 லட்சம் கிலோ மீட்டர் 1976-77ஆம் ஆண்டில்,

1977-78ல் 12.70 இலட்சம் கிலோ மீட்டர்
1978-79ல் 14.20 இலட்சம் கிலோ மீட்டர்
1979-80ல் 16.60 இலட்சம் கிலோ மீட்டர்
1980-81ல் 19.20 இலட்சம் கிலோ மீட்டர்
1981-82ல் 21.66 இலட்சம் கிலோ மீட்டர்

இதன் பொருள் என்ன? எத்தனை மக்களுக்குப் பயன்படுகிறது என்பதை கணக்குப் போட்டுப் பார்க்க வேண்டாமா? பாதை வசதியில்லை, பேருந்துகள் வசதிகள் இல்லை என்ன செய்கி றார்கள் என்று கேட்கிறார்கள். எந்த அரசாக இருந்தாலும் ஒரே ஆண்டில் தமிழ்நாட்டில் உள்ள 17 ஆயிரம் கிராமங்களுக்கும் பேருந்துகளை விட நிதி வசதி உண்டா? என்று கேட்கிறேன். நான் இங்கே இன்னுமொன்றைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

நாள் ஒன்றுக்குப் பயணம் செய்தவர்களின் எண்ணிக்கையை நாம் பார்ப்போம். 1876-77ல், 37.50 இலட்சம் பேர்கள். ஆனால் இன்றைய தினம், அதாவது 1981-82ல் 65.62 இலட்சம் பேர்கள். நூற்றுக்கு நூறு அதிகமாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. மக்கள் போக்குவரத்து வசதிக்காக எதுவுமே செய்யவில்லை என்று சொல் லும்போது இதையெல்லாம் சாதனை என்று ஒத்துக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. யாருமே செய்ய முடியாததை நாங்கள் செய் தால் தான் சாதனை. அண்ணாவின் கொள்கையை நிறைவேற்றி னால்தான், நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது என்ற நிலை வந்தால் தான்சாதனை. ஆகவே அந்தச் சாதனையை ஏற்படுத்தத் தொடர் கிறோம். தொடர்ந்து முயற்சிக்கிறோம் என்று சொல்வோமே தவிர எல்லாவற்றையும் முடித்துவிட்டோம் என்று சொல்லத்

தயாராக இல்லை. ஆனாலும் நான்கு ஆண்டுகளில் இப்படிச் செய்திருக்கிறோம். அதுபோலவே வழித்தடங்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கவேண்டும். 1976-77ல், 2,045 வழித்தடங்கள், இன்று 3,874 வழித்தடங்கள். இந்த வழித்தடங்களில் எல்லாம் பேருந்துகள் போய் வருவது என்றால் அந்தப் பாதைகளை செப்பனிடாமல் பேருந்துகள் போகமுடியுமா? அந்தப் பாதைகள் செப்பனிடாமலே போக முடிந்தது என்றால், இதற்கு முன்பும் அப்படி செய்திருக்கமாட்டார்கள்? இதனால் பயனடைந்த கிராமங்களின் எண்ணிக்கையைக் கணக்குப் பார்க்க வேண்டும். அன்று 152 இருந்தன என்றால் இன்றைக்கு 620 என்று ஆகியிருக்கிறது. இப்படி ஒவ்வொன்றிலும் மிகப் பெரிய வித்தியாசத்தை அதிகமாக நாங்கள் செய்துக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். மக்கள் பணத்தை ஒழுங்காக செலவழித்தோம். அந்த அளவில்தான் நாங்கள் இவைகளை எல்லாம் செய்ய முடிந்தது என்பதைப் பெருமையோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

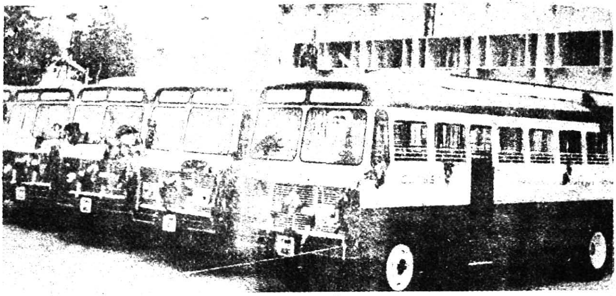

இதிலே பேருந்துகளில் பணியாற்றியவர்கள் பற்றி சொல்கிறேன். புதிதாக எத்தனை பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைத்தது? எத்தனை பிரச்சனைகள் இந்த வேலை வாய்ப்புகள் கொடுப்பதிலே வந்திருக்கின்றன. இந்தத் துறையிலே பலருக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கின்றதா இல்லையா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். உருவாக்கப்பட்ட புதிய வேலை வாய்ப்புக்கள் 21,424 என்று சொல்லவிரும்புகிறேன். ஓட்டுனர்கள் 7,135, நடத்துனர்கள் 7,147 ஆகும். தொழில்நுட்பப் பணியாளர்கள் 3,568, மேற்பார்வை அலுவலகப் பணியாளர்கள் 3,574. வேலை நிறுத்தங்கள், கதவடைப்புகள் எண்ணிக்கை 1979ல் 331.

நாங்கள் தொழிலாளர்களுக்கு வேலையின்றி வெளியேற வேண்டும், அவர்கள் அதனால் கஷ்டப்படவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனா பணியாற்றுகிறோம்? 1979ம் ஆண்டு 331 ஆக இருந்தது. இன்று 14 என்ற அளவில் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு குறைத்து இருக்கின்றபோது நாம் இதை பற்றி இங்கே புகழ்ந்து பேச வேண்டாமா?

கைத்தறி நெசவாளர்கள் மேம்பாடு

கைத்தறி நெசவாளர்களைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார்கள். இங்கே குறிப்புக்களிலேயே சொல்லியிருப்பார்கள். என்னென்ன செய்து இருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கக்கூடும். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்காக மாநில அரசு ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் செலவிட்ட தொகை 297.82 கோடி. ஆனால் ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் ரூ. 84.58 கோடி என்ற அளவில் செலவிட இந்த அரசு திட்டமிட்டுள்ளது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

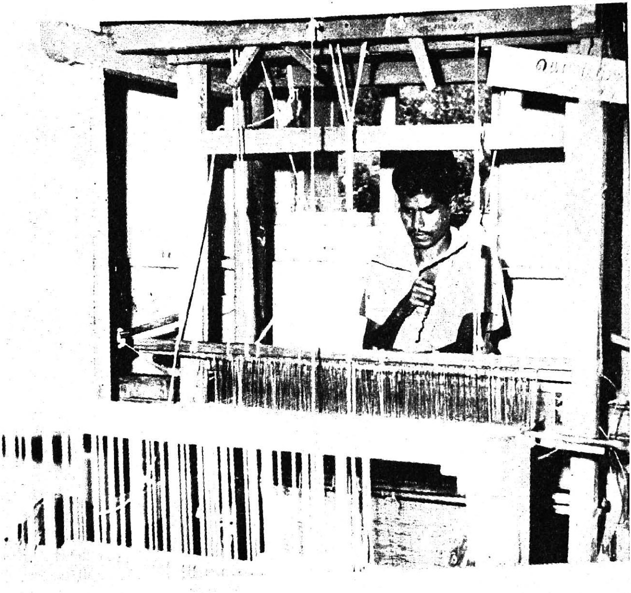

நாங்கள் 1977ஆம் ஆண்டு பொறுப்பேற்றபோது மாநிலத்தில் இருந்த 5.56 லட்சம் கைத்தறிகளில் 1.82 லட்சம் கைத்தறிகள் கூட்டுறவு அமைப்பின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தன. மொத்தத்தில் 32.73 சதவிகிதம் கொண்டு வரப்பட்டது. 1981ஆம் ஆண்டு இறுதியில் 2.89 இலட்சம் கைத்தறிகள் அதாவது 52 சதவிகிதம் கூட்டுறவுத் துறையின் அமைப்பின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. 6வது திட்ட இறுதிக்குள் 67 சதவிகிதமாக உயர்த்த அரசு திட்டமிட்டுள்ளது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கொள்கையைப் பின்பற்றுவது பற்றிச் சொல்கின்றார்கள். அரசுடமையாக ஆக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையிலிருந்து நீங்கள் மாறிவிடாதீர்கள் என்று இங்கே சொன்னார்கள். இது ஒன்றே நாங்கள் கூட்டுறவு அமைப்பிற்கும் இயக்கத்திற்கும் உழைப்பவர்களும் பங்கு பெறவேண்டும் என்ற ஒரு கருத்துக்கு எவ்வளவு மதிப்பு கொடுக்கிறோம், அக்கறை காட்டுகிறோம் என்பதற்கு உதாரணமாக இருக்கும் என்பதை நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மீனவர் நலம்

அடுத்து மீனவர் நலம் பற்றிச் சொல்லும்போது, அதைப்பற்றி அதிகமாய்ச் சொல்ல விரும்பவில்லை. முன்பெல்லாம், 1972 முதல் மீனவர்களுக்கு கீழ்க்கண்டவாறு நிவாரணம் அளிக்கப்பட்டது. அதுவும் நடந்து வருகிறது. அதிலே சில மாற்றங்கள் இருக்கின்றன. படகுகள் வலைகள் சேதம் அடைந்தால் உயர்ந்தபட்ச நிவாரணம் 500 ரூபாய். படகுகள் பழுதுபார்க்க, வலைகள் மற்ற வகைகளுக்கு நிவாரணம் ரூ. 1000 என்று இரண்டும் சேர்த்து கொடுக்க மொத்தத்தில் ரூ. 25 ஆயிரம் போடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிவாரணம் 50 சதவிகிதம் கடனாகவும், 50 சதவிகிதம் மானியமாகவும் அளிக்கப்படுகிறது. இந்த நிவாரணம் மீனவர்கள்

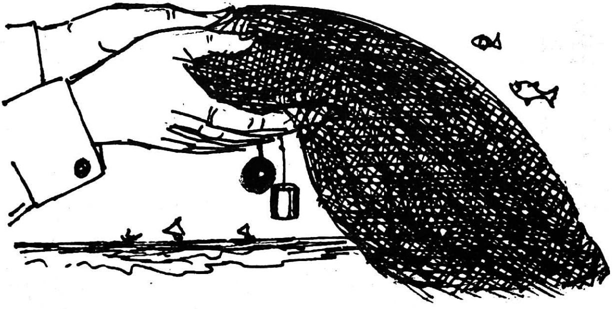

கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலமாக நைலான் வலையாகவோ பொருளாகவோ வழங்கப்படுகிறது. முன்பு 2 ஆண்டுகளில் 20 தவணைகளில் திரும்ப தரவேண்டும் என்று இருந்தது. அதை நாங்கள் 3 ஆண்டுகளில் என்று மாற்றி இருக்கிறோம். அந்த சதவிகிதத்தையும் மேலும் உயர்த்தி இப்போது 75 சதவிகிதமாக உயர்த்தியிருக்கிறோம் என்பதை இங்கே சொல்வதன் மூலம், இதுபோன்ற பல்வேறு திட்டங்களை நாங்கள் மீனவர்களுக்காக செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று என்பதைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இவ்வளவு நெருக்கடியிலும், இவ்வளவு போராட்டங்களை நடத்திய போதிலும் இவ்வளவு சங்கடங்களை உண்டுபண்ணிய போதிலும்கூட அவைகளை எல்லாம் சந்தித்துக் கொண்டு முடிக்கிறோம் என்றால் நிர்வாகத் திறமை அற்றவர்கள் அல்ல என்பதை நான் சொல்லியாக வேண்டும். இப்படிப் பல பிரச்சனைகள் உண்டு.

ஆசிரியர் நலன் காக்கும் அரசு

ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் நான் சொல்லியாக வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்காக ஒன்றுமே செய்யவில்லை, அவர்களைக் கைது செய்கிறோம். நடவடிக்கை எடுக்கிறோம் என்றெல்லாம்கூட சொன்னார்கள். அவர்கள்மீது போடப்பட்டுள்ள வழக்குகளை வாபஸ் பெறவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். தேர்தல் அறிக்கையில் ஒன்றை குறிப்பிட்டேன். பொதுவாக ஆசிரியர் நலன் பேணப்படும். குறிப்பாக ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களை அரசு ஊழியர்களாக ஆக்கக் கழகம் உறுதி அளிக்கிறது என்று தேர்தல் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்தோம். இதைச் செய்தோமோ இல்லையா? வந்து 2 ஆண்டுகள் ஆட்சி நடத்துவதற்குள் அனுப்பப்பட்டோர் பிறகு திரும்பி வந்தோம். அந்த அறிக்கையின்படி இன்றையதினம் அத்தனைபேரையும் அரசு ஊழியர்களாக அரசுக்குச் சொந்தமானவர்களாக ஆக்கி அரசு ஊழியர்களாக, அரசு ஊழியர்களுக்குரிய அத்தனை சலுகைகளையும் அவர்கள் பெறுகின்ற வகையில் ஆக்கியிருக்கின்றோமே இல்லையா?

அரசுக்கு நேரடியாக தொடர்புடைய மற்ற ஊழியர்களைப் போல் இவர்களும் ஆக்கப்பட்டு விட்டார்கள். இதனால் அரசுக்கு எவ்வளவு செலவு ஏற்படும் என்பதும் அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒன்று. அதே நேரத்தில் ஒன்றையும் சொன்னேன். ஆசிரியர்களை மாவட்டம் விட்டு மாவட்டம் மாற்ற இதிலே உரிமையுண்டு என்று சொன்னதை எல்லோரும் ஒத்துக் கொண்டார்கள். அந்த ஒத்துழைப்போடு தான் இப்போது அப்பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருவகையில் அவர்களை நான் பாராட்டியிருக்கிறேன். பள்ளி மாணவர்களுடைய தேர்வு கெட்டுப்போகாமல் அதை நடத்தி முடித்துவிட்டு போராட்டத்தை நடத்தினார்கள். அதை நான் அப்போதைக்கு பாராட்டியிருக்கிறேன். இப்போது மீண்டும் இன்னொன்றையும் சொல்லி எப்படிப்பட்ட தொடர்பு ஆசிரியர்களுக்கும் எனக்கும் இருந்தது என்பதையும் நான் இங்கே நினைவு படுத்தியாக வேண்டும். நான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் இருந்த நேரம். அப்போது ஒரு போராட்டத்திற்காக ஆசிரியர்கள் சென்னைக்கு வந்தபோது நான் நடிகனாக இருந்தாலும் அவர்களுக்கு நான் எந்த அளவிற்கு தொண்டு செய்தேன் என்பதை அவர்கள் நன்றாக உணர்வார்கள். இங்கே இருப்பவர்களும் அதை மறந்திருக்க மாட்டார்கள். அந்த வகையில் இந்த அரசு பொறுப்பேற்ற பிறகு தனி மனிதாக இருந்துகொண்டு செய்த அந்தத்தொண்டை முதலமைச்சராக இருந்து செய்ய முடியாதா?

அந்த அளவில் ஆசிரியர்களுக்கும் எவ்வளவு மதிப்பும் மரியாதையும் நான் தருகின்றேனோ அந்தளவில் அவர்களும் இந்த அரசுக்கு இன்னும் அதிகமாக ஒத்துழைப்பு கொடுக்க வேண்டும். ஒத்துழைப்பு தரவேண்டுமென்று நான் கேட்டால் இப்போது ஒத்துழைப்பு தரவில்லையென்று அல்ல. இன்னும் மிகவும் அதிகமாக ஒத்துழைப்பு தரவேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்கள் முயன்றால் மாணவர்களிடையே போராட்டம் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ள முடியும் என்று நான் இந்த நேரத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு வேண்டுகோள் வைக்க விரும்புகிறேன். அதற்குரிய காரணத்தை இங்கே கேட்க மாட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

அடுத்து, பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு நாங்கள் என்னென்ன செய்தோம் என்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். தஞ்சைமாவட்ட தமிழ் ஆசிரியர்கள் மாநாடு ஒன்று நடந்திருக்கிறது. அங்கே ஒரு துண்டு பிரசுரத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். என் பெயரைச் சொல்லி, தமிழக அரசுக்கு தலையாய பாராட்டு என்று சொல்லி விட்டு நாங்கள் ஏன் இந்த அரசைப் பாராட்டுகிறோம். பாராட்ட வேண்டும் என்று அதற்கான காரணத்தையும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நாங்கள் ஏதாவது சொன்னால் அதிகாரிகள் கொடுத்ததை வைத்துக்கொண்டு படிக்கிறார்கள், சொல்கிறார்கள், என்று நினைப்பார்கள். ஆனால் இது அப்படி அல்ல. ஆகவே அதில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை நான் படிக்கிறேன். 'உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளில் முதல் நிலை பி.டி. ஆசிரியர்களுக்குரிய ஊதிய விகிதத்தை தமிழ் ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்தமைக்கு பாராட்டு' என்று சொல்லி பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

தமிழ் ஆசிரியர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்னையும், இந்த அரசையும் அவர்கள் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளி தலைமை ஆசிரியர்களாகத் தமிழ் ஆரிசியர்களுக்கு வாய்ப்பு தரவேண்டுமென்ற அடிப்படையில் முதல் படியாக உயர்நிலைப்பள்ளி மற்றும் மேல்நிலைப்பள்ளிகளில் பணி மூப்பு அடிப்படையில் துணைப்பதவி தர இந்த அரசு முன் வந்தமைக்கு பாராட்டுகள் என்று அடுத்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். நாங்கள்செய்தோம் அல்லது முதலமைச்சர் செய்தார் என்றால்-இதற்கு முன்பு இருந்த யாரும் செய்யவில்லை என்று தானே பொருள்.

உயர்நிலைப் பள்ளித் தணிக்கைக் குழுவில் தலைமையாசிரியர்களும், பட்டதாரி ஆசிரியர்களும் தான் இருக்கவேண்டும் என்பதை மாற்றியமைத்து இந்த அலுவலர்களுடன் தமிழ் ஆசிரியர்களும் இடம்பெறச் செய்து, தமிழாசிரியர்களின் மதிப்பை உயர்த்தினோம். அதற்காக இப்படிச் சொன்னால், இப்படி முன்னாலே இல்லை இப்போதுதான் வந்திருக்கிறது என்று பொருள் தானே. ஆசிரியர்கள் தமிழிலேதான் கையெழுத்து இடவேண்டும் என்பதற்காக, எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தை கொண்டு வந்ததற்காக தமிழகத்தில் இருக்கும் மக்களுக்கும், வெளிநாட்டவர்களுக்கும் தமிழின் சிறப்பை எடுத்துச் சொல்லி, தமிழுக்கு ஏற்றத்தைத் தந்ததற்காக, ஏழ்மையில் வாழும் முதியவர்களுக்கு ரூ. 150 உதவித் தொகை தந்ததற்காக, இருந்ததை உயர்த்தியதற்காகவா அல்லது இதை புதிதாக தந்ததற்காகவா, தமிழ்ச் சான்றோர்களைப் போற்றி உதவி தந்ததற்காக பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அவர்களின்

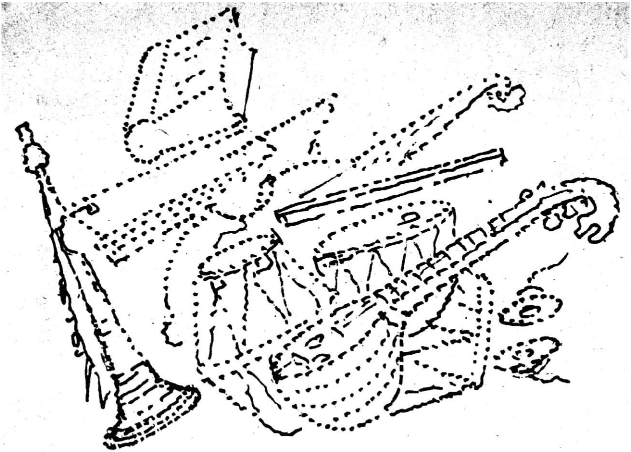

நினைவால் ஒவ்வொரு ஆண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சிறந்த தமிழ் பாவலருக்கு ரூ 10 ஆயிரம் வழங்க முன் வந்ததற்காக, இயல் இசை நாடக மன்ற முத்தமிழ் வளரும் வகையிலே இசை-இயல்-நாடகக் கலைஞர்களைப் பாராட்டி பரிசு அளித்து ஊக்கப்படுத்தியதற்காக, நமது தொன்மையாக தொழில் கலைகளான நாயனக் கலையையும், தோல் கருவியாகிய தவுல் கலையையும் வளர்க்கும் வகையில் அவற்றை முறையாகக் கற்றுத் தேறும் இளைஞர்களுக்கு திங்கள் தோறும் உதவித்தொகை ஊதியம்போல தருவதற்காக, சாந்திநிகெதன், ஜெய்ப்பூர் இன்னும் மற்ற பல்கலைக் கழகங்களிலே தமிழ்த்துறை தோன்ற பெருந்தொகையாகிய ரூ. 20,000 இந்தியாவிலே தமிழ் வளர்ச்சியடைய வேண்டும் என்பதற்காக கடல் கடந்த நாடுகளிலே தமிழகத்தின் பெருமையும் திருக்குறள் போன்ற தமிழ் இலக்கியத்தின் பெருமையும் வளர வேண்டும் என்றும் நடவடிக்கை எடுத்ததற்காக மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் 12 ஆண்டு கால படிப்பில் தமிழை பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டு படிப்பவர்களுக்கு இலவசக் கல்விச் சலுகை அளித்ததற்காக, இடைநிலை ஆசிரியர்கள் புலவர் தகுதி பெற்றால் இரண்டு ஊக்க ஊதியம் தர ஒப்புக் கொண்டமைக்காக . இதறகு மேலும் புள்ளி விவரங்களை வைத்திருக்கிறேன். அவற்றைப் படிக்க விரும்பவில்லை. ஆசிரியர்களிடம் மாணவர்கள் நல்லபெயர் வாங்குவது என்பது அவ்வளவு சாதாரண காரியம் அல்ல. எப்படியோ அவர்களுடைய உள்ளம் நெகிழ்ந்து உண்மையை வெளிக்காட்டியதற்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நேருவும் அண்ணாவும்

நம்முடைய நாட்டிலே இரண்டு பெரியவர்கள் பதவியேற்ற போது ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். ஒருவர் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள். இன்னொருவர் பண்டிதநேரு அவர்கள். பண்டிதநேரு அவர்கள் பதவியேற்றபோது சொன்னார்கள். நான் இந்த நாட்டின் கடைசித் தொண்டன், நம்பிக்கைக்குரியவன் என்று தான் இந்தப் பொறுப்பை மக்கள் தந்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அதைப்போலவே பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பதவியேற்றபோது, மக்களுடைய சேவகன் என்ற வகையிலே என்னை நம்பிக்கைக்குரியவனாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அந்த அளவுக்குத் தகுதி எனக்கு இல்லாவிட்டாலும் அந்தக் கொள்கையை நான் உள்ளத்தில் பதிய வைத்திருக்கிறேன். ஆகவே, கட்சியைப் பயன்படுத்தி கட்சிக்காக இருக்கிறேன் என்று சொன்னால் நான் எந்த உத்தரவையும் போடமுடியாது. இப்படிப் பட்ட ஒரு பாராட்டை என்னால் இந்த 4 ஆண்டு காலத்திற்குள் பெற்றிருக்கமுடியாது. மாணவர்களைத் தகுந்த குடிமக்களாக ஆக்கும் ஆசிரியர்கள் அதுவும் தமிழாசிரியர்கள் சேர்ந்து என்னை பாராட்டியிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் இந்த அமைச்சரவை தமிழன் அமைச்சரவை மட்டுமல்ல; தமிழின் அமைச்சரவை என்பதையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

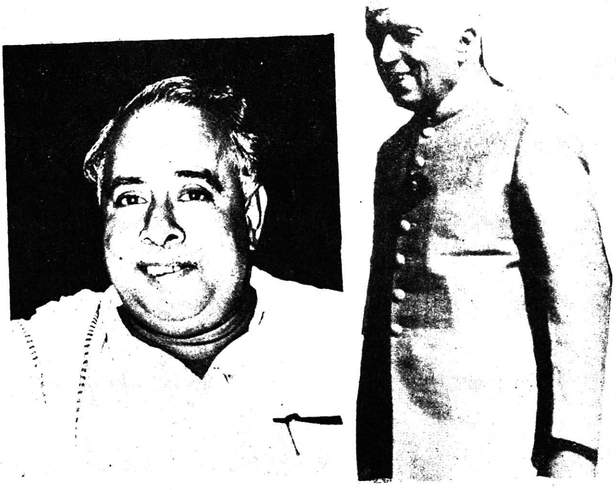

உடல் ஊனமுற்றோர் நலன்

உடல் ஊனமுற்றவர்களுக்காக இந்த அரசு எவ்வளவு பெரிய முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறது என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். கண்பார்வை இல்லாத ஏழைகளுக்கு இலவச பஸ் போக்குவரத்து வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறோம். 1980-81ஆம் ஆண்டுக்கான 35.35 இலட்சம் ரூபாய், 1981-82ஆம் ஆண்டைப் பொறுத்தவரையில் 37.61 இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி படிப்புக்கு உதவி தொகை கொடுத்திருக்கிறோம். மேலும் உடல் ஊன முற்றோருக்கு தொழிற் பயிற்சியும் கொடுக்கிறோம்.

இன்னொன்றையும் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். துணைவேந்தர் பதவியை ஒரு பெண்ணுக்கே கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார். இந்த அரசு நிச்சயமாக அதைத்தான் செய்யும் என்பதையும் அங்கே பணியாற்றுகிறவர்களில் 100க்கு 99 கூட அல்ல 100 பேரும் பெண்களாகத்தான் இருப்பார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதை அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

ஏழை, எளிய விவசாயத் தொழிலாளர்கள் வாழ்க்கை வளம்பெற........

அடுத்து, எங்கள் தேர்தல் அறிக்கையில் 60 வயதான ஏழை, எளிய விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு மாதம் ஒய்வூதியம் வழங்கப்படும் என்று வாக்குறுதி அளித்திருந்தோம். அதை எப்படி நிறைவேற்றியிருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இங்கே பேசிய பலரும் கேட்டார்கள். 5 படி அரிசி வாங்கினால் ஒரு படி அரிசி இலவச அரிசி எங்கே என்று கேட்டார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

எத்தொழிலிலும் புரிய இயலாத, ஆதரவற்ற வேளாண் தொழிலாளர்கள், முதியோர் உதவித் தொகை அளிக்கும் திட்டத்தின் மூலம் பயன்பெறும் பொருட்டு, இத்திட்டத்தை விரிவுபடுத்தியுள்ளோம். இத்திட்டத்தை 1981ஆம் ஆண்டு முதல் அரசு செயல்படுத்தி வருகிறது. இதன் மூலம் 60 வயதுக்கும் அதற்கு மேற்பட்ட ஆதரவற்ற எத்தொழிலும் செய்ய இயலாத நிலையில் உள்ள வேளாண் தொழிலாளர்கள் பயன்பெற உள்ளனர். இத்திட்டத்தின் முதற்கட்டமாக, மாநிலத்தில் உள்ள 30,000 ஆதரவற்ற வேளாண்மைத் தொழிலாளர்களுக்கு உதவித் தொகை அளிக்க அரசு ஆணை பிறப்பித்துள்ளது. அதைப்போலவே வேட்டி சேலை கொடுப்பதைப் பற்றியும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

மாநகராட்சி நிர்வாகம்

மாநகராட்சி நிர்வாகம் பற்றி சொன்னார்கள். ஏறத்தாழ 20 கோடி அல்லது 22 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு இதிலே வருமானம் வருகிறது என்றால், சம்பளமாக செலவு அது போன்ற மற்ற செலவுகளுக்கு என்று ரூ. 20 கோடி அளவுக்கு ஆகிவிடுகிறது. அதற்குப் பிறகு இருப்பது ஒரு கோடி அல்லது 2 கோடி ரூபாய்கள் தான். அதிலேதான் இவ்வளவு காரியங்களை செய்ய வேண்டிய தாக இருக்கிறது. ஆகவே மாநகராட்சிக்கு வருமானம் வந்தாக வேண்டும். மாநகராட்சிக்கு வருகின்ற வருமானத்தை உயர்த்தி னால்தான் அதிகமாக அவர்கள் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு வசதியாக இருக்கும். அவர்களுக்கு உரிய அளவுக்கு நிதி கிடைத் தால் தான் அவர்களிடமிருந்து வேலை வாங்கமுடியுமே தவிர வேறல்ல. ஒரு தனி அலுவலர் அல்லது இன்னொரு தனி அலு வலர் என்பதைவிட, 10 தனி அலுவலர் என்று போட்டா லும் சம்பளம்தான் போகும். அதனாலே பலன் இருக்காது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஊரக வேலைவாய்ப்புத் திட்டம்

நாங்கள் தேர்தல் அறிக்கையில், 10 அம்ச சிறப்புத் திட்டம் என்று சொல்லியிருக்கிறோம். வேலை வாய்ப்புத் திட்டம் 18 வயதிற்கு மேற்பட்ட ஆண், பெண் அனைவருக்கும். வேலை வாய்ப்புத் திட்டத்தின் கீழ், வேலை வாய்ப்பு தகுதி பெற்றவர் களுக்கு, சிறு உழவர்கள் மேம்பாட்டு நிறுவனம், வளர்ச்சித் திட்டங்கள் ஆகிய திட்டங்களின் கீழ் உதவி பெற்றவர்களுக்கு

வேலைவாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும். இத்திட்டத்தின் கீழ் வேலை பெற விரும்பும் அனைவரும் ஊராட்சி ஒன்றிய அலுவலகத்தில், அந்த அலுவலகங்களில் தங்கள் பெயர்களை பதிவு செய்து கொள்ளலாம். வேலை வாய்ப்பு இல்லாதவர்கள், இத்திட்டத்தின் கீழ் தேர்ந்து உதவி பெறுகின்றவர்களுக்கு ஊர் நல அலுவலர்களும், ஊராட்சி ஒன்றிய ஆணையாளர்களும் தக்க முயற்சி எடுப்பார்கள். ஊர் நல அலுவலர், ஊராட்சி ஒன்றிய ஆணையாளர் வேலையற்று இருப்பவர்கள் குறித்து ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் ஒரு பதிவேடு வைத்திருப்பார்கள். பதிவு செய்த தேதியிலிருந்து 30 நாட்களுக்குள் அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கப்படும். இத்திட்டத்தின் கீழ்ப் பதிவு செய்து இருப்பவர்கள் கட்டாயமாக வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற நிபந்தனை இல்லை. விருப்பம் இருப்பவர்கள் மாத்திரம் இந்த திட்டத்தின் கீழ் வேலை செய்யலாம். அப்படி வேலை செய்யாமல் மறுப்பதற்கு அவர்களுக்கு எல்லாவிதமான உரிமையும் உண்டு. அந்த வட்டாரத்திற்குள்ளேயே அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கப்படும். அருகிலுள்ள கிராமங்களிலும் வேலை வாய்ப்பு அளிக்க முயற்சி எடுக்கப்படும். செய்கின்ற வேலைக்கு ஏற்ப அவர்களுக்கு ஊதியம் அளிக்கப்படும். அவ்வாறு 30 நாட்களுக்குள் எந்த நபருக்காவது வேலை கொடுக்க இயலாது என்ற நிலை ஏற்பட்டால் அந்த நபர்களுக்கு இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் ஒரு நாளைக்கு ஒரு ரூபாய் இலவசமாக அளிக்கப்படும் என்று அரசு ஆணை இட்டுள்ளது. 1.9.81 முதல் 31.12.81 வரை 4,55,261 பேர்கள் இத்திட்டத்தின் கீழ் வேலை வேண்டிப் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். அதில் 3,31,770 பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மீதம் உள்ள 1,23,497 பேர்களுக்கு தாங்களாகவே பதிவு செய்து கொண்டதிலிருந்து விலகிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இத்திட்டத்தின் கீழ் தம்பதிவு செய்து கொண்ட அனைவருக்கும் தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்புத் திட்டத்தின்கீழ் வேலை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு ரூ. 7 கூலி அமையும்படியாக ஊதியம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் அல்லது பொருளாகவோ அல்லது முழுவதும் பணமாகவோ வழங்கப்பட்டு வருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எளியோருக்கு மனைப் பட்டா

இன்னொன்று, எல்லோருக்கும் மனைப்பட்டா வழங்குவது என்று தேர்தல் அறிக்கையில் வெளியிட்டோம். இருப்பதற்கு இடம் இல்லாமல் தவிக்கும் ஏழைகளுக்கு மனைப்பட்டாக்கள் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னோம். 1977-78ம் ஆண்டு முதல் 30.1.81 வரை 2,08,029 வீட்டுமனைப் பட்டா வழங்கியுள்ளது. 67,725 பேர்கள் ஆதிதிராவிடர்கள். 9,696 பேர்கள் பழங்குடியினர். கடந்த 2 ஆண்டுகளில் மட்டும் 93,894 பேர்களுக்கு மனைப் பட்டா வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இதில் 21,312 பேர்கள் ஆதிதிராவிடர்கள், 982 பேர்கள் பழங்குடியினர். இதுதவிர தனியார் நிலங்களைக் கையகப்படுத்துவதன் மூலம் 1977-78ஆம் ஆண்டு முதல் 1981-82 ஜூன் வரை 57,920 மனைப் பட்டாக்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. கடந்த 2 ஆண்டுகளில் மட்டும் 29,064 மனைப் பட்டாக்கள் வழங்கப் பட்டுள்ளன.

வேலைவாய்ப்பு பற்றித் தேர்தல் அறிக்கையிலே சொன்னது: வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்தில் பதிவு செய்து கொள்ள வேலையில்லாத இளைஞர்களுக்கு, ஏழைக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்து வேலை கொடுக்கப்படும். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் ஒவ்வொருவருக்காவது கட்டாயமாக வேலைதரப் படும், வேலையில்லாதவர்களுக்குள் 1 இலட்சம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ரூ. 50 வீதம் உதவிப் பணம் கொடுத்தால் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 6 கோடி செலவாகும் என்று அண்ணா தி.மு.க. அறிவித்தது. இந்தத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்தி, செகண்டரிகிரேட் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்று வேலையில்லாமல் இருக்கிறவர்களுக்கு உதவித் தொகை ரூ. 50 கொடுக்கப்படுமென்று சொன்னேன். படித்துப் பட்டம் பெறற பட்டதாரிகளுக்கு 50 ரூபாய் கொடுக்கும் திட்டமொன்றைத் தீட்டி, அரசு செயல்படுத்தி வருகிறது. இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் 15.1.82 நிலவரப்படி உதவித் தொகை வழங்கப்பட்டவர்கள் எண்ணிக்கை 11,815; இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் செலவழிக்கப்பட்ட தொகை 80-81ல் 22,04,000 ரூபாய்; 81-82ல் 43,60,000 ரூபாய். வேலையில்லாத பட்டதாரிகள்

தாங்களே சுயமாக வேலை வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ள மாவட்ட அளவில் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் கீழ் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டு, செயல்பட்டு வருகிறது.

மகப்பேறு கால ஊதியம்—பிரசவத்தின்போது தாய் சேய் உடல்நலப் பராமரிப்பிற்காக ஏழைத் தாய்மார்களுக்கு மாதம் ரூபாய் 50 வீதம் 3 மாதங்களுக்கு 150 ரூபாய் தரப்படுமென்று அறிவித்தோம். இம்மாதிரித் திட்டம் சிறப்புச் சத்துணவுத் திட்டம், உலக வங்கி சத்துணவுத் திட்டம் ஆகிய திட்டங்களின் மூலம் குறிப்பிட்ட வட்டாரங்களில் செயல்படுத்தப்படுகிறது. இருப்பினும் மாநிலம் முழுவதுமுள்ள ஏழைத் தாய்மார்களுக்கு மாநில அரசே ரூபாய் 150 வழங்கும் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த அரசு முன்வந்திருக்கிறது. இதுபற்றி அறிவிப்பு உரிய நேரத்தில் உங்களுக்குக் கிடைக்கும். இதற்கு மேல் சொல்லக்கூடாது.

தமிழ்நாட்டில் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் பட்டினிச்சாவு நிகழக்கூடாது என்பது லட்சியம். அத்தகையவர்கள் அரசு அதிகாரிகளை அணுகி தம் நிலையைச் சொன்னால் 100 ரூபாய் உதவித் தொகை அளிப்பதுடன், தேவையான வேலை வாய்ப்பு தர வழி வகை செய்யப்படும்—இது தேர்தல் அறிக்கையில் குறிப்

பிட்டது. தமிழகத்தில் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் பட்டினிச் சாவு நிகழக்கூடாது. பட்டினிச் சாவு தடுப்புத் திட்டம் 1980 டிசம்பர் முதல் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இதுவரை 185 பேர்கள் நிதி உதவி பெற்றுள்ளனர். வழங்கியுள்ள தொகை 18,500 ரூபாய். தகுதியுள்ள ஒவ்வொருவரும் இத்திட்டத்தின் கீழ் 100 ரூபாய் பெறுகின்றனர். யார் யார் எங்கெங்கே அப்படி இருக்கிறார்களோ அவர்களைப் பற்றி உறுப்பினர்கள் தகவல் தந்தால் அந்த மாவட்டத்திலுள்ள அதிகாரிகள் அதைக் கவனிப் பார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழேயுள்ள ஏழைக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் 5 கிலோ அரிசி வாங்கினால், ஒரு கிலோ இலவச மாக அளிக்க ஏற்பாடு செய்வோமென்று சொன்னோம். சொன்னது போல் முதியோர் உதவித்தொகை, விதவைகள் உதவித்தொகை உடல் ஊனமுற்றோர் உதவித்தொகை, ஆதரவற்ற ஏழை விவ சாயத் தொழிலாளர்கள் உதவித்தொகை ஆகியவை பெறும் 2 இலட்சம் பேர்களுக்கு வாரம் ஒரு கிலோ அரிசி வழங்கப்பட்டு வருகிறது. எங்காவது இது நடைபெறவில்லை என்ற சந்தேகம் இருந்தால், அதைப் பற்றிக் குறிப்பிடலாம். நடவடிக்கை எடுப் போம் என்பதை இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சட்டம், ஒழுங்கு சரியாக இருந்தால்தான், நாட்டிலே அமைதி இருந்தால்தான் திட்டங்களைத் தொடர்ந்து நடத்தவும், விரைவு படுத்தவும் முடியுமென்பதை நாங்கள் சொல்லி, நீங்கள் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. நீங்களே சொல்லக்கூடிய ஒன்று; உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதே சமயத்தில் திட்டங்கள் தீட்டுவது என்பது மக்களுக்காக. அதிலும் யார் முதலிலே பெறவேண்டுமோ, அந்த முன்னுரிமை பெற்றிருக்கிற வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே உள்ளவர்களுக்குப் போய்ச் சேரும் வகையில் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென்பதுதான் அமரர் அண்ணாவின் கொள்கை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஊழலற்ற நிர்வாகம் இருந்தால்தான் நிச்சயமாக நன்மைகள் நடக்கமுடியும். அண்ணாவின் கொள்கையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பதுதான் இந்த அரசின் நோக்கம். சட்டம், ஒழுங்கு காப்பாற்றப்பட வேண்டும். சட்டம், ஒழுங்கு தனி மனிதன் கையில் எடுத்துக் கொண்டால், அதற்குப்பிறகு நீதியிராது. இதைக் கொஞ்சம் அழுத்தமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு நண்பரிடம் ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்:

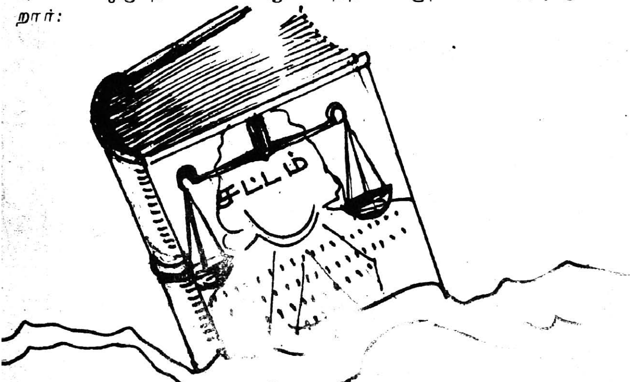

"Dear Brother,
Go to the people, live among them,
learn from them, love them,
serve them, plan with them,
start with that they have
build on what they have.
To those who want to engage
themselves in public service."

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். பொதுவாக மக்களுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டியவர்கள் மக்களோடு இருந்து திட்டம் தீட்டியாக வேண்டும். மக்களோடு அன்போடு பழக வேண்டும். மக்களோடு சம வாழ்க்கையை வாழ்கின்ற முறையினை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதைத்தான் நான் பின்பற்றுகிறேன்.

177203